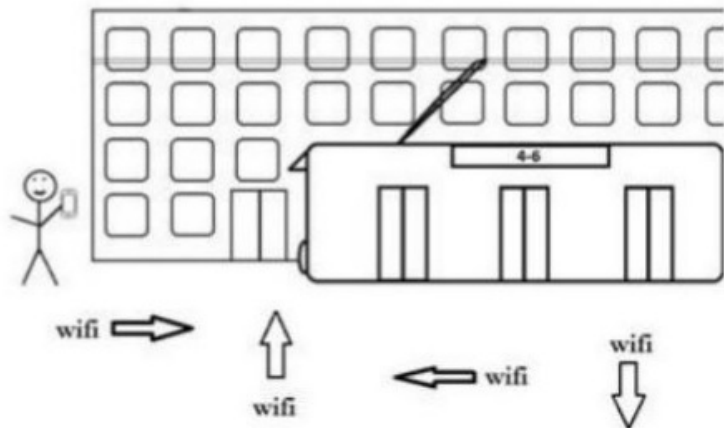

Sid Clever

Ezek a pesti népek

Sid Clever

Ezek a pesti népek

Történetek a mindennapokból

Sid Clever

Ezek a pesti népek

© Fekete Zsolt
ISBN 978-963-12-9224-4

***Köszönöm mindenkinek, aki hisz bennem és kitart
mellettem!***

***Köszönet Fekete Bernadettnek, Fekete Józsefnek
és
Rácz Endrének!***

Troll kárhozat

Troll vagyok! Istentelen, bűnben fogant fattyú, egy rendezetlen világból származó ivadék, aki előszere-ttel ugat bele mások bölcsességeibe, személyes élettapasztalataiba. Nem vagyok képes érdemben megnyilvánulni, ezért bosszúból rondítok, piszkítok mindenfelé. Csak kötekedni, alázni, pocskondiázni tudok olyan személyes dolgokat illetően, amihez semmi közöm nincs.

Nem kívánatos jelenlétemet – éppúgy, mint fo-gantatásomat –, nem blansírozza az extravagancia, sem az egyediség, nem türemkedik ki az áldozatos munkával kiérdemelt juss. Én nem küzdöttem ele-get, hogy egy virtuális közösségben átlagfelettiként manifesztálódhassak: nem lehetek szép, nem lehe-tek tökéletes.

Nem vettem sehogy, ezért nem is arathatok. Csak a távolból áhítozhatom mások boldog párkap-csolataira. Nekem nem jutott csónak, melyben Ki-csimmel... édes kettesben ringhatnánk a végtelen nyáltengeren. Nem csoroghatok partközelve ked-

vem szerint, hogy a bábéskodók orra előtt demonstrálhassam: nekem is van valakim!

Nem hozhatom szóba a páromat sem így, sem úgy. Az én arcomon nem cuppanak puszik. Engem nem vesznek körbe a megrendezett, véletlenszerű fotók, a képmutatás álságos rámájában. Nincsen fürdőszobai tüköröm, amiben gyárthatnám a szelfiket.

Mindennapjaimat nem bélelhetem az égnek álló mutatóujjakkal. Nekem nem jutott hely, egyik távolabbi tenger partján sem, ahol a lemenő nap fényében Cukikám pucsíthatna egész képet betöltően. Már nem lesznek pocaklakó mini manóim sem, akikkel összedughatnánk a frissen fésült buksinkat, hogy a minél több pixeles kamera funkcióval ellátott telcsi kijelzőjén elférjünk.

Nekem csak egy szemétdomb jutott, azon kapirgálhatok. Itt csak a bűzlő gané van. Kiöregedett, vak tyúkok rogyadoznak köröttem, kiket kényemkedvem szerint meghághatok, és könnyörgőn nyújtogathatom a redvás mancsaimat néhány falat könnyöradomány után.

Ezt érdemeltem, kiérdemeltem, megérdemeltem! Elsüllyedtem, és meghasonultam. Farizeussá vál-

tam, renegáttá, körbelengedez az áporodottság és az ápolatlanság büze.

Ez vagyok én: egy elferdült, torz önképpel és magatartással rendelkező mániákus pszichopata, akinek semmi sem elég jó, és semmi sem szent. Boldogtalan, sötét lelkű, szeretethiányos, agyilag visszamaradott /nem is kicsit/, antiszociális viselkedésem okai eddig tisztázatlanok. Tekintetem buta és iskolázatlan, egyben sóvár is. Érzéketlen, értéktelen és haszontalan vagyok, mindennek a legalja. Látásmódom nem finomult ki, hanem egyenesen perverz és beteges.

Bunkó, szemét állat is vagyok, mélyen paraszti jellemvonásokkal és viselkedéssel. Szemérmetlenül belegázolok mások önérzetébe, meghitt, békés, és egyáltalán nem álszent lelki- és gondolatvilágába. Élvezettel, csorgó nyállal alázok szét bármit, amiért más olyan keményen megdolgozott, és kéjes vigyorral élvezem, mikor végre zabálhatok.

Szánalomra méltó vagyok. Az én átkom egy sötét hozsanna, egy deviáns üdvözlés. Olyan csürhéhez tartozom, amit a fejlettebb kompetenciával rendelkező emberi faj megvet és kivet magából.

Sokszor éhezem, de nekem mégis az ingyencfalatok kellenek, amitől más, jobb érzésűek fintorogva

elhánynák magukat. Mindeközben a csócsálásom mélyen penetrálódik mindazok tudatában, akik mézes-mázos, nyálas színtereken folytatják mindennapi (mégsem hétköznapi) tevékenységeiket.

A mocsárba panírozom, beleforgatom a dudvába, - melyen uralkodom -, és komótosan fogyasztom el őket. Az értékrendjük az én táplálékom! Nem kell sűrűn éhezniem! Voltam, és leszek! Az ingerküszöböm túl van a normálisan átlagoson. Mert én egy Troll vagyok!

A pesti ember balladája

A pesti embert reggelente busz hányja ki magából a metró lejártnál. A busz pár utcával előbb zabálta fel az egyik paneltömb sarkánál.

A pesti ember boldog! Remek a polgármester, nincs mitől félni, a reformok működnek, a város fejlődik, mindenki biztonságban van! A pesti ember legközelebb is órá fog szavazni.

A pesti ember mindennap sorban áll a reggeliért, ami általában helyben sült. Nem veszi észre, hogy az alig két négyzetméteres pékségben nincsen sütő.

A pesti ember mindig siet, pedig a remek polgármester másfél percenként küld érte metró. Piz-za szeletét a munkahelyig cipeli, azután mikrózva megmelegíti: a pékárú másodszor is helyben sült.

A pesti ember nem unatkozik, ebben segítségére van okos telefonja. Fehér botként maga előtt tartva követi azt, abból tájékozik. Néha kezébe nyomnak röpcédulákat, olvasatlanul dobja a kukába, egyik szeme akkor is a telefonon. Nem maradhat le semmiről, és nem hagyhatják ki semmiből! Bejelöl

és visszajelöl. Érintésekkel szerez magának ismerősöket, fürge ujjakkal kommunikál.

A pesti ember minden reggel és délután friss híreket olvas a metróban. Az újság megerősíti őt abban a hitben, hogy a polgármester remek ember, és a város fejlődik.

A pesti ember ilyenkor érzi, hogy foglalkoznak vele. Otthon a radiátor még mindig hideg. A polgármester környezettudatos ember. A távfűtés káros lehet a város tiszta levegőjére.

A pesti ember bizakodik, olyankor villannyal fűt, mert az nem szennyez levegőt.

A pesti ember való világban, hitvány celebek és barátok közt él.

A pesti ember divatdiktátor. Mindenki őt utánozza öltözködésben, hajviseletben.

A pesti ember nem gyűlölködik, nem antiszemita, és nem homofób. Naponta lát ölelkező lányokat, csókolózó fiúkat.

A pesti ember nem kirekesztő. Kínai holmikát is visel, Török ételeket is eszik, de azt nem tudja, hogy miből készítik.

A pesti ember tavaly még kiállt a migránsok jogaiért. A pesti ember nem rasszista, neki is van színes bőrű barátja, félvér gyereke. A pesti ember

ad a koldusnak, aki mindennap másik műtetre gyűjt. A pesti ember nem tömörül valós csoportokba, és nem tüntet.

A pesti ember nem akar magának bajt. Csak akkor vonul fel tömegesen, ha előtte óriás plakátokon felszólítják. Olyankor büszkén, békésen, elkordozva menetel.

A pesti ember már csak pesti ember marad. Mert a reformok működnek, a polgármester remek ember, a város fejlődik, és mindenki biztonságban van...

Tanulságos pesti mese

A villamos váratlanul állt meg, az utasok még csak fel sem néztek telefonjaikból. Amikor a villamosvezető közölte a hangosbemondón – hogy a jármű, műszaki okok miatt nem közlekedik tovább –, éppúgy hidegen hagyta őket, mint az a tény, hogy a közeli nyugdíjasklubban Balázs Pali fog fellépni élőben.

A vezető által közölt információt egyedül a bliccelő hallotta, mert ő ugyanis a paranoiájának köszönhetően, nem zárta el magát a külvilágtól, és nem használt fülhallgatót.

Az ablak mellett ülő egyik utasnak feltűnt, hogy a villamos már egy ideje nem megy tovább. Kérdően nézett szét, kitől tudhatna meg valamit, de mindenki leszegett fejjel a telefonját masszírozta, simogatta.

Egy kamaszkorú lány szólt félhangosan a szemben ülő, középkorú nőhöz:

– Anya! Most olvastam a Facebookon, hogy a 24-es villamos nem közlekedik a Nagyvárad-tér és a

Keleti-pályaudvar közt. Mi is arra megyünk, nem?

– Igen, kislányom, arra megyünk, de előbb megírom apádnak, hogy ma nem főzök, mert megesszük a tegnapi paprikás krumplit. Várj egy kicsit... Krisztusom... hiszen... ezek, mi vagyunk! Velünk állt le a villamos! Most mit csináljunk?

– Semmit, anya! Én már lájkoltam...

A nő mégsem hagyta annyiban:

– Ez tarthatatlan állapot, hogy ezek a rohadt villamosok napi szinten lerohadnak! És mindig akkor, amikor fontos ügyeket kellene elintézni! Fogok beszélni apáddal, és bepereljük a BKV-t már csak azért is, mert a villamosokon nincsenek konnektorok, és a telefonom mindjárt lemerül! Gizi néni ígérte, hogy délután feltölti a csokis kuglóf receptjét, és én lemaradok róla! Ezt nem hiszem el!

A nő fennhangon, hisztérikusan folytatta volna egyéni sérelmeit, de a bliccelő közbevágot.

– Kérem, asszonyom, higgadjon le! Nem lesz semmi gond! Hamarosan elindulunk! Ne hisztériázzon!

– Maga csak ne szóljon bele! Itt várakozunk, nem történik semmi! A kislányomnak sürgősen orvosi segítségre van szüksége! Bele sem merek gondolni, mi lesz, ha nem érünk oda időben!

A bliccelő némi büntudattal kérdezte:

– Mi baja a lányának? Súlyos?

– Igen, nagyon! Kötőzésre kellene vinnem a balesetibe, mert tegnap lehorzsolta a térdét gördeszkázás közben. Éppen a barátja képét lájkolta, amikor nekiment egy lámpaoszlopnak. De a férjemmel be fogjuk perelni az Elmű-t is, amiért nem raknak ki figyelmeztető táblákat az oszlopok elé. Mi lenne, ha minden gördeszkán fész búkozó fiatal, teli arccal nekicsapódna a rohadt villanyculápjainak! A villamosvezetőt is bepereljük, mert nem képes minket tájékoztatni arról, mi lesz a továbbiakban!

A bliccelő végighallgatta túlsúlyos nő sirámain. Megnyomta az ajtónyitó gombot és leszállt. Hátra sem nézett, csak ennyit mondott:

– A vezető már régebben szolt, hogy a villamos műszaki okok miatt nem közlekedik tovább!

A beszélgetés hallatán, a villamoson rekedt emberek szinte azonnal észbe kaptak. Az iménti szóváltásról készült videót feltöltötték a YouTube-ra, majd egymástól próbálták megtudni, mi történhetett, és hol lehetnek.

– Én évekig taxiztam! Valahol az Orczy-tér és az

Elnök utca között vagyunk! – szolt egy szakadtabb küllemű férfi, aki egy csikos szatyrot fogott a hóna alatt.

A jármű hátuljából egy tudálékos hang közölte:

– Ideje lenne leszállni, mert ez a vacak ma már úgysem megy sehová!

A közelebb ülők felálltak, és megnyomták az ajtónyitó gombot.

Nem engedelmeskedett sem a műkörmöknek, sem a retkes segédmunkás ujjaknak. Az ajtónyitó gomb megmakacsolta magát. Az utasok pedig rádöbrentek, hogy el vannak zárva a külvilágtól, és még Wifi sincs!

A hangulat fokozódni kezdett, egyre hangosabban szidták-szapulták a BKV-t, amikor egy festékes nadrágot viselő férfi felállt az ülésre. Hangosan csendet kért, majd elcsukló hangon közölte:

– Elűnt... a villamosvezető... elűnt!

A villamoson rekedt tömeg elnémult. Az áporodott levegőben tapintani lehetett a feszültséget.

Odakint sötétedni kezdett. A villamost hamarosan körbevette az éj sötétje, és néhány éhező hajléktalan horda.

A villamos leghátuljában húzta meg magát egy kisgyermekes anyuka, aki eddig igazán fel sem fogta, mi történik körülötte. Számára nem volt elfogadhatatlan, hogy a villamos ilyen időközönként közlekedik, hiszen a kis tanyára - ahonnan jöttek -, szintén csak naponta egyszer jött busz.

Naivan vette tudomásul, hogy a villamos csak reggel megy tovább. Ő is a balesetibe igyekezett kislányával együtt, mert a körzeti orvost, aki félórányi biciklizésre lakott, lecsukták a törvényileg előírtnál nagyobb úrtartalmú üvegzeber használata miatt.

– Anyuci, én nagyon félek. Bárcsak itt lenne édesapám, de te soha nem mesélsz róla. – suttogott a kislány és még szorosabban ölelte magához a mankóját – Te is hallod, amit én? Ezek farkasok? Meg fognak enni minket?

– Édesapád egy bátor katona, aki a hazát szolgálja! Amikor megtudta, hogy terhes vagyok veled, akkor elment, hogy még jobban és még bátrabban szolgálhassa a mi kis hazánkat. Azóta nem láttam. Neked is bátornak kell lenned! – válaszolta az anyuka.

– Nem lesz semmi baj, kicsim! – ült hozzájuk egy őszes hajú nő, aki kockás inget viselt – Tudod,

én egy iskolában tanítok ilyen korú gyerekeket, mint te. Annyit elárulhatok neked: Budapesten nincsenek farkasok, csak alul fizetett pedagógusok, szar egészségügyi rendszer, szarabb életszínvonal, és még szarabb tömegközlekedés.

A kislány és anyukája értetlen tekintettel, leesett állal bámultak a kockás inges nőre. Az pedig folytatta:

– Ezek nem farkasok, hanem perifériára szorult, lezüllött csöcselékek! De a távműködtetésű ajtók elég erősek, kibírnak bármilyen támadást. Ha nem lehet leszállni, akkor fel sem lehet!

– Sikerült! Hála az égnek, sikerült! El tudtam húzni az egyik ablakot! A rés nagyon kicsi, csak egy gyerek fér ki rajta! – ujjongott egy férfihang a villamos elejéből.

Az utasok tolongani kezdtek. A legelső jelentkező természetesen a túlsúlyos nő volt. Tolakodva követelte, hogy a saját gyermeke meneküljön ki először a szabad levegőre, mert a telefonja lemerült, és üzeni kell a férjének a Lajosnak, hogy a paprikás krumplit meg kell melegítenie.

– Nem elég, hogy az idióta kislánya a gördeszkán is fész búkozik, és a még hülyébb szülei pereskedésének köszönhetően valószínűleg nem egy Elmű-s segget fognak szétrúgni? Nem elég, hogy a villamosvezető állása is veszélybe kerülhet? Nem elég, hogy minden villamoson lesz konnektor? Mi a francot akar még? – fakadt ki egy, eddig békésen üldögélő, idős utas. – Én is jogot formálhatnék rá, hogy itt hagyjam ezt a poklot, és elsőként lépjek le innen!

– Maga aztán hova sietne vénember? – kontrázott a kiállhatatlan, pereskedésre hajlamos, dagadt nő.

– A nyugdíjasklubba! Ingyen vacsora lesz, aztán pedig Balázs Pali koncert. Élőben! – válaszolta duzzogva az idős férfi.

A hangulat erre ismét felforrósodott nem úgy, mint a Lajos paprikás krumplija.

– Emberek, elég legyen! Ott az a szegény kislány a mankóval, ő legyen az! – szólt egy hang a tömegből.

– Úgy van! Igaza van! – válaszolták többen is.

A kislány a mankóval, és az anyukája, még mindig a kockás inges pedagógus rögtönzött előadását hallgatták, amely elég randa szemszögből ábrázolta a jelenlegi oktatásügyi és társadalmi életképet. Vé-

gezetül annyit tett hozzá, hogy ha egyszer elindul ez a rohadt villamos, akkor majd elé veti magát tiltakozásképpen.

A kislány a mankóval, csak annyit értett az egészből, hogy errefelé nincsenek farkasok.

Felállt az ülésről, mankójára támaszkodva, bicegve elindult a félig elhúzott ablakhoz.

Közeledett a szabadulás felé. Az utasok félreálltak előtte, helyet adva a bátor, rokkant kislánynak, aki számukra is elhozhatja a menekülést.

Ámulattal figyelték minden lépését. Amíg az ablakhoz ért többen is megérintették, megsimogatták, mint valami csodatevőt, mint valami púpos gnómot. Minden érintésben benne volt a remény és a túlélni akarás. Páran még szelfiztek is vele.

Nyomában ott kísérte egyszerű, naiv édesanyja, aki szentül hitte, hogy a közlekedési egyensúly csak akkor állhat helyre, ha véráldozatot mutatnak be: a kislányát fel kell áldozni azért, hogy a többi utas békében hazatérhessen a családjához, és a Lajosnak se kelljen egyedül megenni a hideg paprikás krumplit.

Szemeit könnyek lepték el. Az ő kislányából hős lesz...

A kislány az ablakhoz lépett. Az utasoktól, több irányból is jöttek a biztató szavak és kérések:

- Bátor kislány vagy, hozz segítséget!
- Bízunk benned!
- Ha tudsz, hozz nekem egy gyrost, kis kólával...
- Nekem egy autogramot a Balázs Palitól!
- Te vagy minden reményünk.
- Bejelöltelek a Facebookon!
- Fürödjél gyakrabban! És üzenem Margitnak: tudom, hogy a postással csal.

A bátor, de nyomorék kislány mankóját kidobták az ablakon, majd őt is kituszkolták.

A flaszteren csattanó hang jelezte, hogy a kislány rendben megérkezett. Ekkor a villamos akkumulátorai lemerültek, és a 24-es járat sötétségbe bo-
rult...

A kislány elbicegett a legközelebbi forgalmi irodához, és előadta a sztorit a megrekedt 24-es járatról, valamint édesapjáról, akit eleddig nem sikerült megismernie.

Az ásítózó forgalmi ügyeletes végig hallgatta őt, aztán ezt mondta neki:

- A mentőegység úton van, hamarosan viszontláthatod az édesanyádat. Az apád dolgában már

sajnos nem vagyok ilyen biztos, de azért drukkolok neked. Most pedig menj, légy szíves, és hozz nekem az automatából egy hosszú kávét és két sajtos stanglit a pékségből! Adok egy bögrét, mert azok a szemetek visszapakolják a koszos műanyag poharakat a kávégépbé.

A kislány elbicegett a kávéért és a sajtos stanglikért. Útközben leült egy kapualjban a lépcsőre, kezében a bögrével, másik kezében a mankóját fogta. Az arra járó emberek szó nélkül hajigáltak pénzt anélkül, hogy ránéztek volna.

A nyomorék, de hősies kislány örült az aprónak, bár számolni nem tudott.

Mire visszaért a kávéval és a sajtos stanglikkal, addigra édesanyja is ott volt a forgalmi irodán, a többiek a villamosról meg már elmentek haza. Előkerült a villamosvezető is, tökrészen a sarki borozóból.

A kislánynak ennyi maradt meg tanulságul: hiába vagy hősies és mindenre elszánt, hiába hordasz kockás inget. Ez mind semmit sem ér, ha egyedül kell megenned a paprikás krumplit, nem juthatsz el Balázs Pali koncertjére, és soha nem tudod meg, ki az apád.

„A nézését, meg a járását!”

Neked nem volt jó, hogy délben keltünk fel, kevés volt a néhány dolgos nap egy hónapban. Neked nem volt elég a szociális juttatás, kicsi volt a szobakonyha.

Nem akartál lavórban fürdeni, mert nem szeretted a vizet melegíteni. Nem ízlett a szalonna, neked kevés volt a párizsi. Te nem szeretted boltba járni. Neked nem tetszett az alkoholszagom, vonakodtál a péntek esti tánctól a sarki borozóban. Neked nem volt jó a Nótár Mary, nem volt jó a Bódi Guszti! Te sokalltad a zenegépbe dobált pénzt. Te nem szeretted a cimboráimat!

Nem tudtam, hogy többre vágysz! Azt hittem, boldog vagy mellettem! Amikor elhagytál, éppen a kemping biciklimet szereltem a konyha padlóján ülve, és közben a kedvenc dalunk szólt: „A nézését, meg a járását!”

Néha még eszembe jutsz, a dalt is nagyon sokat hallgatom újra és újra.

Mégis, amikor viszont láttalak, azon a lovas kocsin... összereztem. Az a rikító zöld mellény volt rajtad, amit akkoriban együtt vettünk fel, amikor néha dolgozni mentünk.

Most megint a postást várom, de már nélküled! Közben pedig a kedvenc dalunk szól: „A nézését, meg a járását.”

Utasverés pro és kontra

A karszalagosokat manapság divat lett utálni. Mindig látnak napvilágot újabb- és újabb hírek azzal kapcsolatban, ahogyan az ellenőrök terrorizálják utastársainkat. Sőt, akadnak olyan atrocitások is, amit „lekameráznak” a jámbor, békés, feddhetetlen utastársaink.

Ezek a videók megosztódnak a közösségi oldalon közutálatot, még nagyobb ellenszenvet kiváltva az utasok és ellenőrök között.

Csakhogy... a demarkációs vonal ott húzódik a metró lejáratánál, azaz: a mozgólépcsőnél, és a karszalag misztikus hatalma dönti el, ki mehet le a metróba, és ki nem. Szabályok vannak pro és kontra, ami a metró lejáratánál ácsorgó „kápókra” ugyanúgy vonatkozik, mint az utazóközönségre.

Az utazási feltételeket nem véletlenül alkották meg, amit a jámbor, békés, feddhetetlen utastársaink zöme mégis hajlamos figyelmen kívül hagyni, mert szerintük a szabályok őrre nem vonatkoznak, csak a biztonsági őrre:

– Nem foghatsz meg, nem nyúlhatsz hozzám, fel sem tartoztathatsz, te bunkó paraszt! – nyilvánul meg az utas.

– Lejárt a bérleted, hamis, kétszer-háromszor kezelt a jegyed! Nem mehetsz le! Amúgy meg, ha tovább sértegetsz, felkaplak és kiszaladok veled, te ruppótlan köcsög! – hangzik el a reakció a karszalagostól.

Szó szót követ, ami egyre hangosabb lesz, a többi utastárs felkapja a fejét és csak azt látják-hallják meg, amit látni-hallani akarnak.

Eközben a fent említett diskurzus már-már tettelességé fajul, mivel a karszalagos csávó teszi a dolgát, amiért fizetik, amire idomították.

A rend őrzője és a fanatikus-utas /aki nem akarja elhinni, hogy havonta egyszer illik egy újabb vonaljegyet vásárolni/, összeakasztják a bajuszt. Kezdődik a lökdösődés, a pogózás. Egymás édesanyját is megemlítik futólag, nem túl előnyös megvilágításban.

A notórius bliccelő nem akarja megérteni, hogy nem lesz alkalma ingyenélősködni, ezért még hangosabban hőzöng. Hogy dramaturgiailag is ütős legyen a darab, az áldozat szerepébe bújva, mártírként tünteti fel magát az utastársai előtt.

A kamerás mobilok már izzítva. Felvétel, csapó! Utastársai nem tudják a frankót, csak azt látják, hogy valakit kiemeltek közülük, és most bizony: „utasverés” lesz!

A hangulat tovább fokozódik, a mozgólépcső a pokol tornácává válik, amit a sátán kutyái őriznek.

Az utas társadalom salakjáról hamarosan kiderül, hogy valamelyik haldokló rokonához siet, vagy „éppen” az egyik veséjét szeretné transzplantáltatni egy nagyon beteg kisfiú számára.

Nem volt ideje frissebb jegyet, bérletet vásárolni...

Isten állatkertje nagy. Műbalhé van! A film forog tovább, azután töltődik a hírportálokra. Ahhoz majd sok-sok dilettáns hozzáfűz uszító jelleggel, mert itt az ideje ismét szidni-szapulni a BKV-t, aki a kar-szalagos nácikat alkalmazza.

„Utasverés!” Egyre többször hallani ezt a kifejezést a szennymédiában, és új fogalommá vált a tömegközlekedésben:

„Ártatlan utasokat zaklattak, le vadásztak, terrorizáltak a BKV-s ellenőrök!”

„Idős néninek rúgták le a veséjét!”

„Éves bérlete volt, mégis bántalmazták!”

„Belenyomták a fejét a betonba!”

„Kisgyermekes anyukát tartóztattak fel a metróban!”

És így tovább, és így tovább. Meg kell a szívnek szakadni, ilyen hírek hallatán?

A média nagyít, az agy mosott hisz neki. Azonban, ezeknek a híreknek a jelentős hányada kacsa! Arra jó, hogy megossa a meghitt, morális tömegközlekedésre áhító állampolgárokat.

Ideje lenne végre eloszlatni a tévhitet. A bejáratos örök nem azért vannak a mozgólépcsőnél, hogy az utasokat bazirgálják és rettegésben tartsák, hanem azért, hogy az utazási feltételek, utasokra vonatkozó egyes pontjait betartassák. Azon felül el is kell tűrniük az utasok különféle szeszélyeit.

Mindenki annak ad igazat, akinek akar, vagy amit a média sugall neki. Oly sok legenda övezi ezt a szép szakmát. Csak kevesek tudnak látens leletet venni, megérteni a dolgok rákfenéjét.

Horror pénzekről van szó a tömegközlekedésben, ami elég sok helyre elcsordogál. Ebbe bele tartoznak a vagyonőri cégek is, akik a biztonsági örököt alkalmazzák. Nekik is csurran-csöppen elég rendszeren, abból a busás haszonból, amit a BKV egész

hónapban összefurikázik. A Budapesti Közlekedési Központ, a BKV-ra rátelepedett „BKK” utas-barát, de leginkább a haszon vezéreli.

A BKV szállít, a karszalagosokat mégis a BKK alkalmazza egy rakás alvállalkozón keresztül, és mire a pénz a „bejáratos örhöz” jut, elég rendesen megcsappan. Jó, ha eléri az óránkénti ötszázat, amiért még meg is kell feszülnie, de ez a BKK-t nem érdekli. Ő tetemes összeget tejel a fővállalkozónak azért, hogy a dolgok rendben menjenek, és ebben az utasverés nincs benne.

A leendő bejáratos örnek el kell végeznie egy szemináriumot. /Ha a munkavállaló kissé megalomániás, akkor a karszalag hatalma még jót is tehet neki. Ha kisebbségi komplexusa van, akkor pláne./

Elvégzi a tanfolyamot, szájába rágják a kötelességeit. Jogai nincsenek. Kikerül a gyorstalpalóról valamelyik metró vonalra, egy, sokadik alvállalkozóhoz. Kap munkaruhát, amit rögtön le is vonnak tőle. Aláíratnak vele egy Titoktartási nyilatkozatot, melyben tudomásul veszi, hogy a médiák által feltejt kérdésekre semmilyen formában nem reagál.

„24-48”! Így szól a megállapodás, csakhogy a huszonnégy órából, kora reggeltől üzemzárásig

ácsorog a mozgólépcsőnél felváltva a másik örökel.

Bevállalta?

Ha bezárt a metró, a karszalagos számára akkor sincs pihenés. Irány az éjszakai buszok, vagy a 4-es, 6-os Combino, aztán azzal zötyöghet körbe-körbe reggelig, abban a szép sárga mellényben. Árulnia kell az „*éjszakai jegyeket*” is, amiből egy forint haszna sincs.

Az éjszaka eladott jegyekből az alvállalkozó, és az „*instruktorok*” részesülnek. Instruktor pedig csak abból lehet, aki hűségét bizonyítván bárkit, bármiért képes feldobni, és elég hosszú a nyelve. Később aztán körbeveszi magát rokonokkal, barátokkal, vamzerekkel. Kinevezi őket csoportvezetőknek, akik mindenről beszámolnak neki a legnagyobb részletességgel, és reggel futva viszik a kávéját.

Mindenki nyalizik mindenkinek! Ezért cserébe kényelmes állomásokra, „*csókos járatokra*” kerülnek.

Az instruktorok dolga az is, hogy a karszalagosok seggében lógjanak egész nap, és még éjszaka is ellenőrizték őket, nehogy zsebre dolgozzanak.

Igen hamar felmerül a korrupció gyanúja, ha valaki nem tudja teljesíteni a jegyeladási rátát.

Bevállalta? A biztonsági öröknek a Combinon leülni tilos éppúgy, mint más éjszakai járatokon. Ha az örök eléggé lojálisak a megbízóikhoz, vagy kellőképpen be vannak fenyítve, akkor kötelességüknek érzik „*felnyomni*” egymást, és aki lemerésztelt ülni, annak már meg is csörren a telefonja.

A bejáratos öröket a BKK is elég sűrűn ellenőrzi. Az éjszakai járatokat figyelik kamerákkal, fényképezőkkel. Ha valami nem stimmel, akkor a felvételeket megmutatják a „*vállalkozónak*”, és jön a kötbér. A BKK megteheti, mert egy valag pénzt kifizet. Jogában áll a pénzéért kapni is valamit.

A vállalkozó is teszi, amit tud: levonja a fáradékony biztonsági ör béréből, aki dagadt bokával állja végig az egész napot, mivel a táppénzt, a szabadságot nem fizetik neki.

Bevállalta! De ez még semmi! A BKK életre hívott egy partizán csoportot is, akiket „próbavásárló” névvel legalizáltak. Szakmai berkekben: „*buktatósok*”.

Eme kommandó küldetése az, hogy lejárt bérletekkel, többször használt jegyekkel próbálnak meg „*lemenni*” a metróba. Ha a kiszemelt bejáratos ör

nem elég szemfüles és „bebukik”, akkor tizenhat darab ezrest rántanak le a fizetéséből, szintén csak kötbér gyanánt, ami visszacsorog a BKK-nak.

Mivel az bejáratos örök állandó emberhiánnyal küzdenek /vajon miért?/, a túlórázás fakultatív programmá vált. Akadnak olyan megszállott dolgozók is, akik 400-500 órát is „*lenyomnak*” egy hónapban úgy, hogy közben mindenkitől félniük kell, akár saját kollégájuktól is.

Néhány metróállomáson még pihenőhelyiségük sincs! Óránként váltják egymást a mozgólépcsőnél, ezzel jelentős mennyiségű „*szemetet*” szelektálva a meghitt, morális-tömegközlekedés érdekében.

Utasban, ellenőrben is egyaránt ott szunnyad a „hülye állat” és a „bunkó paraszt” is.

De, ha emberek vagyunk, és ha tényleg meghitt, morális tömegközlekedésre vágyunk, akkor tartsuk be a szabályokat pro és kontra! Abból nem lehet baj.

Egy bliccelő lelkigyakorlata

Dolgozni indultam. A villamos hívogatóan sárga színe, és egy újabb bliccelés lehetősége bearanyozta a budapesti reggelt.

A villamosmegálló padján a csöves morogva, szitkozódva ébredzik. Miután összeszededegeti földi javait, tesz még egy-két durva hangvétellű megjegyzést. Csúnya szavakkal tarkított közlendője, arra enged következtetni, hogy elég korán felébredtették a kannás bor okozta kómatikus álmából. Az álomhozót tartalmazó palackot magához veszi, és tántorogva elhagyja átmeneti szálláshelyét.

A megállóban az emberek közönyös arccal, csipás szemekkel masszírozzák tovább telefonjaikat. A csöves már távozóban van, de még a sarkon túl is lehet hallani, ahogy az utasok édesanyját rangsorolja.

Olyan szép ez a reggel! Befut a villamos. Kicsapódnak az ajtók, és az utasok melegváltásban foglalnak ülőhelyet.

Én nem ülök le, inkább ácsorgok az óriáshernyóra emlékeztető közlekedési jármű gyomrában. Felveszem a bliccelő pozíciót, és figyelem a többi utas reakcióját. Ha feltűnik valahol az a ronda színű karszalag, az emberek úgylis felbolydulnak, feszengetni kezdenek, és a zsebeikben kotorásznak majd.

Számomra az rossz ómen lesz: jönnek a poklok lovasai!

Az őszinte tekintetű, nyugodt embereknek van jegye, bérlete. Bármikor képesek felmutatni azokat, ha erre felszólítják őket.

Ők becsületes utasok, én nem vagyok az! Én sunyin, leszegett fejjel, sandán tekintetek körbe-körbe. Egy lógós vagyok, becsstelen módon élek vissza a Közlekedési Vállalat belém helyezett bizalmával! Élősködő vagyok a város költségvetésén! Miattam emelkednek a bérlet árak! Miattam kell olyan sok ellenőrt alkalmazni! Vérszopó vagyok, egy pióca! A becsületes utasok testéből táplálkozom.

Fekély vagyok fővárosunk szeplőtlen, szűzies testén! Ellenszolgáltatás nélkül veszem igénybe a percre pontosan érkező utasszállító eszközt, alapjaiban áthágva ezzel az egyezményes utazási feltéte-

leket. Egy társadalmi kudarc vagyok, szégyenfolt a várost behálózó közlekedési útvonalak sokszínű palettáján. Bakteriális módon, kórokozóként tenyészek a hétköznapiok egészséges vérkeringésében.

Még sincs büntudatom. Nem sül le a bőr a pófámról, nem süllyedek el szégyenemben. Nem bánt a lelkiismeret. Még csak nem is remeg a gyomrom, nem izzad a tenyerem, és nem szorongok. Megálló-ról-megállóra haladva növekszik bennem a káröröm.

A cél közeledik, és megint spóroltam, zsebemben a vonaljegyre szánt összeg érintetlen. Íme, az áruló fizetsége: a Júdáspénz!

Mindenkit elárultam! Még a villamosvezetőt is, pedig Ő csak egyike a tömegközlekedés jámbor apostolainak.

Ismét büntetlenül érhetek célba. Penitencia megint nincs. Mennyit utazgathatok még így, meglapulva a becsületes utasok közt, akiket élőpajzsként használok alantas céljaim eléréséhez? Mikor lesz végre büntudatom?

Akkor lesz büntudatom, ha majd a Júdáspénzt vonaljegyre váltom.

Dimenziók

A világ folyamatosan változik, mindenki más, és más lesz. Mások lesznek a fiúk, és mások lesznek a lányok is...

Rengeteg dimenzió létezik ezen a bolygón. Mindenki másként éli meg, máshogy értékeli azt, és van, aki semmit sem lát belőle.

A dimenziók az által változnak, hogy ki létezik benne, milyen perspektívák alapján hoz döntéseket, hogyan uralja azt.

A döntésképtelenek hezitálnak, inkább csak majmolnak, mennek a többi hülye után. Önértékelésük, a tehetségükkel igen csak ellentmondásban van. Mivel képtelenek arra, hogy megfelelő döntést hozzanak további életvitelükkel kapcsolatban, nem tehetnek mást, várnak, amíg esetleg öntudatukra ébrednek.

Mások, megint csak másként élik meg a világot. Ők már sejtik, hogy a világ más lesz.

Az ipse barátnőjének fel sem tűnik, hogy amíg ő a pasiját ölelgeti, addig a másik fél, az éppen arra sétáló pálcika fiúk fenekét bámulja.

A fent említett 4-5 fős, hangosan nyerítő fiúcsorda nettó tömege nem haladja meg az egy mázsát, agyi kompetenciájuk egyenes arányt mutat okos telefonjuk súlyával.

Közülük a vezérbika halad elől. Ő az alfahím és talán a legiskolázottabb is. Megtorpan, elgondolkodik, majd választékosan közli a többi ecsethajúval: „Geci meleg van!”

Éleslátású bölcs szavai elgondolkodásra, majd azonnali cselekvésre készíteti a többi egyformát is, így aztán betódulnak a boltba energiaitalt venni.

Ők is egy másik dimenzióban vannak, és a külföldiek is mások. Megbámulnak mindent, legyen az helyi nevezetesség, flaszteren felsorakoztatott köcsögök, vagy bármi, ami egy számukra idegen várost a legjobban jellemez. Hamar megtanulnak alkalmazkodni, majd meghazudtolva hazánk fiait, piszkítanak, hánynak bárhova. Az öltözetük egyszerűsége és a magatartásuk, hűen tükrözi az intelligencia hányadosukat. Ők is más dimenzióban vannak.

Nekem van sajátom! Engem nem látnak, de én nem tudom nem észrevenni őket! Nem vagyok sem rasszista, sem náci, sem kirekesztő, csak egy egyszerű állampolgár, mégis úgy érzem, elszívják elő-

lem a levegőt, elveszik az életteremet! Nem hagy-
nak nekem mást, csak bűzt, szemetet, felbűfögött
gyorskaja tócsákat, üres üvegeket.

Engem nem vesznek észre külföldön. Nem han-
goskodok, nem piszkítok össze utcákat, tereket.
Nem hagyok magam után mocskot.

Nekem egy dimenzióm van, és nem szeretném,
hogy azt elvegyék tőlem! Éjjelente savas esőt ál-
modok az utcákra, terekre. Tisztítson meg végre
mindent, hogy úgy élhessek a dimenziómban,
ahogy én szeretnék!

Milyen Budapest, valójában?

Látod az igazi arcát? A hullámszó, hömpölygő tömegeket villamosok és buszok fálják fel a paneltömbök sarkánál. Később, mint nem kívánt, legyö-möszölt étket, kivetik magukból a metrólejáratoknál.

Hallgattad már az elégedetlenkedő utasokat? Tudtad, hogy nekik semmi sem elég jó? Észrevetted, hogy mindenkinek egyre nagyobb telefonja van?

Tudod, milyen Budapest valójában? Látod a rengeteg hajléktalant, érzed a savanyú, mindent átható bűzüket, ami már beleivódott a padokba és az aszfaltba is? Neked is elmegy az étvágyad, ha meglátod őket? Szembesülsz reggelente hátra hagyott nyomaikkal, amit klórmésszel szórnak le?

Találkoztál már kéregető koldussal, érezted az olcsó bortól áporodott szájszagát? Vetettél már pillantást a húgyfoltos nadrágjára, láttad már, amint tántorogva a kukában turkál?

Voltál már úgy, hogy a söröd mellé ettél volna egy szendvicset, de a hajléktalan pont akkor végzi szükségletét a nyílt utcán, fényes nappal, neked pedig a gyomrod fordul fel? Téged is zavar, hogy állandóan tarhálni akarnak? Ha nem adsz nekik, megsértődnek! Szerinted, ez rendben van? Mennyi aprót tartasz magadnál ilyen célokra?

Megmosolyogtad már az egyformán öltözött fiúkat és lányokat? Neked is feltűnt, hogy mennyire egyformák? Még a viselkedésük is. Azt is tudod, hogy nincs még nemi identitásuk? Tudtad, hogy a mai fiatalok virtuális közösségben élnek?

Te tudod, milyen a pesti éjszaka? Van, aki élvezi, és van, aki szolgáltatja.

Voltál már tömött szórakozó helyen? Érezted az alkohol, izzadságszag, és a parfümök nyomasztóan fojtogató keverékét? Láttál kigyúrt, kopasz, kidobó embert? Azon is látszott, hogy a szeme sem áll jól?

Szólított már le pillangó? Láttad már az ijedt tekintetét, mindig attól rettegetve, hogy a stricije agyonveri, mert nem elég rámenős?

Idegességtől már részeg külföldiek hangoskodása, frusztráló óbégatása? Guruló bőröndjeiket, húzták már át a lábodon? Utána már te sem akartad útbai-gazítani őket, hiába érdeklődtek tőled olyan kedve-sen?

Sétáltál már éjszaka a körúton, kerülgetted az üres üvegeket, elszórt gyorséttermi ételmaradvá-nyokat és hányás tócsákat? Ültél volna le szívesen egy padra, de nem tudtál, mert egy részeg csöves hempergett rajta, aki bűzlött, mint egy pöcegödör?

Kóstoltad már az egyforma külföldi kajákat? Tu-dod, mennyi ideje van az a hús felszúrva arra a vásra? Egyáltalán tudod, hogy miből van?

Elmentél már a büfék előtt? Kint ülnek a tulajdo-nosok bizalmatlan, fürkésző tekintettel. Olyankor, te is hallod, hogy idegen nyelven beszélnek?

Utaztál már a „négyes-hatoson” éjszaka? Alázott már meg pocakos jegyellenőr, rikító színű mel-lényben, mert lejárt a bérleted? Aludtál már el a villamoson, és mire felébredtél, mindened eltűnt?

Hangolt már le fiatal lányok látványa, akik haj-nalban tökrészen dülöngélnék hazafelé, miköz-ben mindenük kilóg? Bosszantott már fel, ahogy a külföldiek zaklatják a lányokat?

Vagy az, ahogy a lányok vadásszák a külföldieket, azután büszkén hordozzák körbe őket?

Azt tudtad, hogy azok a külföldiek, csak szaporodni akarnak, mert akkor hamarabb állampolgárok lehetnek? Szerinted, a lányok tudják ezt?

Gondolkodtál már azon, hogy jobb lenne vidéken élni, mert ez csak rosszabb lesz.

Én már nem szeretem ezt a várost! Ez a város már nem ugyanaz!

Te nem biztos, hogy tudod, de én emlékszem rá, milyen volt Budapest. Azt is tudom, hogy már soha nem lesz ugyanaz!

„Rögtön jövök”

Bementem egy boltba Budapest egyik kerületében. Az ilyeneket nevezik „egyszemélyes boltoknak”, átvitt értelemben.

Ebben az egyszemélyes boltban ketten voltak bent: a pénztáros csaj, és egy fickó, aki a kocsija kulcsait pörgette a mutatóujján, eléggé gizda módon, jelezvén ezzel, hogy ő – a saját kényszerképzete szerint –, felsőbbrendű fajhoz tartozik.

Lesírt róla, hogy ő a tulaj. A manus úgy állt ott, mint egy párzásra készülő bagzó szarvasbika az őszi szántásban. Feje kissé lehajtva, előre szegezve, mintha a nem létező agancaival éppen fel akart volna öklelni engem.

Csak azért, mert vettem a bátorságot és bementem abba a boltba? A kasszás csaj reakciója sem volt bizalomgerjesztő. Minden volt, csak nem vásárlóbarát, azaz: mindketten a francba kívántak!

Hiába! Elég volt rájuk néznom, és egyből tudtam, hogy ezek ketten már rég túlléptek bizonyos határokat.

A vásárolgatást, mint időtöltést, nagyon rühellem, és azokat is, akik ebben a hétköznapi dologban, valamiféle perverz örömet találnak. Képesek hosszú időn át bolyongani a polcok közt, majd végül egy liter tejjel és egy bulvár újsággal távoznak.

De most helyzet volt. Nem vagyok hülye! Egyből tudtam, hogy az a két sunyi, mire készül. Észrevettem az apró kis jeleket. Pont akkor léphettem be a boltba, amikor a táblát szerették volna kibiggyeszteni az ajtó átlátszó részébe a „RÖGTÖN JÖVÖK”- felirattal.

„Rögtön jövök!” Ez a tábla kihelyezés általában okkal történik. Ebédidő, cigiszünet, vagy mosdólátogatás. Sokféle indoka lehet még, amiről nem tudok. De az egyik a sok közül, most az lett volna, hogy a kulcsait pörgető fickó, és a kasszás csaj, összeszűrjék a levelet.

Ezt akadályoztam meg? Ők máris gyűlölnék? Engem nem lehet lenyomni, csúnya nézéssel főleg nem! Ezért úgy döntöttem, megbüntetem őket. Sokáig fogok időzni abban a kisboltban. Egészen addig, amíg nem tudatosul bennük, hogy kinek kellene, kinek az érdekeit szolgálni! Hiába hisztiznek, mert megzavartam a munkahelyi csapatszellem

építő meetinget! Rossz időben vagyok rossz helyen?

Most lenyomom őket! Szabotálom a kis etyepetyéjüket!

Lassú, tudálékos mozdulatokkal kezdtem a vásárlásnak. Pont úgy, ahogy a nyuggerék szokták nézegetni azokat a termékeket, amiket egyáltalán nem áll szándékukban megvásárolni. Én is hagytam magam elveszni az árucikkek közt, és szemügyre vettem a kínálatot. Semmi nem volt elég jó, semmi sem tudta felkelteni az érdeklődésemet.

Arcomon a rosszallás jelei mutatkoztak: ebben a boltban nincsen az, amit szeretnék, ami pedig hasonlít hozzá, az nem felel meg az elvárásaimnak.

Nagyon jól szórakoztam. Hallottam a türelmetlen köhintéseiket és krákogásaikat. A pasi többször is az ajtóhoz ment, és kinézett az üvegen keresztül, hogy jön-e valaki. Azután kérdően nézett a kassza felé.

Elkaptam a pillantásukat, számomra sokatmondó volt! A feszültség egyre nőtt. Élveztem a helyzetet.

Rábukkantam a keresett árucikkre. Hallottam a megkönnyebbülő sóhajt, de nem tudták, hogy még nincs vége a terrornak. Belül iszonyú kárörömmel,

arcomon tudálékos vásárlói grimasszal húztam tovább az enyelgésre szánt idejüket.

Végre megtaláltam álmaim zacskós kekszét. Minden oldalról alaposan szemügyre is vettem, kezdve a gyártótól a szavatosságon át, egészen a szénhidrát tartalomig. Még a fény felé is feltartottam, és átvizsgáltam.

Szerintem, már ingyen is elvihettem volna azt a kekszet, csak húzzak el végre a francba, hogy ők ketten, a főnök-beosztott viszonyukat ismét egy újabb dimenzióba repíthessék.

A kasszához fáradtam, lassan megfontoltan. Nem lett jobb a helyzet. A csaj még jobban utált, mint eddig. Ha kimentem volna a boltból azzal a zacskó keksszel, és egyenesen egy száguldó busz alá futok, szerintem nem vette volna zokon.

Letettem az árut a pénztárgép mellé.

– 340! – közölte velem olyan hangon, mintha pont én miattam nem tudott kamatyolni egyet ebéd-időben a bolt tulajával, hogy ezzel a karrierje csúcsának számító, pénztárosi pozícióját megerősítse.

Arra sem volt hajlandó, hogy rám nézzen.

– 340? Az, mi az a 340? – kérdeztem tőle olyan arccal, mintha még nem láttam volna ilyen hosszú körmű, agyonfestett, húgyagyú libákat, akiket álta-

lában csak ilyen, az ujján kocsikulcsot pörgető fickók döngethetnek meg... ebédidőben.

Ráadásul, még ennek a két olcsó terméknek az árát is egy gép adja össze helyette:

– 210 ez, ez meg 130! – közölte velem emeltebb hangon, miközben hosszú karmaival a kassza mellé pakolt holmikat bökdöste.

– Nem! Ez egy keksz, ez meg egy kóla!

Azután a szemébe néztem, és naiv arccal megkérdeztem:

– Szereted is, amit csinálsz? Vagy csak a vásárlókat nem szereted azért, mert nem hagynak neked elég szabadidőt? A munkaidőben, amiért elvileg a fizetést kapod. Többek közt az én pénzemből is, amit itt hagyok.

Nem jött rá egyből, de megértette, mit szeretnék. És ha tényleg ugrásra készen állt arra, hogy a munkakörét lelkiismeretesen ellássa, akkor meg fog alázkodni, és én nyertem.

– 210 forint az üdítő, és 130 forint a keksz! Tehát, összesen... 340 forintot kérek szépen!

– Tessék! – szórtam elé a pénzt – de közben úgy néztem rá, hogy tudassam vele, nagyon is jól sejtem, mi fog következni, miután a boltból kilépek.

– Köszí! – mondta zavartan, szégyenkezve, miközben karmaival, az aprót próbálta felvakarni.

Szemeiben lappangó értelem kezdett tükröződni, valamint az is, hogy: köszsem föl magam!

– Helló!

– Viszlát! – és fellelegzett.

A tulaj, akkor már háttal állt nekem, és a mosóporokat vizslatta tudományos tekintettel. Az ujjára húzott kulcskarikán egy nő arcképe is lógott, műanyagba zárva. A nő arcképe korban illett a tulajhoz, és feleség kinézete volt.

Idióta vagy! – gondoltam magamban a bolt bagzó bikájáról, és lepergett előttem mindhármuk jövője.

Segítségnyújtás

Megkérdezte tőlem egy nő:

– Elnézést, nem tudja véletlenül, hogyan lehet itt autóval parkolni

– Így, merőlegesen az úttestre! – és közben mutatom neki a széles, fehér csíkokat – Lehetőleg egyforma oldaltávolságot tartva a szekciók jobb és bal oldala közt!

– Idióta! Azt én is tudom! Arra gondoltam, hogy fizetős-e vagy sem! – és sértődötten hátat fordított nekem.

Nem szóltam semmit. Cigare gyújtottam, és hagytam, hogy tovább keresse a pénznyelő automatát, pedig tudom, hogy nincs, mert itt ingyenes a parkolás. Csak nem hallgatott végig...

Talált egy helyet a kocsijának az út túloldalán. Miután többszöri nekifutásra sikerült végrehajtania a manővert, kiszállt, és a nyertesek gunyoros tekintetével nyomta meg a távirányítóját. A zárok kattantak, és azonnal elővette a telefonját. A többi humán-droidhoz hasonlóan kezdte el kíváncsian

nézegetni és „görgetni”, hogy mi mindenről maradt le, amíg „távol” volt.

Valószínűleg a pasija írhatott neki, mert széles mosollyal indult el a pláza bejárata felé, én pedig a „legyen” tekintettel elpöcköltem a csikket, és az autóm felé vettem az irányt. Kinyitottam az ajtót, benyúltam a kabátoméért.

Mennyivel egyszerűbb lenne minden, ha mi, emberek, többet kommunikálnánk egymással. Nyitottabbak lennénk, nem csak az önös érdekeinket szem előtt tartva hurrognánk le másokat. Ez a nő is olyan, mint a nagy többségük. Belém fojtotta a szót, nem várta meg, hogy segítsek a szegényes helyzetfelismerésében.

Egyik kezemmel a kabátomat igazgattam magamon, másikkal pedig a nadrágom oldalzsebéből előhúztam a szabványos noteszemet. Írtam rá pár sort, amolyan búcsúlevélkét.

Tipikusan átlagos – gondolkodtam magamban – ez sem lát tovább az orránál. Ha ennyire tisztában van a parkolás hogyanjával-mikéntjével, akkor miért nem tűnt fel neki, hogy az út másik oldalán már nincsenek széles, fehér csíkok? És csak Ő az egyetlen, aki odatámasztotta le a verdát!

Lezárom a kerékbilincsen a lakatot, elhelyezem bűcsűsoraimat az ablaktörlő lapátja és a szélvédő közé. Még nem tudom fejből a szolgálati azonosítómát. Rásandítok a kabátomra felakasztott plecsni-re, és latolgom magamban, hogy meghagyjam-e neki a privát telefonos elérhetőségemet is.

Minek? Úgyis azt gondolná, hogy szeretnék tőle valamit, és az mondaná: Bocs, de van pasim!

Pedig a kivétel erősíti a szabályt. Ha kulturáltan tudtunk volna még néhány szót váltani, akkor szankciók nélkül tovább folytathatná az útját, egyenesen Kicsim virtuálisan ölelő karjai felé.

Képzletben már látom magam előtt a döbbszent tekintetét. Biztos még a pasiját is megkérdezi messengeren:

„Kicsim, miért nem megy ez a kurva autó?”

A válasz lehet akármilyen, ok és okozat kapcsán. Valószínűleg a legutolsó dolog, ami eszükbe jutna:

„Cicám, megnézted, hogy nincs-e rajta kerékbilincs?”

A nő erre majd kiszáll, körbenézi az autó futóműveit. Infó csere folytatódik:

„A kurva anyjukat, ezek tényleg rábaszták a kerékbilincset! Hogy rohadnának meg! Nem baj! Szeretlek, Kicsim!”

A reakció kissé keménykedve érkezik, mert illik a férfinak egy nőt elkápráztatnia:

„Köcsögök! Bárcsak ott lennék! Biztosan nem merték volna megcsinálni, mert felrúgtam volna a tökeiket a nyakukba, csengőnek! Én is nagyon szeretlek, nyuszikám!”

Időközben a munkatársam is visszatér. Automatikusan fotózni kezd, arcán kaján vigyorral:

– Horogra akadt! Nem lesz neki olcsó!

Elmondhatnám, mit érzek a dologgal kapcsolatban... De nem! Mai napom a szarkazmus, a cinizmus és a káröröm jegyében telik:

– Megérdemli!

– Láttad, kié ez a szutyok? Miért nem szóltál neki?

– Mert biztosan van pasija!

Kollégám furán néz rám:

– Fogadjunk, hogy beszéltél vele.

– Futólag...

Az általam kitöltött lap fejlécén is látható ugyanaz a tábla /mementóul/, melyet a sértődött kisaszszony makacsságból nem vett figyelembe.

Ezzel a táblával jelzett útszakaszon valóban nem lehet parkolni, de még csak várakozni sem. Meg-

állni is maximum öt percre, ha a gépjármű vezetője az autónál marad.

Nem így történt. Az öt percből sem lesz semmi! Nő a plázában? Elterült az egyik Wifi zónában, és meghittén csacsog Kicsimmel, feltehetőleg a nagy semmiről, és fogalma sincs róla, hogy mi történik ezekben a nehéz, vészterhes percekben.

Ez lett számára a kárhozat útja. Érdekes paradoxon, hogyan tudja egy zátonyra futott beszélgetés befolyásolni mások további sorsát. Kicsinyesség, sietség, kishitűség? Kicsim vajon sejti, hogy Nyuszika cuki kis autója, miért rekedt meg?

Lövése sincs, miért történt mindez! Pontosan miatta! Mert Nyuszika rohant a plázába az ingyen internetért, hogy online lehessen, és leírhasa neki, mennyire szereti, sőt még annál is jobban!

Ebben a nyálas-messengeres katyvaszban én is szerephez juthattam. Mi több, még édesanyám is, bár csak képletesen.

Már úgylis mindegy. Ha megadtam volna a számom, és a nő tényleg keresne, ezek után már csak annyit mondanék neki: Bocs, de van barátnőm!

Nyakig földbe ásott ember

Hibáink félremagyarázása gyakorta öncélú. Nem merjük másoknak bevallani, hogy alkalmanként, igenis gyávák vagyunk.

Mit akarunk bizonyítani? Kinek jó, hogy az önállatásunk miatt, még álarcot is képesek vagyunk magunkra erőltetni?

A történet egy emberről szól, akibe a szó szoros értelmében bele botlottam. Ez az ember be volt ásva a földbe, csak a feje látszódott ki. Lehet ma-napság még ilyen furcsaságokkal találkozni.

Illedelmesen köszöntem a „fejnek” és elnézést kértem tőle.

Nem volt megdöbbenve, hogy majdnem hasra estem benne. Csak bámult maga elé elgondolkodóan, gondterhelten.

Nekem első pillantásra úgy tűnt, hogy ez, a „fej” számára, már nem okoz nagyobb meglepetést.

Számaára a világ legtermészetesebb dolga, hogy valakit nyakig eltemetnek? Viszont, ha rendszere-

sen majdnem belebotlik valaki, miért van még mindig a földbe ásva? Talán rossz helyet és időt választott arra, hogy ezt a mutatványt véghezvigye, de az is lehet, hogy én mentem a legjobbkor, pontosan arra?

Nincsenek véletlenek! Úgy döntöttem megkérdezem tőle, hogy a segítségére lehetek-e valamiben, akármiben. Miközben faggattam, az arca arról árulkodott, hogy el van szontyolodva. Láttam rajta, hogy nem ott szeretne lenni, ahol most van, mégsem panaszkodott, inkább beletörődéssel nyugtázta sorsát.

Kezdtém azt hinni, teljesen jó ott neki a földben, nyakig elásva. Felajánlottam, hogy kiszabadítom legalább a kezeit, úgy kényelmesebben el tudja viselni ezt a fura testtartást.

Ő még csak nem is gondolkodott az ajánlatomon, szinte azonnal visszautasította. Megköszönte, hogy segíteni próbálok neki, de nem kért belőle. Saját bevallása szerint: „Már megszokta ezt.”

Tudtam, hogy nem mond igazat, és úgy éreztem, tehetetlen vagyok, de nem firtattam tovább, miért nem akar onnan kikászálódni. Amikor vázoltam a további lehetőségeket – hogy mi a legjobb, vagy a

legrosszabb, az esetét figyelembe véve –, a sértődöttség jelei mutatkoztak az arcán.

Én meg csak álltam ott értetlenül, és megint csak tehetetlennek éreztem magam. Nem tisztségem, hogy a legkisebb mértékben is beleszóljak mások életébe, befolyásolni a legkevésbé sem szeretném.

Úgy döntöttem, a legtöbb, amit tehetek, ha adok neki egy pohár vizet szívószállal. Bármilyen is történjen vele a továbbiakban, az én lelkiismeretemet nem fogja terhelni. Nem lesz büntudatom. Én megtettem minden tőlem telhetőt, a többi már rajta múlik. Jómagam, nem voltam még nyakig földbe ásva. Nem tudom, az milyen lehet.

Arra gondoltam, otthagynom, és csináljon, amit akar, amire képes, abban a helyzetben.

De nem megyek messzire. A közelben maradok, hátha megint megszomjazik, és akkor ismét viszek neki egy pohár vizet szívószállal.

Budapesti tragikum

Dezső megdöbbsent szemekkel, bután bámult. Tekintetét először a hajdan felragasztott, lemosható Kesztlői tapétára, majd feleségére emelte, és kérdés volt bamba tekintetében.

A kis étkező asztala fölé helyezett falvédőn lecsurgó sült kolbászsír mellett, vér is kezdett lassan csordogálni.

Dezsőnek nem volt nehéz kitalálnia, kié lehet a pirosuló folyam, mely a felfröccsent zsírral versejyezve tartott az asztal felé. Ujjával megérintette a vért, majd a konyhakést nézte bárgyú tekintetével.

Megfogta a hasából kiálló kés markolatát, és továbbra is kérdőn meredt feleségére.

Az asszony semmit sem reagált. Csak állt a kredencnek támaszkodva, közben haldokló férjét nézte hűvös, undorodó tekintettel.

Dezső olyanfajta férfivá lett, akit minden feleség csak utálni tudna. Dezső dagadt volt, ápolatlan és visszataszító. Dülledt szemeivel előtte még minden falat sült kolbászra úgy nézett, mintha valami égi

manna lenne, miközben szuszogva, csámcsogva gyúrta le őket egymás után.

Klári a felesége, ezért gyűlölte a közös étkezéseket, és gyűlölte Dezsőt is, és az állandó sportfogadásokat, az unalmas focimeccseket a tv-ben, amiket néha a hangos böfögései tettek még elviselhetetlenebbé.

Már nem csámcsog, nem böfög, soha a bűdös életben! Hájas hasán felhúzódott atléta alól a vér a földre csöpögött. Dezső lefordult a hokedliről, és rázuhant az elég szűkre szabott konyha padlójára. A kést továbbra is fogta, mintha valami kapaszkodó lenne, hogy az árnyékvilág ne ránthassa magával.

A vég azonban közeledett, és Dezső hörögve vívta haláltusáját a giccses linóleumon. Szájából kifordult a félig megcsócsált sült kolbász, majd utána habos vér követte azt.

Az asszony ekkor hajolt oda hozzá. Jobb lábával Dezső mellkasára lépett, lehámozta férje ujjait a kés markolatáról, majd egy rántással kitepte a szőrös, gusztustalan testből.

Dezső végtagjai megrándultak egy pillanatra, aztán nem mozdult többé. Meredten bámult a semmibe.

A gyilkos feleség beletörölte a konyhakést a ré-
góta utált férje nadrágjába.

Az adódott helyzethez képest higgadt volt és elé-
gedett:

– Tudok a viszonyodról a házmesterné Gizivel, te
undorító féreg! – sziszegte a feleség gyűlölettel
telve.

Felemelte lábát Dezsőről, azután csak úgy bele-
rúgott egyet.

Az akkorra már özvegyé avansálódott asszony
a kést az otthonkája zsebébe csúsztatta. Kimérten,
halálos nyugalommal lépett ki a lépcsőház folyosó-
jára.

A szomszédból zongorázás hallatszott. Elhaladt a
lakás előtt, aztán elgondolkodva visszalépett. Meg-
állt az ajtóban, becsöngetett.

A csengő figyelmeztető hangja félbeszakította a
zongorázást. A szomszédék kislánya nyitott ajtót:

– Csókolom, Klári néni! Segíthetek valamit? Az
anyuék most nincsenek itthon! Valami baj van?
Furának tetszik lenni!

A nő nem válaszolt. Mélyen a kislány szemébe
nézett, és előrántotta a kést.

A lány halkan sikkantott fel, amikor a penge felvillant, és egy mozdulattal elmeteszte a nyaki artériát. A vér elementáris erővel spriccelt. Nem tudott sikoltani, és nem tudott segítségért kiáltani.

Gyilkosa magához húzta, és suttogni kezdett a fülébe:

– Mindig is rühelltem hallgatni a klimpírozásodat! Csak azért türtem el, mert apád annak a kurva lakóbizottságnak elnöke! Évek óta megvették neked azt a rohadt zongorát. – suttogott tovább a haladókó kislány fülébe – De még mindig nem vagy képes hibátlanul játszani. Tudod, milyen borzasztó ezt egész este hallgatni, főleg akkor, amikor a kedvenc sorozatomat adják a tévében?

A lány már sápadni kezdett a tetemes vérvesztéségtől, de volt még benne egy kis élet. Szaggatottan, erőlködve, ennyit tudott mondani gyilkosának:

– Nem is... én... zongorázom, hanem az öcsikém...

Azután a kislány meghalt. Élettelen teste eler nyedt és összecsu klott.

A gyilkos házasszony a lánykát bevonszolta a lakásba, rácsukta az ajtót, majd folytatta útját a földszint felé. A lift üzemen kívül volt. Már megingt. De a lépcsőházban végre csend honolt.

Két szinttel lejjebb, a frissen felmosott lépcsőfordulóban egy rosszabb küllemű férfi ücsörgött. Éppen evett. Egyik kezében szendvicset, a másikban, az ujjai közt, zacskós tejet szorongatott. Egy nagyobb méretű fekete dobozon üldögélt, de amikor meglátta a nőt véres ruházatában, kezében a konyhakéssel, nagyon megijedt, és azonnal felugrott.

A doboz, amin eddig étkezett, felborult. Szerszámok gurultak szét a mozaikkövön. A kés ismét gyorsan dolgozott, és a férfi pár pillanattal később már meg is halt.

Gyilkos Klárika megtörölte a kést áldozata kabátujjában. Végignézett a hullán. Észrevette a véres kabátra varrt feliratot: „Felvonó szerviz”.

Gúnyosan elmosolyodott, közben a lépcsőházban valaki hangosan felsikített.

Klárika a céljához ért. A névtábla szerint itt lakik Özvegy Kovács Gáspárné, a házmester. Az ámokfutó háziasszony ide is becsöngetett.

Hallotta, amint bentől valaki az ajtóhoz közeledik. Megmarkolta a kést.

A házmesterné ajtót nyitott, és a látványtól alig jutott szóhoz:

– Klárikám! Hogy nézel ki? Mi történt ve...

A kérdést nem tudta befejezni, mert Klárika torokon ragadta és az előszobába lökte.

A házmesterné a földre esett, támadója pedig a hasába térdelt.

– Jesszusom, miért akadtál ki ennyire, Klárikám? Lekozmált a paprikás krumpli? – kérdezte a földön fekvő asszony a másik háztartásbelit.

– Tudok az etyepetyétekről, Gizikém, te bárcás ribanc! – magyarázta tettét a néhai Dezső felesége.

– Te nem vagy normális! Miről beszélsz?

– Amikor nem voltam itthon, a Dezső mindig lejött hozzád titokban! Sejttem, hogy minek! De már vége a románcotoknak! Dezső halott, és nem-sokára te is az leszel!

A kés felemelkedett, majd lesújtott. Hatalmas erővel közeledett Özvegy Kovács Gáspárné mellkasa felé, és ebben a csapásban benne volt minden: a bosszú, a harag, a kezdődő gyász, a konyhában elfecsérelt évek, a szőke herceg hiánya fehér lovon, vagy akár az nélkül.

De még ez az erő sem volt elég ahhoz, hogy a kés áthatoljon a magas nyakú garbóra húzott, otromba színű köntösön.

A kés újra felemelkedett. Házmesterné Gizike észlelte a kezdeti kudarcot, ezért így szólt foghegy-

ről a gyilkos Klárikához:

– Tudod, miért járt át ide a férjed? Enni! Mert én, soha nem teszek vegetát a lecsóba, nem úgy, mint te!

A magyarázat egyszerű volt és őszinte, de ugyanakkor megkésett is. A kés ekkor már visszavonhatatlanul úton volt Gizike szívébe, a házhoz pedig a szirénázó rendőrautók.

Házmesterné Gizikét ez sem menthette meg. Meghalt. Elég volt Klárinak felidéznie magában, férje etikátlan és goromba viselkedését, így a második szúrás végzetesé vált.

Már nem volt vesztenivaló. Klárika feltápászkodott.

A játszmának vége. Elindult a lépcsőház kijárata felé. A kést otthagya néhai konkurense szívében.

Zavarodottan lépett ki a lépcsőház ajtaján. Talán soha nem tudta volna meg, hogy Dezső nem szeretete a lecsót vegetával.

Otthonkája zsebébe nyúlt. Nem figyelt rá, amint a kommandósok pontosan az ellenkezőjét kérik tőle, és hogy látni akarják mindkét kezét.

Klárika a zsebében matatott. Megtalálta, amit keresett.

A mesterlövész ekkor húzta meg a ravaszt, és

Klárka holtan rogyott össze, szétroncsolódott koponyával. Agyveleje beterítette a muskátlikat.

Földön fekvő hulláját körbe vették a kommandósok.

– A célpont kiiktatva! – mondta az egyik maszkos fickó.

– Mi van a kezében, fegyver? Nézzék át alaposan! – jött az utasítás az autó felől.

– Máris átvizsgáljuk! Nincs nála semmi! Egy levél van a zsebében, Uram! Azonnali hatályú kila-koltatási végzés!

– Jól van, vonuljanak vissza! Az akciónak vége!

– Vettük! Visszavonulunk!

A kommandós elképedve nézte a földön fekvő egykori háztartásbelit.

– Egek! Milyen nő akarhat meghalni hajcsavarokkal, és arcpakolással, ilyen randa színű otthon-kában!

Budapesti édesanya

Mennék, meló, zónázó, reggel, vonat, tájékoztatjuk, sajnálat, köszönjük, türelem, megértés, késés.

Édesanya!

Pest, beérek, Keleti, villamos, 24, nem jön, műszaki ok, tájékoztatjuk, pótló busz, egyszer csak.

Édesanya!

Megjött, na, végre, sokan, préselődve, kövér nő, lábamra, miért?

Édesanya!

Metró, lépcső, mozgó, jegyszedő, jegyeket, bérleteket, addig sehova! Előtte, lejárt, hol van, vegyél, azután utadra! Lehetne, finoman, kissé, mi van?

Édesanya!

Munka, beérek. Főnök: „Hol voltam, miért nem, késve, ő munka, nekem, étel, számba, ez a hála?”

Édesanya!

Hosszú nap, meló, keményen, ötös lottó, mesz-
szire, ha bejön, segge, főnök, cipőorr, illetve.

Édesanya!

Eltelt, munka, hétvége, haza. Végre, senkinek,
hat anyja, akinek! Csörög, telefon, főnök azt hitted?

Édesanya!

Be gyere, holnap is, műsor ez, kívánság, akarsz,
jót, melegen, gyere be!

Édesanya!

Holnap is, napra nap, mindennap, csak egy van,
édesanya, ugyanaz.

Hajnal, csörgés, vekker. Dolgozni, kell, szombat,
francba, mások, ágyba?

Édesanya!

Este, tegnap, pult, még egyet, kit izgat, meló,
holnap, pikk-pakk, fél lábon! Én hülye, nem igaz.

Édesanya!

Kávé, elfogyott, papír, budi, úgyszintén. Beugrik,
kocsma, haver, bolt helyett.

Édesanya!

Lift, lefelé, lépcső van, kívül, üzemen.

Édesanya!

Menni fog, nem gáz, lépcsőzés, földszint, lejt,
nem nyom le! Ajtónál, észbe, bérlet, zsebbe, kabát.

Édesanya!

Vissza, lépcső, nyolcra, lift, sehó, ugyanott.

Édesanya!

Átkok, szitkok, sirám, hiszti, nem segít. Sok a
baj, nyugi van, lépcsőfok, lakáshoz.

Édesanya!

Emelet, miért pont nyolc, végre, eszedbe, ajtónál,
sípoló tüdővel, lakáskulcs, úgyszintén, kabátzseb.

Édesanya!

Bliccelve, naposan, melóhely, késésben, nem lát-
tad, kutyagumi, széthordtad, szaga van.

Édesanya!

Rohadna, gazda, ölebét, húzza fel szerszámra.

Édesanya!

Munkahely, ugyanott, különbség, senki se. Mi a franc, mi van most, érezve, átverve.

Édesanya!

Telcsi, főnök, nem csöng, nem kapcs, hiába. Többiek, merre, tér-idő, biztosan, fényévek, zóna, másik, lenyomtak, hiberna.

Édesanya!

Teló, masszír, simi, hátha. Tüzetes, nicsak, felbukkan, sms.

Édesanya!

Tegnap, amíg te, kocsma, haverral, benyomtál nem egyet, főnököd keresett: „Ne gyere, átrakva, meló van, jövő hét szombatra!”

Édesanya!

Szombat esti dilemma

Szombat este volt, a tükör előtt bámultam magam. A hajam sehogy sem akart beállni az esti bulihoz. Nem tudtam dönteni: copf, vagy inkább tupíroz-zam. Jobbra-balra forgattam az arcom. Utóbbinál maradtam.

Délelőtt epiláltam. Utálom a gyantázást, de a szépségért szenvedni kell: bőröm sima és puha. Nővérem megint úgy elrakta a szemöldökcsipeszt, hogy alig találtam meg.

Ma este miniszoknyát veszek fel és combfixet. Faljanak csak fel azok az éhes férfiszemek!

Piros vagy fekete? Ezt a dilemmát minden héten átélem! Nem akarok túl hivalkodó lenni. Maradok a pirosnál! Nem akarok feltűnő lenni, de szeretném, ha észrevennének.

Anyukám közben a konyhában motozott, a mosatlanokkal szöszmötöl.

Igazán megértő, gondoskodó anya, csak még mindig nem akarja felfogni, hogy felnöttem! Már

nagykorú vagyok! Nem tudja, nem akarja elfogadni!

Nővérem pasizni ment, én is azt teszem! Megegyedtünk, hogy nem járunk egy helyre szórakozni, nehogy valamelyik csődör miatt konfliktusunk támadjon.

Szeretem, hogy olyan megértő. Gyermekkorunk óta megengedi, hogy hordjam a ruháit. Most viszont az nélkül, hogy elkérném, fel kell vennem valamelyik melltartóját, mert az enyémmnek legutóbb elszakadt a pántja.

Kisebnek a melleim, mint neki. A testi adottságai sokkal előnyösebbek. Neki minden könnyebb, pláne, ha a férfiakra van szó!

Ma éjszaka az első pasival elmegyek, aki rám nyomul, és persze előtte elkényeztet egy-két drága koktéllal. Szeretem, ha egy férfi tudja, mit akar!

Indulni kellene végre! Smink, haj, ruha... oké! Piros túsarkú, piros műkörmök! Ez ütős lesz!

Szedelőzködöm. Retikül, némi pénz, és egy utolsó pillantás a tükörbe. Nyitom az ajtót, indulnék. Anyukám hangja hirtelen megtorpanásra készítet:

– Kisfiam! Megint a Kék Osztriga bárba mész? Csomagoljak szendvicset?

Szerellem a hatodikon

Szülinapom van. Napra pontosan egy éve ismertem meg Bözsit, akkor hoztam haza először. Azóta együtt élünk, elválaszthatatlanok lettünk. Nagyon szeretem őt! Bár főzni nem tud, soha nem felel, és nem kéri számon, mikor, merre járok. Csak teszi a dolgát. Hazavár, aggódik, amolyan, odakenem-odaragad típus.

Soha nem ellenkezik, az van, amit én akarok. Néha hangosan szuszog, de engem nem zavar, mert mi, akkor is egymásnak lettünk teremtvé. Egyetlen rossz emlékünk nyomait a hátán viseli. Felsértettem a bőrét, de erre már csak egy ragtapasz emlékeztet minket.

Ajkai szexisek, kihívóak, arcán nincsenek ráncok. Teste fenomenális, nem küzd súlyproblémákkal.

Ilyen az én Bözsikém. Szeretem őt tiszta szívemből! Szokott nyekeregni, de melyik asszony nem?

Olyankor mindig veszek neki valami ajándékot. Ma is ezt tettem: fehérneműt vásároltam a spórolt pénzemből!

Látom, már enyhül a haragja, amint átadom neki a szép melltartót és bugyit. Azt szeretné, ha én kapcsolnám be a pántokat.

Megteszem, nagyon szívesen. Kezem lassan átsiklik egyik válláról a másikra, közben ujjaim áthaladnak a sebtapasz és a tetoválása felett. Már régóta idegesít a Made in Taiwan felirat. Biztos a régi pasija kedvéért csináltatta azt a tetkót.

Ilyenkor féltékeny vagyok. Megint megpróbálom kikaparni azt a rohadt tetoválást. Hátha most sikerül az nélkül, hogy csodás teste, hangos sípolással, végleg elernyedne.

Szárazpart

A meteorológiai előre jelzés szerint esni fog. Tényleg esik. A média már árvizek, özönvizek lehetséges katasztrófális utópiájára utal.

Nyugodt vagyok, van csónakom. Ha holnapra sem áll el az eső, valóra válhat a jóslat, tényleg eljön az apokalipszis, és akkor nem várok tovább! Csónakomat a Petőfi-hídnál vízrebocsátom!

Hajózni kezdek. Gondolom, a parton mindenfelé, segítségért könyörgő embereket találok, akiknek már a nyakáig ér a víz.

Csorgok tovább, Paks felé. Nyugodt vagyok. Tudom, hogy otthon minden rendben van. Víz, gáz, villany befizetve. A kertet locsolni nem kell egy darabig.

Békésen csordogálok a Fekete-tenger felé. Vízkereszteződéshez érek, elsőbbséget adok a jobbról érkező hajónak. Átkiabálnak egy földrésszel kapcsolatban, közben egy gyerek hátát mutogatják.

Egy folt van rajta, azt hiszik valami térkép. Szerintem koszos, csak meg kellene mosdatni.

Napok óta esik. A csónakom orrán pózoló, napozni vágyó szőke nő feladja, és sikoltva a vízbe veti magát. Szilikon melle van, és mentőmellénye is.

Nincs ivóvizem, söröm van. A vízben delfinek, a levegőben albatroszok kísérek. Szembe jön egy másik csónak, két törpével. Ők egy hegyet keresnek, az egyik nyakában egy gyűrű lóg.

Nem segíthetek, nem ismerem a környéket. Tovább csónakázom, közben vízállásjelentést hallgatok: „Gönyűnél árad. Hajóvonták találkozása tilos!”

Nehéz szívvel hajózom tovább, szárazpart felé...

Névtelen Nulla és a műmellek

/Egy szuszra/

– Jó napot! Fontoskodó Balambér vagyok, az Irgum-burgum Security területi igazgatója!

– Jó napot! Én pedig Névtelen Nulla vagyok, ennek a telephelynek a biztonsági őre!

– Ellenőrzés céljából jöttem ide! Minden rendben? Mert, ahogy látom, sajnos vannak hiányosságok!

– Mire gondol?

– Például: utasításba adtuk, hogy a nagykapu elé a lánc mindig legyen kihúzva, mert így tompíthatjuk, kontrollálhatjuk a ki- és bejövő forgalmat!

– Értem, de én azt nem szeretném!

– Már megbocsásson, de vannak biztonsági előírások, és azokat, magának kötelessége betartani!

– Értem! Akkor sem vállalom a felelősséget, ha bárkinek az autójában kár keletkezne!

– Ezt, hogy értsem?

– Nos... mivel ez magánterület, így már rögtön a bejáratnál kellene jelezni azt, jól látható módon,

egy erre hivatott KRESZ-táblával! Alá pedig kelle-
ne még egy, ami az optimális sebesség határt jelöl-
né meg a telep területén. Netán egy „Sorompóval
lezárt terület” tábla, tekintettel arra, hogy nem min-
denki fogja észrevenni a nagykapu jobb és bal
szárnya közé kihúzott láncot, amely nem igazán
felel meg az alapvető követelményeknek sem. Jobb
helyeken szokták úgy, hogy nagy szemű, többféle
színben pompázó, jól látható műanyag láncot hasz-
nálják, amire plusz még egy STOP táblát is rászér-
kesztenek. Hátha azt már nem lehet nem észreven-
ni! Mégis... Ha mindezek ellenére valaki, akármi
miatt, neki menne, akkor sem keletkezne kár az
autójában, mivel a műanyag lánc szakítószilárdsága
jóval kisebb, mint az előttünk, a porban heverő
rozsdás lánc, amit inkább használnék tehenek legel-
tetésére. De, tegyük fel, hogy az alapvető figyel-
meztető jelzéseket mellőzve, mégis csak kiakasz-
tom a szóban forgó, rozsdás vackot. És valaki, aki
nem ismeri a helyi jellegzetességeket, véletlenség-
ből neki megy, és az autóján sérülés keletkezik. Ki
a hibás? Az autós, aki nem vette észre azokat a
jelzéseket, amelyek nincsenek is, vagy pedig én: a
Névtelen nulla, aki önhatalmúlag kihúztam ezt az
ócska láncot, mindenféle, előzetes figyelmeztetés

nélkül? Hát persze, hogy én! Azután, amikor a nem éppen boldog sofőr kiszáll a frissen lízingelt, többmillás verdából, azt fogja kérdezni, hogy kinek nyújthatja majd be a kárigényét, az autófényezés vonatkozásában. Akkor én majd a feletteseimre hivatkozok, akik nekem utasításba adták azt is, hogy akasszam ki a láncot a kapu jobb és bal szárnya közé, hogy ezzel „tompíthassam, kontrollálhassam” a ki- és bejövő forgalmat.

– Semmi gond! Nem kötelező ezt csinálni!

– Ismerem a közhelyet, de még nem fejeztem be! Itt jönnek a képbe maguk: a „megbízók!” A felháborodott, megkárosult autós felhívja önöket, hogy rendezzék a számlát. /Az is lehet, hogy éppen valami ügyvédféle, és tisztában lesz bizonyos jogszabályokkal, amiket én is tudtam, csak a maguk cége figyelmen kívül hagyott, spórolás miatt! Neki igaza lesz, és valakinek fizetnie kell a kárt. Itt jövök a képbe én! Az alvállalkozóm szépen elkezdi a fizetésemből levonogatni az okozott kár összegét. Magukat ez egyáltalán nem fogja érdekelni. Én ezért nem vállalom a felelősséget! Ezért nem akasztom ki azt a kurva láncot, arra a kurva kapura! Higgye el: ismerem az alvállalkozói hozzáállást, ha anyagi kiadásról van szó. Húsz éve a szakmában vagyok!

Nem egy alvállalkozóm feleségének fűjták már fel a mellét abból a haszonból, amit belőlem húztak. Szintén nem egy alvállalkozónak fizettem én a repülőjegyét a tengerparti nyaralásokhoz, amit később, a közösségi oldalon meg tudott osztogatni az nélkül, hogy egy percet is ácsorgott volna érte bármelyik telephelyen! És a legszebb az egészben az, hogy szerintük, ezért még hálával is tartozom nekik. De ez nem elég! Az alvállalkozóm éjszakánként, ide küldi valamelyik emberét, hogy ellenőrizgessen! Nehogy én, pofátlan módon meglopjam őt azzal, hogy alvással keresem a pénzt. Azt a pénzt, amit ő adócsalással teremt elő a plasztikai sebészre. De még ez sem elég! Önök, mint megbízó, szintén ide járogatnak, szintén csak ellenőrzés céljából, nehogy esetleg aludjak. Arra is utasítottak, hogy ne kapcsoljam le a lámpát az örbódében, mert akkor nem lehet látni, hogy éppen nem alszom-e? Azt véletlenül sem kérdezik meg, hogy mire van szükségem a munkám tisztességes elvégzéséhez. Itt kérdőjeleződik meg a lojalitás fogalma. Jelenleg hitelbe dolgozom. Olyan dolgokra utasítgatnak, amit még ki sem fizettek! Azt sem tudom, hogy a sok alvállalkozó kifizetése után, nekem marad-e valami? És, hogy egyáltalán, hozzájutok-e majd

valamikor? Miután csak minden alvállalkozó csajának, vagy feleségének lesz műmelle? Követelményeket támasztanak, de nekem, a Névtelen Nullának - aki a pénzt keresi mások mellplasztikájára -, nem lehetnek elvárásaim a munkáltatómmal szemben! Akkor nem ez az álmaim munkahelye, és nem is ez az ország egyetlen munkahelye!

– Ahhoz semmi közöm, hogy maga...

– Folytatnám... Tehát, még azelőtt, hogy beszállna kocsijába, majd felhívná az alvállalkozómat azzal, hogy: „Ezt a Névtelen Nullát, nem akarom többet itt látni”, közlöm, hogy már most hazamegyek! De a telephely őrizetlenül nem maradhat, féltő, hogy magának kell tartania a frontot, amíg nem küldenek helyettem valakit, egy másik Névtelen Nullát. Így át is adnám a szolgáltatást nagy vonalakban. Klotyó van, de kezet mosni nem tud. Ezen érdemes elgondolkodni, főleg a saras, rozsdás lánc felhelyezésénél, de még az étkezések előtt. Az őrbódé beázik. Van egy lavór, erre a célra. A mikro olyan-amilyen, de legalább működik. A hűtő a másik helységben van, de patkányszagú. Ott nincsenek egerek, de az őrbódében vannak. A szék támlája letört, és egy lába is hiányzik, tettem alá téglákat. Tartalékizzó nincs. Van egy konnektor, abban van

áram. Az egész telepen nincs éjszakai világítás. Az elemlámpa nem működik, tehát nézzen a lába elé, ha minden páros órában csekkolni megy. Az őrbó-dé ajtaja nem csukódik rendesen. Ha huzat van, az ablak kinyílik, ezért van bedrótozva. Fűtés nincs, öltözzön rétegesen! Ha bármilyen óhaj-sóhaj, vagy panasza van, hívja fel a diszpécst a szolgálati telefonon, úgysem tud segíteni semmiben! További szép napot! Eseménymenteset!

Ne félj, te kis bolond

Bújod a számodra szerkesztett hírportálokat. Felsőhajtasz, ha olvasol, hallasz valami terrorveszélyeset?

Te milyen terrortámadástól rettegsz? Bombától a reptéren? Parlamentbe csapódó, eltérített utasszállító? Netán a Kispesti piac borozójában felejtett gyanús csomag?

Elhiszed, amit neked írnak? Vélt vagy valós az ellenséged? Veszélyben vagy? Csak azt hiszed, hogy veszélyben vagy? Van hozzá közöd, hogy kik, mit, hogyan, és miért csinálnak?

Neked mi a hírérték? Olvasod, nézed? Okosabb leszel, többet fogsz tudni, tájékozottabb leszel?

Aggódo állampolgár vagy? Miért, vagy kiért aggódsz? Az alkoholista színészért, vagy inkább a meleg ripacsokért, a hitvány celebekért?

Szerinted, a hírek neked minden elmondanak? Azt hiszed, olvasol a sorok között? Te jobban érted

a lényeket, mint mások? Számodra átláthatóbbnak tűnik? Megérzed, megérted a cselszövést, az összeesküvést?

Téged irányít a média? Hiszel neki? Vagy azt hiszed, hogy téged nem lehet átverni?

Ha hétvégére rossz időt jósolnak, akkor otthon maradsz? Ha mégis szép idő lesz, kit fogsz okolni? Melyik szenny tv-csatorna, melyik időjárás mágusára hallgatsz, a szökére vagy a barnára?

Tisztességes adófizető állampolgár vagy? Melyik bankban tartod a pénzed? Ahol laptopot adnak ajándékba, vagy ahol okos telefont?

Te milyen hitelt szeretnél? Forintban, esetleg devizában? Ettől is félsz? Felveszed, aztán elárverezik? Az utcán lennél szívesebben, vagy inkább adósságcsapdában?

A fogyasztói társadalomhoz tartozol? Te is megveszed azt, amire nincs szükséged? Netán beéred az alapvető akciós holmikkal, amik az életben maradáshoz kellenek? Szerinted is a földön járnak az árak?

Neked is van lízingelt autód? Sírsz, hogy drága a benzin, de azért az anyósodhoz azzal mész a szomszéd utcába? Szoktál tőle kölcsönt kérni?

Ha kifizeted a rezsit és a törlesztőt, marad pénz kajára? Szoktál húst enni? Vagy, amióta kocsid van, azóta hiszel az egészséges életmódban, és ott-hon nem eszel húst! Akkor ezért jársz át az anyósodhoz?

Amerika szerinted is az ígéret földje? Vagy csak az Olaszoknak volt az, mint Kanada a Zámolyiaknak? A migránsok miért nem oda mennek? Együtt érzel a migránsokkal? Te is hordtad nekik a bablevest a Keletihez?

Akarsz külföldön munkát vállalni egy jobb élet reményében? Ha orvos lennél, mit szeretnél jobban: külföldi munkát vagy nagyobb üvegzebet? Ha tanár lennél, hordanál kockás inget?

Lenyúlják a közpénzeket büntetlenül. Olyankor, mit érzel, haragot, vagy irigységet?

Amikor öt forint volt a benzin litere, akkor is leengedted a vállalati autóból, hogy ne kelljen a kútnál tankolnod saját pénzből? Meghamisítottad a menetlevelet? Fúrógéppel tekerted előre a kilométerórát? Ha maszekolni mentél, akkor meg hátrafelé?

Mit szeretnél jobban? Diktatúrát vagy kommunizmust? Melyik rendszer értékelné többre a munkádat? Hol vennének emberszámba?

Szeretsz filozofálni, moralizálni? Ettől gondolkodó leszel? Te is osztod azt észet a kocsmában, vagy a közösségi oldalon magyarázol? Mit oldasz meg vele? Nagyobb a hangod, mint a többieknek?

Komolyan! Érdekel az téged? Szerinted, érdekel ez valakit? Te érdekelsz valakit? Mi, érdeklünk bárkit is?

Karácsonyi értékrend

Láttam egy agitációs propaganda filmet a karácsonnyal kapcsolatban. Volt benne egy öreg, aki tők jól elvult magányosan a halott lelkével, aztán jött egy arc a semmiből, és elkezdte érzelmileg zsarolni.

A vénember szerette a csendet, a magányt, a nyugalmat, és azt is, hogy békén hagyták. Erre fel, ideoda rángatva az időben és térben, szembesítették a múltbéli tetteivel, mint valami bűnözőt. Mindenáron le akarták nyomni, lelki terrorban tartva, hogy kezdjen el hinni egy olyan dologban, ami őszerinte nem is létezik.

Felháborító volt! A film végére az öreget megtörték, és meghasadt az elméje. Totálisan átprogramozták! Együtt kornyikált azokkal, akik minden háznál megálltak énekelni és tarhálni.

Fasza! Ha nem szimpatizálsz a karácsonnyal, akkor jönnek és erővel rávesznek, hogy szeresd!

Remélem, engem nem találnak meg! Tényleg igaz a karácsony szelleme?

Igen, Karácsony végéig! Ilyenkor mindenkit megszáll valami Szentlélek féle. Sírnak, adakoznak, sírva adakoznak. Minden értéktelen dolog fontossá válik, ami mellett nem lehet csak úgy elmenni. Én sem teszem...

Amikor megláttam azt a hajléktalan férfit az utcán, tudtam, hogy segítenem kell neki. Arcáról leírt: nem evett, és nem ivott semmit, napok óta. Szemében ott volt a sóvárgás egy tál meleg étel után, ebben a nagy hidegben. Karácsony van, nem maradhat hajlék nélkül, legalább az ünnepek alatt!

Úgy döntöttem, hazaviszem, jóllakatom töltött káposztával és halászlével.

A sarki borozóba invitáltam egy forró teára, közben elmondta a hajléktalan férfi, hogy régebben bankár volt, vezérigazgató.

Hazaértünk 6-8 fröccs után. Nagyon fáradtak voltunk, de a férfi a hóna alatt rendíthetetlenül szorongatta a reklámszatyrát.

Édesanyám öklendezve köszöntött minket, majd amikor meglátta, hogy az ágyamba fektettem a hajléktalant, elment hányni.

Tudtam, hogy jót cselekedtem, hiszen a Karácsony erről is szól.

A hajléktalant természetesen egy szolgálattól béreltem. Karácsony táján most ez a legmenőbb. Ez állt a hirdetésükben:

„Vegyél magadhoz egy hajléktalant, amit az ünnepek után visszahozhatsz!”

Csak fel kell hívni őket, megmondod merre mész haza, és öt perccel előtte oda szállítják, ahol útközben aztán „összefuthatsz” vele.

És... a decemberi ünnepek szívszaggató sztorijának receptje: Végy egy szegény, éhező hajléktalant, aki év közben bűdös, részeg csöves. Kell még hozzá egy kis hideg és meleg kontraszt /mínuszok, forró leves/. Kell még egy „utolsó, pár forint” és néhány megértő pillantás. Adj hozzá némi lelkipurdalást, és keverd egy kis „karácsony van, senkit nem hagyunk hátra” fűszerrel. Lehetőség szerint, nagyobb dózisban adagoljuk a ríkató szavakat: szegénykém, vacogás, sóhaj, könnycseppek, éhezés, könnyörgő tekintet.

Amikor már a környezetünkben mindenkinek szakad a szíve, mindenfelé tenyerükbe temetett, szipogó arcokat látunk, desszertként szolgáljuk fel azt, hogy „bárcsak többet tehettem volna érte”.

És már készen is vagyunk álságos büntudatunk ellenszerével. Nincs más dolgunk, mint megosztani a Facebookon, majd két tényér töltött káposzta közt, várni az együtt érző lájkok tömkelegét, és a csöveseket holnapról jó messzire elkerülni, nehogy tarháljanak.

Javaslom ezt a receptet mindenkinek, aki szeret a megmentő szerepében tetszelegni.

Békés, képmutató, csövesekkel teli ünnepeket kívánok mindenkinek!

Válaszlevél karácsonyról:

Drága gyermekem!

Megkaptam leveledet a karácsonyi kívánságoddal kapcsolatban, de családi dolgokban sajnos tehetetlen vagyok!

Anyukád nem azért szomorú, mert nincs apukád, hanem azért, mert fogalma sincs róla, hogy egyáltalán, ki lehet az. Így az sincs, akivel eltartassa magát, esetleg téged is.

Nem biztos, hogy tudni akarod az igazságot, de csak azért, hogy nagyjából képbe kerüljél: tudomásom szerint Dubaiban fogantál, ahol anyukád elég gyakran dolgozott vendégmunkásként.

Ha nem hiszel nekem, nézd meg az Ali baba és a negyven rabló – című filmet, aztán alaposan mérd végig magad a tükörben!

Édesanyád múltja amúgy sem szeplőtlen, gondolkodj itt a megkérdőjelezhető filmes karrierjére.

Csak reménykedni merek, hogy az információmat igazolandó, nem a hormonoktól tomboló, internetes

pornóra maszturbáló osztálytársaid dörgölik majd tényként az orrod alá.

És, ott van még édesanyád pénzes faszik iránti rajongása is. Egyedül csak ő tehet róla, hogy nincsen apukád, mivel egy szalmaszálat sem volt hajlandó keresztbe tenni élete során, mert azt hitte, hogy a teste elnyűhetetlen, és sosem csúnyul meg.

Már tudja, hogy ez nem így van, és azt is, hogy már késő!

Ha teheted, vetesd magad állami gondozásba, mielőtt anyád tenné meg. Vagy kóborolhatsz az utcán is, amíg egy család befogad. Bár ebben nem hiszek, és nincs is hozzá semmi közöm!

Boldog Karácsonyt, kölyök!

Mítoszok és legendák

I.

A legendákat és a mítoszokat a naiv emberek hite tartja életben.

– Hé, te! Mit keresel itt, és miért szaglászod a kölyök alsógatyáit?

A piros ruhás vénember összerezzenve dobta vissza a kisméretű alsókat a komód fiókjába.

– Én csak, erre jártam és gondoltam, ízé, szóval...

– Ne habogj itt nekem, Mikulás köcsög! Te egy perverz, beteg állat vagy! Rég az Északi-sarkon kéne lenned! Nem tűnt fel, hogy már Húsvét van? Ez most az én pályám, húzzál el a francba!

– Nem úgy nézel ki, mint egy kurva Húsvéti nyúl! Egyébként, miért van szatyor a seggeden? Miért nem használsz inkább pelenkát? – vágott vissza a meglett korú, ősz szakállú ember, aki éppen szenvedélyének hódolt, amíg vetélytársa rajta nem kapta ezen

– Mert minden... ami ott kijön... amik... Ó, Jézusom, már megint!

A télapó megdöbbenve nézte végig, amint a Húsvéti nyúl seggéből kipottyan egy távirányítós autó, egyenesen az erre a célra felhelyezett nagyméretű zacskóba.

– Ez nagyon durva! – ámult el a mikulás, szemüvegét feljebb tolva, miközben a Húsvéti nyúl ánusztát, majd a végterméket csodálta, ami a zacskóban landolt tisztán, sértetlenül.

– Ez a szomszéd kölyöké lesz. De a kis csávó, akinek a gatyáit szaglászta, már régóta buzerálja az anyjáékat, hogy a nyuszi tojjon neki egy hintalovat!

– Neked sem lehet könnyű. Mindketten legendák, mítoszok vagyunk! Tennünk kell a dolgunkat!

– Néha jól esne egy kis elismerés, egy kis nyugalom, esetleg egy kis pia! – nyugtázta a nyúl.

– Nyuszi, tudsz tojni pár doboz hideg sört, meg egy-két felest mellé? Tudod, még a hintaló előtt!

– Persze! Még valami? Milyen szivart szeretsz?

– Nekem mindegy, csak száraz legyen! Ha érted, mire gondolok...

A retardált Húsvéti nyuszi és a Mikulás iszogatni, szivarozni kezdtek. A sokadik sör-feles után úgy döntöttek nem folytatják tovább ezt a munkát, és örökre felszívódnak.

Télapó még utoljára belemarkolt az alsógatyákba, a nyuszi pedig írt a kisfiúnak egy üzenetet:

„Ha szeretnéd azt a rohadt hintalovat, szólj apádnak, hogy kevesebbet költsön kurvákra!”

II.

A plakátragasztó fia

A plakátragasztó fia már nagyon várta, hogy szülei végre kinyissák a lakás ajtót. A nagyinál töltött hétvége, a rengeteg enni-innivaló, és a kimerítő utazás sem fárasztotta le. Gyerek volt, tele energiával és várakozással.

A kulcs fordult, az ajtó nyílt. A kisfiú még a cipőjét sem vette le úgy rohant a szobája felé, ami most a lehetséges mennyeek kapujával vetekedett. Megállt szobája közepén, és arcáról szinte azonnal lehervadt a gyermeki mosoly, és helyette kiült a döbbenet.

Szokatlan látvány fogadta. A szobáját felforgatták. Mindenfelé üres sörös dobozok szétdobálva, csikkek a padlóba nyomkodva, és valaki a sarokba is pisált.

A plakátragasztó fia teli torokból üvölteni kezdett:

– Anya, apa! Betörték a szobámba!

A plakátragasztó és felesége egyszerre szaladtak be fiuk szobájába. Az anyuka remegő kézzel vette le a cédulát a szekrényajtóba szúrt konyhakésről, ami úgy nézett ki, mint egyfajta váltságdíj követelés. Azonban, mire átolvasta az üzenetet megnyugodott. Most másfajta indulat uralkodott el rajta, de azért higgadtan szólt a férjéhez:

– Béla, beszélünk kell!

A plakátragasztó fia még most sem akarta elhinni történeteket. Csak állt ott némán, megdermedve a rémülettől, majd halkán, elcsukló hangon ennyit mondott:

– Anya, nincs hintaló, és feltúrták az alsógatyáimat!

* * * * *

Ketten ácsorogtak a villamos megállóban, mindketten munkanélküliek voltak. A jövőjük egyelőre képlékenynek tűnt, akár csak a villamos megérkezése.

– Te mihez kezdesz ezután? Most, hogy munkanélküli lettél?

- Van egy-két ötletem. Ajándékboltot nyitok!
- Csak ne árulj gagyi szarokat, nem tenne jót a hírnevednek!
- Viccelsz? Egyébként, veled, mi lesz?
- Szeretem a gyerekeket. Azt hiszem, óvodában fogok dolgozni. A múltam rendben van, jók az ajánlásaim, nem lesz gond...

Egerek karácsonya

Egérmama külön élt az egérpapától. Egérpapa kihasználta egérmamát, azután tovább állt. Egyáltalán nem izgatta, hogy mennyi utódot hoz világra az egérmama.

A szingli, rágcsáló anyuka, saját fogúlag alakított ki egy fészket a népes családja számára. A padláson porosodó újságokat rágta szét, azzal kényelmes otthont teremtve önmagának és utódainak.

Dolgos napjai jelentős hányadát azzal töltötte, hogy a padlás deszkái közt leászva az éléskamrát dézsmálta. Jelentős mennyiségű produktumot is hagyott maga után, ami a háziasszonyok többségénél hisztériás rohamot, sokkos állapotot vált ki.

Az emberek többsége utálja az egereket. Nem túl gusztusos látvány az összepotyogtatott polc, vagy éppenséggel az ennivaló.

Egérmamát ez hidegen hagyta. Magasról, és közelebbről is tett rá, hogy az emberek, mit gondol-

nak róla. Futkározott ide-oda, és közben mindent összeszart.

A népes egércsalád általában a házigazda hangos szentségelésére ébredt. Olyankor csendben meghúzták magukat a kis vackukban, félelemtől reszketve.

Amikor a ház ura már kitombolta magát, akkor a családfenntartó egérmama ismét útra kelt, és az egérgyerekek bánatos szemmel figyelhették, ahogy anyjuk eltűnik a padlás deszkái közt.

Egérmama már rutinosan préselte be magát az apró repedésekbe. Befért mindenhova, de sietnie kellett, nehogy a házigazda megsejtsé tartózkodásának pontos helyét, mert akkor bajba kerülhet. Azt nem engedhette meg magának, hiszen utódai, ott-hon várták őt a meghitt családi fészekben.

Egérmama dolga végéhez közeledett. Megrágott, amit csak lehetett, kulázott mindenfelé, aztán hazaindult. Sietve mászott fel a polcok tetejére, azokon át hamarosan elérte a mennyezetet. Befúrta magát a megszokott hézagba, és a padlás deszkái közt volt, már majdnem a családi fészekben, amikor megállt egy pillanatra.

Rossz előérzete támadt. Idegen zörejeket hallott a fészek felől. Nyugtalanság tört rá. Közelebb lopakodott, és óvatosan pillantott ki a deszkák közül.

Egérmama félelme nem volt alaptalan, és szinte egyből meg is dermedt a félelemtől. Szemei kikekedtek, fülecskéit hátra húzta, ereiben megfagyott a vér. Megfagyott benne még az is, amit máskor önfeledten szokott maga után elpotyogtatni.

Legnagyobb félelme most valósággá vált: egy hatalmas, vérszomjas macska!

Egérmama nem akart hinni a szemének. Reménykedett, talán utódainak sikerült elmenekülnie!

A macska közben azt tette, amire genetikailag kódolva van: egerészett, és rágcsálta a rágcsálókat.

Mint minden macska, ez is uszult az egérszagra, és rábukkant a rejtkehelyükre. Az egerek és a macska találkozása ezért volt elkerülhetetlen, és eljött a rettegett pillanat.

Egérmama a másik egerektől hallott már erről a nesztelen gyilkoló gépről, aki sok-sok egércsaládot mészárolt le hidegvérrel a szomszéd padlásokon, és soha nem hagyott túlélőket.

Egérmama azon töprengett, mit tegyen. Nem látott még egyelőre semmit, csak hallotta a kisegerek

gyötrelmes cincogásait. Amikor a macska megfordult, egérmama meglátta egyik utódja haláltusáját.

Az egérsarj félig kilógott a fenevad szájából. Talán az életéért is könyörgött, de macskát ez nem hatotta meg. Az általában békésen szunyókáló, simogatásra dorombolni kezdő házi kedvenc, most teljesen kivetkőzött önmagából. Mint egy vérengző fenevad, úgy cincálta, marcangolta áldozatait.

Nem volt irgalom! Egyik egér sem kerülhette el a végzetét!

A szörnyűséges látvány döbbsentette rá egérmamát, hogy népes családja széthullóban van. Mégsem tehetett semmit. Tétlenül nézte végig, amint családját felfalja a gyilkos macska. Minden elfogyasztott áldozata után nagyokat nyelt és a száját nyalogatta. Nem sietett, többször is megrágta egérmama legközelebbi hozzátartozóit. Amikor végzett, lassan hátranézett.

Az egérmama és a macska pillantása találkozott. Hosszan nézték egymás szemébe. Dermesztő volt a várakozás, feszült volt a csend. A macska tekintete üres volt és zöldes, az egéré riadt és halálra várt.

Egérmama még sokkos állapotban volt az elmúlt percek történéseitől, de már saját testi épségére is kellett gondolnia. Ha életben akar maradni, menekülnie kell. Latolgatta, merre vegye az irányt. Nem tudta, mi lenne a helyes út. A padlás nagy, a macska gyors. Marad a megszokott járat a kamra felé. Azt már csukott szemmel is ismeri.

Sikerült végre döntenie. Késő volt. A macska egy ugrással ott termett, és az események felgyorsultak. A macska elkapta őt, karmait belemélyesztette, majd feldobta a levegőbe. Ez többször megisméltődött. Egérmama menekülni próbált, de az éles karmok mindig utolérték és visszarántották, véres nyomokat hagyva a padlás porában.

A gyilkos játszma a végéhez közeledett. Egérmama iszonyú fájdalommal küszködve összegezte addigi életét, ami rövid volt és semmitmondó. Hamar rádöbbsent, hogy minden már csak annyit ér, amit portyázásai alkalmával hagyott hátra.

Bűn és bűnhődés. Csalódott az evolúció táplálékláncolatában. Igazságtalannak vélte azt, azután felkészült a legfájdalmasabb kínhalálra. Egérmama hamarosan halál közeli élményben részesült.

A házi kedvenc, komótosan sétált le a padlás lépcsőjén, teli hassal, majd a kamra ajtajánál hangos nyávogásba kezdett.

Hamarosan kinyitották neki az ajtót, beszaladt a konyhán át a szobába, és a fotelben ülő házigazda ölébe ugrott.

– Na, mi a helyzet cicus? Fogtál egeret?

A macska hunyorogva nézett, hangos dorombolt és alváshoz készülődve, kényelmesen elhelyezkedett.

A gazda simogatni kezdte macskája fejét, hátát, majd gyengéden vakarászta az egerekkel teli hasát is.

– Mert a karácsony, akkor a legszebb, ha az egész család együtt van... ugye, cicus?

Sárga Babetta

Süldő koromban, amikor először láttam meg ezt a csodajárgányt, egyből beleszerettem! Nem azért, mert abban a sorozatban, az a zörgő csontú, a klumpájából mérges szemekkel kiugró kis csaj is azzal járt, aki negyven kilós létére, mázsás bűnözőknek rúgta le a fejét.

Nem! Az én Babetta iránti csodálatom nem innen ered. Igaz, ott figyeltem fel rá, de mégsem az vonzott, hogy küzdő sportokat tanuljak, és visítózva lekaratézzak bárkit.

Valójában azt sem tudtam, hogy a motor az sárga, mert a televíziónk fekete-fehér volt. Később tudtam csak meg a módosabb ismerőseimtől, akiknek már volt színes tévéjük.

Amikor aztán élőben is láthattam ilyen szerkezetet, és pontosan olyan színekben, szóhoz sem jutottam a csodálkozástól. Akkor találkoztunk először személyesen, ott, Budapest egyik külvárosi kerületében. Csak álltam ott némán, csillogó sze-

mekkel és megfogadtam: nekem is lesz egy ilyen, klumpa nélkül.

Elképzeltem, ahogy én is átmotorozok vele Pestről-Budára, és ez az élmény örökre felkaristolta magát azon a teendőim listájára, amit életem folyamán véghez kell vinnem.

Tudtam, hogy nem moralizálni kell, hanem a tettek mezejére lépni. Leveleket írogattam a Mikulásnak, melyekben kérvényeztem szocialista barátaink által gyártott, időtálló segédmotoros kerékpárját. Több vasat is a tűzbe tartván, a Jézuskának is jeleztem óhajomat, majd vártam a jeles napot.

Eljött a karácsony, és nem történt semmi! Mindenki cserbenhagyott! Motor sehol! Helyette rajzlapok, vízfesték, zokni, sál és sapka.

Persze a szomszéd kölök, az egyke, a nyafogós hülye gyerek, büszkén mutogatta a versenybiciklit, amit a Jézuska hozott neki.

Én ott, akkor, abban a pillanatban nagyot csalódtam. Szinte azonnal kétségbe vontam ennek a két jótékonykodó, álszent alaknak a létezését, és megfogadtam, hogy többet nem hiszek bennük! És, ha tehetem...

Leszámolás

Sok év után, végre ott álltunk egymással szemben, a szakadó hóesésben. Ő már indulóban volt.

– Csak még... még... valamit árulj el! Miért?

– Mit, miért? Nem értem, mit akarsz tőlem?

– Kértem tőled egy dolgot, sok évvel ezelőtt! Bíztam benned, te pedig cserbenhagytál!

– A levélre gondolsz?

– Igen! Arra a kurva levélre, amit gyerekfejjel küldtem neked! Emlékszel? A sárga Babetta! Te pedig megfélekedtél rólam, szenilis gazember!

– Most már emlékszem! Te vagy a... Ne haragudj, de az írásod olyan volt, mint a macskakaparárás, te kis pöcs! Nem tudtam kibetűzni, hogy mi a fenét szeretnél tőlem! Nem Berettát írtál?

– Nem, te idióta, vén fasz! Még csak gyerek voltam!

– Bocs, kölyök! A motort Lindának vittem tévedésből! De a Berettát, azt megkaptad, nem?

Nem volt kedvem reagálni. Lassan nyúltam a kabátom zsebébe.

– Hé, kölyök, mi a szart csinálsz? Elment az eszed? Ugye, nem...?

A kifröccsenő agyvelő és a piros vér beterítette a giccsesen csomagolt dobozokat a szán hátuljában, Ő meg, mint egy zsák krumpli, úgy dőlt el a hóban. Idétlenül billegett még ide-oda, a hátára szíjazott puttonyon.

Mellé léptem. A szán elé fogott rénszarvasok bután néztek, miközben azt válaszoltam neki:

– Igen! A Berettát, azt megkaptam! Viszlát, a pokolban, te szarházi!

Véres malacpersely

A fiú tizenkét éves volt. Édesapja, aki a sarki borozóban már kocsmabútornak számított, megint csak elitta a rendszeres szociális támogatást.

A családfő alkoholfüggősége felemésztett már a házban minden olyan dolgot, aminek értéke volt és azonnal eladható. De nem volt még elég! Az alkoholista apa, tudott a gyermekének dugipénzéről, tudott a malacperselyről, és tudta, mit kell tennie, hogy ne legyen üres a zsebe.

Hazatántorgott, a malacperselyt egyetlen, határozott mozdulattal falhoz vágta. A lóvé csilingelve röppent szanaszét.

A fiú megdöbbenve konstatálta, hogy a nehezen megszerzett pénze - melyhez kölni tapad, az, amit biciklire gyűjtögetett -, hamarosan eltűnik a sarki borozó kasszájában.

Szemeit könnyek, szívét harag lepte el. Pláne, hogy felidézte magában, hány és hány éjszakán át magolta azt az átkozott locsolóverset, ami a nehézségen megszerzett vagyonához juttatta.

Alkoholista apja, hosszú fröccsöktől bódultan, bamba tekintettel, térdelve szedegette fel a földről a pénzt.

A fiú megalázottságában, könnyeivel és csurgó taknyával küszködve úgy döntött, hogy bosszút áll!

Apját a grabancánál fogva felrántotta a földről. Falhoz nyomta, mélyen a bárgyú szemekbe nézett, és feltette az örök kérdést.

Az apa nehezen forgó nyelvezettel reagált. Válasza első részében, beígért egy alapos verést a fiának, ha nem engedi el azonnal, majd egy kis rohadéknak titulálta. Befejezésként, méltatta önnönmaga emberfeletti, áldozatos munkáját, mely, eme hálátlan fattyú iskoláztatására és felnevelésére utalt.

A kisfiúnál ekkor szakadt el a cérna. Keze ökölbe szorult, és ütésre emelkedett, az apa pedig azonnal kést rántott elő.

A bosszúra éhes fiú agyát elborította a lila köd. Amúgy is haragudott erre a színre, mert a versben, amit oly sokáig tanult, mindig összetévesztette az erdő, vagy a rét színével, és ez miatt a locsolkodások közben sokat bakizott.

Meggyőződése volt, hogy a rosszul elmondott vers később kihatással lehet a végleges profitra.

Bosszantó emlékeit felidéző szín kavalkád hatására - mely jelenleg elméjét uralta -, azonnal ellentámadásba lendült. Részeg apja kezéből kicsavarta a jobb ebédek is látott vágószerszámot. Rögtön utána, egy késeléssel fenyegető helyzetet elhárító, közvetlen támadást blokkoló cselgáncsos mozdulattal a földre terítette.

Az ittas apa hanyatt fekvve, fennhangon átkozta a fiú édes jó szülőanyját, aki már évek óta elhagyta őket pontosan azért, mert nem tudta tovább tolerálni férje munkanélküli, alkoholista életvitelét.

A fiú talán ez miatt is verte még ütemesebben a malacpersely maradványai közt hempergő atyja fejét, és továbbra sem maradtak el a hangos szitkok, melyekben egymást élesen bírálták.

De túl az ütlegen, túl a bosszún. Túl a borgőzös leheleten, túl az asztalon nyitva hagyott, üres pálinkásüveg bűzén. Túl a személyes higiénia hosszú ideje mellőző illatfelhőn át, és túl a lila ködön...

A fiú hirtelen ráeszmélt, hogy nagy a baj! A sérítő, csúnya szavak elakadtak. A szülő elnémult.

Sarja felfigyelt apja mozdulatlanságára és a mellette terjedő vértócsára, ami már az összelocsolkodott pénz felé folyt.

Befejezte apja ütlegetését, azután a hasára fordította. Megdöbbenve látta, hogy a malacpersely egyik nagyobb szilánkja édesapja hátába fúródott.

Gyorsan felkapkodta a pénzt a földről (amelyekhez most már vér is tapadt, nemcsak pacsuliszag), és mentőt hívott.

Már késő volt. Az összetört malacpersely egyik nagyobb szilánkja, verekedés közben az apa gerincébe fúródott.

Ez a sajnálatos baleset megnyomorította, a későbbiekben pedig örökre tolokocsiba kényszerítette. A fiúnak persze egyáltalán nincsen büntudata. Nincsen, mert édesapja a törtétek ellenére sem változtatott szánalmas, semmitmondó életvitelén.

Sőt! Tekintve mozgáskorlátozottságát, a város forgalmas főterén az emberektől koldul pénzt, mert elektromos rokkantkocsira gyűjt.

A dolgok azóta sem változtak. A kölyöknek nincs biciklije, az apja pedig ugyanúgy vedel, csak már nem gyalog megy a sarki borozóba.

Leszámolás: a második

Pirkadni kezdett. Az egész napos vadászat végre meghozta gyümölcsét. Fáradt voltam, de a szívem teljes gőzzel kalapált. Izgatottan néztem a melletttem ülő barátomra.

A tekintetéből ugyanazt olvastam ki, mint, ami az enyémben tükröződhetett: „Elkaptuk végre! Megcsináltuk!”

A hazafelé tartó erdei úton zötykölődő terepjárom orrára kötözött nagyméretű zsákmány, mint mennybéli ajándék, a legbecsesebb ereklye... ott feküdt előttünk, kiterítve!

– Tudod, hogy még nem végeztünk vele? – szólott hozzám a társam.

– Ja, még fel is kell koncolnunk, nehogy megrohadjon. Az idén sokkal hamarabb jött a tavasz...

– Ember, tudod, ez életem legjobb vadászata volt!

– Elhiszem, haver!

A hátsó lábainál akasztottuk fel a prédát, majd felhúztuk az állványra. Nem éreztem szánalmat, szerintem a társam sem.

– Csinálsz, vagy inkább én?

Társam kezében megcsillant a kés pengéje.

– Tied a pálya!

A kés gyorsan, precízen dolgozott, a bunda könnyedén vált el a hústól.

Arrébb léptem kicsit, mert a vértócsa már a bakancson felé csordogált.

– Nem kellett volna előbb a kegyelemdöfés?

– Nem! Azt akartam, hogy lássa, hogy érezze a fájdalmat. Mennyit vadásztam rá...

– Most már tényleg nem él. Ennek annyi! Már nem ficáncol.

– Szerinted is igaz a legenda?

– Hamarosan megtudjuk. Csináld!

A kés határozott mozdulattal hasította fel zsákmányunkat a nyakától, végig a két felkötözött hátsó lába között. A felnyitott hasüregből ömleni kezdtek az apró tojások.

– Szerinted is tényleg csokiból vannak?

– Azért vagyunk itt, hogy ezt megtudjuk. Kóstold meg!

– Baszod, ez frankón csoki! Nem Belga, de azért finom!

– Hogy a francba csinálta? Már úgy értem, az utánpótlást: a hintalovakat, a távirányítós autók, a játék babák, roller...

– Ember, végeztünk egy legendával.

– Nem legenda ez többé, még csak nem is mítosz! Ez most már nem más, mint egy döglött nyúl!

Banyatank

Jól kezdődött a nap! Volt pénztár az állomáson, nyitva találtam. Feltöltöttem a készleteimet is: sör, dohány és sör.

Fivérem mindig arról győzköd, hogy a nyaraláshoz elég egy bankkártya. Ebben tökéletesen igaza van! De, el is kell jutni odáig! Ha külföldre utazom, mindig ott lebzselhetek a büfékocsiban. Ellenben, hazai terepen, ilyenek sajnos már nem szerepelnek a vonatok, és annak szerelvényéinek az összeállításaiban, és felelőtlen tett nekiindulni alig egy órányi vasparipázásnak, hogy ne lenne nálam megfelelő mennyiségű védőital. Bármi megtörténhet: vezetékszakadás, vonateltérítés, sínek felszedése. Az éhséget jobban bírom, mint a szomjúságot!

A vasúti kocsi tök üres. A négy utasra tervezett ülésen foglaltam helyet, az ablak mellet. Elmélkedhettem! Teóriákat gyárthattam a világmegváltást, ezen belül is a zombik visszapofozását a normál

életvitelükhöz. És, ezzel egy kis időre elengedhetem az ösztöneimet, amik sugallni szokták a veszély közeledtét. Meg sem fordult a fejemben, hogy a kiruccanásomat bármi is megzavarhatná. Nem vagyok paranoiás az utazgatást illetően, de mindig akad valami, ami megbotránkoztat. Legutóbb egy népesebb család, idióta kölkökkel megspékelve, akik csak visítózva, affektálva voltak képesek az önkifejezésre az óhajaikat illetően, mindezt még tetézve az ülésen ugrálással.

Kis rohadékok! Pro és kontra a még retardáltabb szüleik is, mert nem alkalmasak rendre inteni az acsarkodó utódjaikat.

Régebben azt hittem, velem van a baj, amiért nem bírom kellőképpen tolerálni az olyan apákat és anyákat, kik az átlagnál jóval idegesítőbb almot kreáltak.

Ma már tudom, hogy ez pusztán nevelés kérdése. Hülye szülők, még hülyébb gyerekek! Pont.

Miért nincs elég bátorságom feltépni a száguldó vonat ajtaját, majd komótosan, egyesével lerugdosni az ilyeneket? Dolgom végeztével pedig, teljes lelki békével visszaülni a helyemre, tovább iszogatni a söreimet? Képzületben azért sokféleképpen a pokolra tudom küldeni őket!

P-nek üzenem: Éppen akkor nem is voltam pikírt, még az elfogyasztott sörmennyiség és az időpont vonatkozásában sem!

Miért is ne lehetne hazavágni az átmeneti magányomról és a lelki gyakorlataimról alkotott illúziómat egyetlen, istenverte banyatankkal, és az azt maga után vonzó nyugger párossal!

A mögöttem lévő ajtón át nyomakodtak be a képbe. Már a nyitódása is vészjelző volt. Összeszorított szemekkel, eltorzult szájjal emeltem fel fejem a mennyezet felé, közben pedig csak arra tudtam gondolni, hogy egyáltalán nem ezt érdelem, nem így, és nem ennyiszor!

Mit követtem el? Azért, mert a tudatom mélyén kigyomláltam néhány szülőt és azok hozadékait? Muszáj mindent komolyan venni?

Muszáj! Tudom, mitől kell tartanom, miben volt részem oly sokszor... Bűn az élet! A penitencia közeledőben, egy nem teljesen kifinomult, idős házaspár képében!

„Feldobni a pacskert, ledobni a dorkót, beadni a kulcsot, kiszállni a mókuserékből, végleg kicsekkolni”. Sok szinonimája van a Teremtőhöz

megtérésnek. Azon túl is lefuttattam még néhányat, szigorúan kérdőjellel a végén, és az időintervallum tényezőre is konkrétan utaltam. Szokásos: süket fülek...

Végzetem közeledett felém, nekiütődve minden rohadt ülésnek. A tolakodó kárhozat! Kell lennie egy párhuzamos univerzumnak, ahol ezek a guruló, ocsmány kinézetű, a bevásárló körutak veszélyforrásainak gócpontjául nyilvántartott, idétlen fürmedvények nem léteznek! A Sátán szabadította rám ezt a darabka poklot, hogy tisztában legyek vele, merre is tartok életem folyamán! Állítom, hogy azokat a kézi szekereket kimondottan azért találták fel, hogy a többi utast felbosszantsa és frusztrálhassa! És, ha van élet a Marson, tuti, hogy az lesz az első eszköz, amit oda evakuálnak a Földről, néhány nyugdíjassal egyetemben, akik ott is csak zavart tudnának vele okozni!

Ingyen utazni? Az egy dolog. De miért lett szerves és elmaradhatatlan velejárója ez az ördögi játékszer? Talán én vagyok az egyedüli, aki nem tudja értelmezni? Lehet, mégis csak fel kéne tépniem azt az ajtót, és kivetni magam a száguldó vonatból? Hasznos holmi. Másoknak!

Kezemben a sör, bámulok ki az ablakon, próbálok észrevétlen maradni. A balsorsok már mellettem tanakodnak. Bőségük zavarában, hirtelen nem is tudják, hogy hová fészkelhetnék be magukat - a vélhetően nem több mint -, egy-két megálló erejéig.

Az asszonyon a kabát és a nadrág együttes hatása a 60-ad évekbeli divatlapokat idézi. Korabeli, kézzel kötött sapka, amit még az eljegyzésük alkalmával kaphatott a leendő férjétől. A cipő? Az első fizetésükből vehették, és végrendeletben azonnal rögzítették is, hogy azokban legyenek eltemetve.

A vénember sunyi módon integet a fejével, hogy íme, megtaláltuk álmaink netovábbját. Szólítsuk meg ezt a fiatalembert, hátha lenne olyan kedves, és elhúzná a belét. Kell a hely a mi fogadott gyermekünknek, a pótolhatatlan családtagunknak!

Ez az! Nem elég, hogy a boltokban felöklelik a szerencsétlen áldozataikat? Nem elég még, hogy csak zűrzavart és közfelháborodást tudnak kelteni a fővárosi tömegközlekedésben? Nem! Most már a vonatokon is büntetnek! Utazgatnak, és kihozzák a társadalmunk különböző rétegeit a béketűrésükből!

És megtörténik! Nem kevés áldozati báránybört magára öltve, de azért nyomatékossítva teszi fel az

ártatlan, általam már önmagamnak jó előre megjósolt kérdést, a „Jó lenne, ha lepattannál innen, te suttyó” hangtónussal.

Lássuk csak! 2, 4, 6, 8... 18 szorozva kettővel, az durván 36, és még egyszemélyes ülés is, azoknak, akik valamiért nem szeretnék, ha a többi utas neki-dörgölőzne.

Mutatok az ujjammal, hogy a másik sorban, rögtön mellettünk is található ilyen precízen megtervezett és kivitelezett ülőalkalmatosság, kisebb baráti társaságok részére is, akár.

Nem. Nekik az nem felel meg, ugyanis a vénlány nem szeret háttal ülni a menetiránynak, mert rosszul lesz!

Őszinte, gyermekien naiv tekintettel közöltem velük, hogy semmi közöm hozzá, és még véletlenül sem költözöm odébb! Nincs az az Isten, hogy én ebből a kényelmes, meleg székből felálljak! Izzó máglyára is vethetnek, miután már megvolt a veszszőfutásom és elkísértek a veszthelyig, miközben minden jobb érzésű állampolgár kénye-kedve szerint leköpködhetett.

Nem, és nem! Ebből nem esztek! Jöhet szökőár, tornádó, vagy simán csak elszakadhat a felső vezetőék. Nem emelem fel a seggem, nem viszem át a

sörömet a másik kis műanyag asztalkára! Ide nem vackoljátok be magatokat, ti sorscsapások! Most nem térek ki bővebben, hogy miért utasítom el a nagyszerű ajánlatot. Egyszerűen nem, és kész! Fogadjátok el, hogy nem körülöttetek forog a világ. Nem tetszik, költözzetek a Marsra! Az az idióta, aki megalkotta azt az idegesítő vackot - amit vonszoltok magatokkal, ha kell, ha nem -, tudom, hogy nagyobb távlatokban gondolkodván, már kifejlesztett rá lánctalpat is, hogy a Mars göröngyös felszínén boldogulhassatok vele!

A nyájas hanghordozásuk szinte azonnal átvált a „Jó édes anyádat, te neveletlen bunkó!” tónusba. Nem vagyok képes felfogni, nekik mennyire muszáj az imádott utánfutójuk közelében lenni, hiszen egyetlen percre sem szabad elengedni a műanyaggal befuttatott alumínium fogantyúcskáját? Muszáj, hogy elérhető közelségben, láb mellett pihenhesen, és véletlenül sem belül, hanem kívül, hogy szemrebbenés nélkül eltorlaszolhassák vele a szűkre szabott közlekedőt az ülések között!

Nem vagyok képes értelmezni ezt a beteges vonzalmat? Nem tudatosul bennem a kényszeres vágyuk, amit az iránt táplálnak, hogy bárkit, bárhol az örületbe tudjanak kergetni?

Hát, nem! Úgy tűnik, sikerült végre felfogniuk, hogy én nem asszisztálok a perverz örömük kiteljesedésében. Nem vehetik birtokba az ülésemet, amit kibéreltem, amiért fizettem, nem úgy, mint ők.

Magyaráznék még. Utalgatnék lényegibb részekre, amiktől szintén csak herótóm van a közlekedési moráljukat illetően.

Már nincs szükség rá. Nyugodtan megtarthatom magamnak a véleményem, mert a vihar elvonulóban, az a szentségtelen fattyú pedig ide-oda verődve, hűségesen követi gazdáit. Az ajtó csapódásából érzékelnem tudom, mennyire nem tetszett nekik az iménti kis affér.

Most én vagyok a faragatlan, mert nem szolgáltam ki az igényeiket? Gondolom, már úgyis kipéchéztek maguknak egy újabb jámbor utast, akinek eljátszhatják a hattyú halálát.

Utolsó söröm néhány kortyát is lepasszírozom, a dobozt behorpasztom, hogy elférjen a szeméttartóban, a többivel együtt. Leszálláshoz készülődöm, becsukom magam mögött az ajtót, amit előszeretettel csapkodnak oly sokan.

A vonat lassít, futólag bepillantok a másik kocsi-ba. Szerencsém van! Az egyik pont szemben ül

velem. Megvárom a szemkontaktust. Kacsintok egyet, és felteszem a napszemüvegem.

Nyuggereim most döbrentek rá, mekkora egy szemét vagyok. Képes voltam húzni a drága idejüket. Nem átalottam megvonni tőlük a pihenést, mielőtt az egy újabb ütközetbe indulnának a bevásárlások hadszínterén, miközben én nagyon jól tudtam, hogy a következő megállónál ernyőt bontok. Még meg is böki az asszonyt, hogy nézd, Anyus, az a szemtelen gazember átvert minket!

A vénlány hátrasandít. Kézzel intek neki, hogy forduljon előre, nehogy rosszul legyen.

A banyatank, a nélkülözhetetlen társ, persze, hogy az út közepén, és mindkettejük keze a műanyaggal befuttatott alumínium fogantyúcskáján.

Tisztában vagyok vele, hogy csak csatát nyertem, háborút nem. Kinyílik a vonatajtó, lelépek a vaslépcsőre.

Létezik valami titkos jel, egy annál is titkosabb konspiráció? Egy nyuggert látok, közvetlenül a vonat mellett, futólépésben, és egyenesen felém tart! Mögötte?

Mögötte a guruló pokol, az olajozatlanul nyikorogó veszedelem.

Nem hiszek a szememnek! Ezeknek, ülőhely? Minek? Aki így lefutja a vonatot, és közben még integet is nekem, mintha elém jött volna ki az állomásra?

Engem nem versz át! Tudom, mit akarsz tőlem! Felejtsd el, hogy azt szart majd én felsegítem neked a vonatra! Van már újhullámos, lépcsőjáró változat is! Vegyél olyat, a mozgólépcső és egyéb akadályok miatt is. Azokkal már jobban lehet utat törni a buszokon, metrón, villamosokon, meg úgy egyáltalán, a hétköznapi közlekedésben, ahol nem sok keresnivalótok lenne, a piaci napok kivételével!

Fű és fröccs

Ha vasárnap van, akkor általában fűvet nyírok. Nem azért, mert vasárnap van, hanem azért, mert akkor szoktam kimenni a telekre. Rakok sört a fagyasztóba, előhúzom a fűnyírót, lekasztom a hosszabbítót, és próbálok nem megfélekezni a frigóban hagyott sörökről.

Ezt a szezonális elfoglaltságot sikerült az évek alatt tökélyre fejlesztenem. Gondolok itt arra, hogy nem gabalyodok a kábelbe, nem esem hasra benne, és a vezetéket véletlenül sem vágom el a fűnyíróval.

Fűvet a hosszabbító epicentrumától távolodva kell levágni! Így nem lehet baj, nem lesz útban a vezeték. Akkor nem kell a kábelt arrébb rugdosnom, nem kell lehajolnom érte. Ezzel veszélyhelyzeteket háríthatok el.

Sokadszor csinálom. Tudom azt is, hogy az udvar melyik szegletébe érve érdemes pihenőt tartanom, amikor a sör már optimális hőmérsékletre hűl.

Ez nem is a fűvágásról szól, hanem a vidéki levegőről, a nyugiról, az árnyékos teraszról és a hideg sörökről. Nem gondoltam volna, hogy vidéki viszonylatban a fűvágás ekkora jelentőséggel bír.

Megszokott mozdulatokkal raktam össze a hosszabbítót, majd csatlakoztattam hozzá a fűnyírót. Egy gombnyomás, és már indulok is! Amikor húzom a fűnyírót visszafelé, akkor vigyázó szemem mindig a vezetéken van. Profi vagyok! Minden ki van számolva. Ha becsukott szemmel csinálnám, akkor is menne. Nincs az a vezeték, amibe belegabalyodhatnék, nincs az a hosszabbító, amiben hasra eshetnék.

Egyre jobb vagyok! Itt az ideje meginni egy hideg sört. Megiszom, aztán jöhet a második felvonás, majd a második sör. Több felvonás után a fű elfogy, remélem, sör még lesz.

A szemem sarkából látom, ahogyan a szomszéd a tevékenységemet mustrálja. Kitartóan figyeli a mozdulataimat, közben rosszállóan csóválja a fejét. Próbálok nem észrevenni.

Továbbra sem zavartatja magát. Meg kellett tudnom: mi a francot akar!?

Elengedem a biztonsági kart, a fűnyíró elhalkul. Indulok a szomszéd felé, aki akkor már a kerítésre támaszkodik éppúgy, ahogy a kocsmapultnál szokás.

– Nézze meg ezt, szomszéd! Látja? Ezt én csináltam! Nem akármilyen!

Amíg pihenőt tartottam és megittam a sört, addig a szomszéd előhozta a saját fűnyíróját, demonstráló jelleggel: itt az idő, hogy okuljak!

Az a szerkezet még az átkosban készülhetett: „Nem hiszünk az imperialista szemfényvesztésnek! A mi fűnyírónk jobb!”

Sok furcsaságot láttam már életemben, de ez... mindent felülmúlt.

Azt a torzszülöttet egy Szovjet-típusú vasalózsinór táplálta. A nyelét „T”- alakban fixálták vascsőből, oda volt rácsavarozva az indítópult: egy műanyag tábla, azon egy villanykapcsoló. Abból kapja az energiát, onnan táplálkozik az a szörnyeteg.

A förmedvény alul, egy falárában folytatódott, és babakocsi kerekekben végződött.

A látvány elrettentett. Nagyon reméltem, hogy a vezérlőpulton önmegsemmisítő kapcsoló is van, és az egészet a levegőbe lehet röpíteni... örült feltalálójával együtt.

– Látja, szomszéd! Még mindig működik! Nem úgy, mint azok a mai vackok. Nézze... ez a lényege az egésznek. Ez hajtja! Egy centrifugamotor. Anyósom ki akarta dobni még nagyon régen. Ez itt mellette a kondenzátor. Ez indítja be a motort. Arra csavaroztam egy fűnyírókést, amit én köszörültem. Úgy vágja a fűvet, azt annyi!

Felborította a szerkezetet, hogy alulról is megcsodálhassam a fűnyírók ösanyját.

– Ezt még akkor csináltam, amikor a Tsz-ben dolgoztam. Azóta engem szolgál. Az utcabeliek is csak akkor vágják a fűvet, amikor én!

Képzeletben én is oldalára fordítom a fűnyírót, csak azzal a különbséggel, hogy én beletolnám a tudálékos fejét a maximális fordulaton üzemelő fűnyírókésbe.

A szomszéd eközben vállára dobja a vasalózsírt, és tudományos mozdulattal megnyomja a kapcsolót. Nem történik semmi.

Én viszont reméltem, hogy az önmegsemmisítő működésbe lépett és a visszaszámlálás elkezdődött.

Ő rányom még egyszer kapcsolóra, de most határozottabban. Megint semmi. Teremtménye kómában van.

Megrázza a vasalózsínórt, újrakapcsol. Újabb kudarc.

Talán nincs is már remény. Én reménykedem, hogy nincs remény!

A szomszéd nem jön zavarba.

– Szokott ilyet csinálni, de akkor csak meglököm a kést az ujjammal, és egyből felpörög. Néha rá kell segíteni!

A szomszéd lehajol, rásegít, és... a szörny feltámad.

Iszonyatos hangja van. Az egész szerkezet rázkódik. A babakocsi kerekek és a faláda váz úgy remeg, mint egy idegbeteg pszichopata.

– Látja? Nem húzni kell ezt, hanem mindig csak tolni! – oktat ki engem, túlkiabálva szörnyszülöttje beteges őrjöngését, közben komótosan kíséri a vadállatot lépésről-lépésre. Hátranéz néha, hogy figyelemmel kísérem-e a haláltáncukat.

Kicsit sem vagyok meglepődve, bár a tekintetem árulkodó lehet a különös duettet illetően.

Amikor tudatosul benne, hogy attrakciója nem váltott ki belőlem osztatlan sikert, akkor megfordul és elindul visszafelé.

Ha paranoiás lennék, azt gondolnám, hogy engem vett célba, és le akar kaszabolni, azzal az ördögi

masinával. Saccolgom a kerítés magasságát...

Visszaér. Kikapcsolja az otromba szerkezetet, rátámaszkodik a kerítésre, és folytatja a kurzust:

– Tudja, szomszéd, amikor még ez a telek nem volt a magáé, én akkor is átjártam lenyírni a fűvet, csak úgy, önszorgalomból. Csúnya volt, na, az az igazság! Vejem meg a lányom is szokta dicsérni a fűvet, amikor eljönnek hétvégén a gyerekekkel. Szomszéd, az a baj, hogy maga csak hetente vágja! Nem rosszból mondom én ezt: de a fűvel foglalkozni kell! Én gyakrabban nyírom, mert úgy sokkal könnyebb. Látom, sört szokott inni fűvágás közben. Én fröccsözni szoktam, de csak a saját boromat iszom meg, szódával. Amikor nagyon meleg van, akkor szoktam egy-két pohárkával elfogyasztani.

Fellélegzek. Befejezte! Eszébe jutott és elmegy inni egy pohárral a saját borából, és bízom benne, hogy nem akar megkínálni. Ha olyan a bora, mint a fűnyírója, akkor tudni sem akarok róla.

De nem! A szomszéd nem adja fel. Nem szomjas, és nem kell vele koccintanom. Ellenben figyel, hogy én mennyi sört iszom?

– A vezetéket a vállamra veszem, mert akkor nem bukok fel benne! – folytatja a kis előadását. – Figyelek arra is, hogy melyik irányból vágom a fűvet. Egyszer ebből az irányból, másszor meg amonnan. Szébb, dúsabb, kövérebb lesz tőle a fű! Meg aztán, az sem mindegy, hogy mikor vágja! Ha túl korán, akkor még nedves, és összeragad. Ha nagyon melegbe csinálja, akkor meg kiég. Aztán locsolhatja, mire kizöldül. A víz meg ugye, nem olcsó mulatság. Persze nekem van kutam! Én ástam! Nincs gond, ha locsolni kell, de hát... amúgy sem hagyám kiszáradni. Régebben vödöröztem a vizet, bele a locsolókannába. Aztán a porszívómotorból csináltam szivattyút. Nem bízok abban a sok vacakban, amit a boltokban lehet kapni!

Mire nem képes még ez az ember? Adjatok neki egy autóröncsöt, úrhajót épít belőle, és a Holdra száll!

Egy kép ugrik fel előttem. Én vagyok rajta, amint térdre ereszkedve tolom magam előtt a fűnyírót a legjámborabb szerzetesek alázatával, étlenszomjan, miközben véresre ostorozom a hátamat.

Minden méternél egy újabb korbácsütés, mert vétkeztem a parancsolatok ellen... és lesújtok ön-

magamra! Igen bűnös vagyok! Vezekelnem kell!

Ismét odacsapok gyarló testemre! Sitty-sutty, mert nem fogadtam meg mások okító tanait.

Parázna is vagyok! Fürdőgatyában és bakancsban végzem a magasztos feladatot, fedetlen felsőtesttel. És a korbács lecsap.

Hiú vagyok! Azt gondoltam, mindenkinél jobban tudok füvet vágni, és azt, hogy az én füvem a legszebb! És a korbács lecsap.

Fösvény is vagyok! A fűnyíró megérdemelne egy alapos mosást, egy olajozást és egy új kést. A hosszabbító is toldozgatva van. De én csak kapni akarok, adni nem!

Újabb csapás a vérző, fájó hátamra! Kevély vagyok! Nem fogadtam meg mások útmutatásait? Én mindenkinél jobban tudok mindent? Torkos is vagyok! Nekem nem elég egy pohár bor a tikkasztó melegben? Nekem hideg sör kell? Nem is egy, hanem több?

Csattan a korbács a hátamon, vezekelve tolom tovább a fűnyírót. Rest vagyok! A füvet csak hetente egyszer vágom.

Ismét egy csapás a testemre! A lelkem kezd megtisztulni. De csak ámítom magam! Ez még nem az igazi büntudat!

Irigy vagyok? A szomszéd fűnyírója sokkal szebb és jobb. Nekem az kéne?! Szemet vettem a tulajdonára, amit verítékezve épített?

Bűnös vagyok! Korbács tedd a dolgod, míg meg nem tanulom az alázatot! Gyógyítsd meg a beteg lelkem! Szabadíts fel!

Haragszom a szomszédra! Miért nem meccset néz a tévében, hogy miért velem és a füvemmel van elfoglalva? Ő csak segíteni akart bölcs útmutatásokkal. És mégis harag van a szívemben?

Zutty! Még egyet a hátamra! Bűnhődnöm kell a tudatlanságomért, és azért is, mert pont egy ilyen megszállott idióta mellett vettem hétvégi házat!

– Azért mondom magának, mert nem mindegy! Tudja?

A szomszéd hangja előúszik a semmiből. Én nézek rá érdeklődő tekintettel, de közben a francba kívánom.

Ha ez az ember tudná azt, hogy mit gondolok róla, akkor most eltolná a rohadt fűnyíróját, be-menne meccset nézni, és inna egy pohárral a saját borából!

De a jó szomszédi viszony olyan, mint a fű, ha nem ápolom: kirohad.

Ez a barom, ennek köszönheti, hogy nem veregetem bele a fejét a gusztustalan, idegromboló fűnyírójába! A vasalózsínórt ezért nem tekerem a nyaka köré! És ezért nem fojtom őt bele a saját borába! Pedig már saccolgatom a kerítés magasságát...

X-faktor hatás

Meghallhattam egy feldolgozást. Minden tisztelem az „előadóművészé”, de olyan érzelmi válságot okozott nekem, amire egyáltalán nem számítottam.

Minden olyan gyorsan történt. Mikor felcsendült a dal, azonnal felkaptam a fejem. Annyi időm még volt, hogy a sarokba hátráljak, és felvegyem a magzatpózt. Rémült, megdöbönt, kiguvadt szemeimet nem vettem le az eszközről, ahonnan a zene szólt. Ajkaim először lebiggyedtek, majd remegni kezdtek.

És a dallamok csak jöttek... próbáltam visszafojtani a feltörni készülő sírógörcsömet. Tenyereimmel eltakartam arcomat, szemeimet: Ezt nem tehetik velem! Én ártatlan vagyok!

Az eluralkodó érzelmek elnyomták ellenállásomat. Hisztérikus roham kíséretében, irdatlan erővel tört rám a bőgéssel vegyített kétségbeesés, amivel együtt feltolult bennem a halálvágy is. A dal refrénjének ritmusára ordítottam, szűkültem, mint egy

veszett állat. Nem tudtam, hogy sírok-e, vagy nevettek.

Átgondoltam addigi életemet, és azt is, mi az, amit még nem tettem meg. A kérdésen, melyet az Úrhoz intéztem, már túl vagyok.

Válasz nincs! Jöhet az én reakcióm! Káoszt láttam magam előtt, vért és ámokfutást!

Akkor ismét megszólalt a refrén... akárcsak egy lassú agonizálás. Összerándultam. Lüktető gondolataim sikoltoztak a csendért és a nyugalomért.

Tenyerembe - melyeket mégsem a fülemre helyeztem -, csurgó taknyommal együttesen üvöltöttem bele a világ fájdalmát: miért halnak el a szép dolgok? Miért mulandó minden?

Ajkaim imát mormoltak, könyörögtek a megváltásért. Csak a békére tudtam gondolni, és a megnyugvásra koncentráltam.

Összeszedtem magam, felálltam, és a tükörbe néztem: az a valami nem én voltam, nem is emlékeztetett régi önmagamra. Arcom sápadt volt, mély szemgödreimben ülő pupilláim földöntúli fényben izzottak.

Kihúztam a fiókot, közben egy pillanatra sem vettem le tekintetemet a tükörképemről. Mi történt velem?

A forgótárust a halántékomhoz emeltem. A dal még mindig szólt. Pulzálva, rögeszmésen diktálta, mit kell tennem ahhoz, hogy menekülhessek innen.

Rossz ez a hely, már nekem való. Káoszba torokolt az életem.

Ezt láttam hát magam előtt? Már csak a vér és az ámokfutás van hátra. Arcom, szemben velem, torz vigyort tükröz. A dal még mindig szól, de már nem fáj, mert célt adott nekem. Már nem háborog a lelkem, teljesen nyugodt vagyok.

Nem fogsz az örületbe, sem a halálba hajszolni! Nem tudod, kivel kezdted!

A pisztolyt elveszem a fejemtől, és új irányzékot veszek. Egyenesen oda, ahonnan a destruktív dalamok érkeznek. Tükörképem vonásai kisimulnak. Már nincs sok hátra.

Csend van. A pisztolylövés statáriálisan vetett véget mindennek. Azonnali ítéletet szolgáltattam. Én voltam a bíró, az ügyvéd, és a hóhér is egyben.

Vége a kínnak, a szenvedésnek. Az eszköz darabjai, melyből a mentális lejtőre kényszeríteni akaró zajok áradtak, szanaszét hevernek a földön.

De... a pasas a tükörből, sátáni kacajjal tudatja velem, hogy mégsem nyertem!

A földön fetrengve, ide-oda dobálom magam. Most nevetőgörcsöm van. Erre nincs gyógyszer. Üvöltve tudatom a világgal: Hiába a csend! Sikerrült neki! Becsavarodtam!

Karatebajnok

A küzdősportokat gyenge emberek űzik. A még gyengébbek pedig nézik, és titokban szeretnének olyanok lenni, mint a karatebajnokok.

A karatésok, akik üvöltözve, begyakorolt mozdulatokkal hadonásznak, rugdosnak a levegőbe a tornatermekben, bokáig érő vízben, vagy éppen zöldellő réteken. Az előre befűrészelt cserepeket, deszkákat, rövidebb meditálás után – szintén csak ordítva – show-műsor jelleggel törik darabokra.

A karatebajnokok azok, akik lelki békéről, önfegyelemről papolnak. „Eddzük testünket és a lelkünket! A karate önfegyelemre is oktat!”

Mondják, akik később, önmagukból kifordulva, szétcincált ruhával, vérző szájjal csépelik egymást, és a bíró alig tudja szétválasztani őket.

Akkor nem értem! Mi értelme a versenyeknek? Miért kell ezt ország-világgal tudatni, hogy ők milyen acélosra pallérozták a testüket, az elméjüket?

Minek rugdossák egymást versenyszerűen? Minek karatézik valaki, ha nem akarja kihasználni a tudását?

Pontosan erről van szó! Ha nem tudja meg róla senki, hogy ő milyen kemény csávó, – akivel nem érdemes packázni –, akkor az egész szart sem ér!

A karate, illetve küzdősport nem más, mint a nevezis kinyilatkoztatása. A karatés megmutatja a nem karatésnak:

– Bármikor lenyomlak! Ha meglátsz az utcán, iszkolj a túloldalra, bújj el, és adj hálát, hogy nem te leszel az, akit lerúgok egy pörgővel! Főleg akkor, ha hétvégén a karatés haverjaimmal beiszunk, és keménykedni kezdünk. Voltam a tv-ben! Tudod, ki vagyok, kis köcsög? Lekaratézzalak?

A karatebajnokok paranoiásak. Gyenge jellemmel rendelkeznek, ezért választják ezt a sportot. Gyermekkorukban megalázták őket a nagyobbak /vagy még most is/, és így próbálják meg kompenzálni a kisebbségi komplexusukat.

A nők azért, mert otthon vagy a munkahelyükön vannak elnyomva. Állnak a futószalag mellett három műszakban, és közben haragszanak az egész életre.

Azután otthon kap egy-két sallert, mert elsózta a bablevest, vagy, mert az edzés miatt nem csinált vacsorát.

Elcsitul a balhé. Felrepedt, vérző ajakkal így vélekedik: „Ez így nem mehet tovább! Tanulok egy-két trükkös fogást, és szájba rúgom a férjemet. Nem fog többet akadékosodni!”

.../Szerintem az ilyen nők, a megoldás bonyolultabb formáját választják. Inkább tanuljanak meg főzni./

A fiatal lányoknak kezdődő fanatikus-feminista hajlamaik lehetnek, vagy pusztán leszbikusok, csak még nem tudnak róla.

Egy-két év gyakorlás, és: „Jaj, azoknak a csúnya férfiaknak. Csak még egyszer merjen valamelyik utánam füttyenteni! Beépítem az orrát az agyába!”

Mindegyik karatés bizonyítani akarja, hogy nem véletlenül fektetett be annyi pénzt és energiát. Nem azért vette meg a legdrágább sportruhát és Kung-fu cipőt. Célja van annak, hogy heti rendszerességgel gyepálják meg edzés közben. Nem azért nyom le annyi fekvőtámaszt a bütykein, nem azért jegeli a sajtó bordáit, hogy ezt mások ne tudják meg.

Nem! El kell jönnie az időnek, amikor a sok verés, amit elszenvedett, végre meghozza az eredményét. Meg kell tudniuk az embereknek: ő sportol teljes odaadással! Neki már van életcélja! Edződik napról-napra! Karatézik, és tessék félni tőle!

A napokban összefutottam egy volt osztálytársammal. Nem akartam észrevenni, de megszólított...

– Szia! Rég találkoztunk! Mi van veled? – érdeklődik felőlem, talpig sportszerkóban, ami tele van kriksz-krakszokkal, és rá van rajzolva egy üvöltöző manus is, aki nagyon durcásan, fura pózban helyezkedik el. Kicsit olyan, mint egy kitekert nyakú játékbaba, ami éppen kizuhan az emeleti erkélyről.

– Megvagyok. – Válaszolok neki, és előveszek egy cigarettát.

– Öregem, te dohányzol?

– Iszom is! Baj?

– Nem zavar, öregem, csak arrébb állok. Ne jöjjön rám a füst!

Mondja nekem a belvárosban ácsorogva, a buszmegállóban, annak tiszta levegőjében. Majd, mint ha engem érdekelne, folytatja:

– Tudod, én egészséges életmódot élek. Sportolok! Karatézok! Most már több éve, versenyszerűen is!

– Jó neked!

– Megyek edzeni, aztán levezetésként körbefutom a szigetet. Edzenem kell nagyon keményen! Hétfvégén megint versenyre megyünk a csapattal.

Figyelem a pubit, aki egy fejjel alacsonyabb nálam. Nem változott semmit. Akkor is ilyen kis töpszli volt, amikor az oviban a homokba nyomkodtam a fejét, hogy ezzel imponálhassak a lányoknak.

– Tényleg karatézol? Versenyszerűen? – kezdtem szívatni a csávót, kamuérdeklődéssel.

– Ja! Legutóbb, a kerületi csapatbajnokságon, hatodikak lettünk. Kaptunk emléklapot!

– Te is nyertél meccset, amúgy?

– A második menetben vesén rúgtak nagyon keményen. Az ellenfelem balkezes volt, mégis jobb lábbal támadt rám. Összezavart engem.

– Na, és?

– Lehúztak a tatamiról, fellocsoltak, és elmentem véreset pisálni. De hamarosan jön a visszavágó...

– Akkor te is tudsz karatés rúgásokat? Pörgő... meg ilyenek... Tudod, mint az a kínai faszi a filmekben.

– Ja, ja! Csak az okos telefonom nincsen lassított kamera funkció, nem tudom megmutatni, de a Facebook oldalamon kint van, ahogy két szék közt spárgázom. Majd nézd csak meg!

A publi, – akit általános suliban előszeretettel szekáltam, míg sírva nem fakadt –, úgy magyaráz nekem, mintha az, meg sem történt volna.

Észbe kapok. Mi van, ha évek óta azért karatézik, hogy minden sérelméért bosszút álljon? Ha a rengeteg edzés, a gyakorlás azért van, hogy amikor újra találkozunk, szájba rúghasson engem! Netán, kézzel nyakszirten vágasson?

Számomra érdektelen életrajza folytatódik:

– A barátnőm is karatézik. Az edzőteremben ismerkedtünk meg. Ő azért kezdett el karatézni, mert állandóan cikizték a túlsúlya miatt.

– Lefogyott azóta?

– Az a fitnessz! A karate nem erről szól. Nálunk a testi-lelki erőnlét, a szellemi harmónia számít, nem pedig az, hogy jól nézzünk ki. Az öt elemmel való

egységalkotás, annak részévé válni, tudni irányítani azt.

– Tehát, nem a testsúly számít?

– Nem! A motiváció mélyebben lakozik. Az edzőm, Kovács Béla Szenszei szerint, aki a példaképem, jó úton haladok, hogy színes övet kaphassak.

Az órámra pillantok. Nem akarok elkészni.

– Viszlát, seggféj! – búcsúzom tőle.

– Mit mondtál? – kérdezi, és lassú mozdulatokkal kezdi felvenni a küzdőállást.

– Mondom: Viszlát, Szenszei!

– Na, azért! – és távozik olyan járással, mintha most rendezett volna le egy egész csetepatét, tők egyedül, úgy, hogy közben az egyik lába folyamatosan a levegőben volt, mint annak a kínai faszinak a filmekben.

„Karatebajnok!” – mosolygok magamban, és próbálom megfejtetni, mi lehet a melegítőjére firkálva filctollal. Ez az ember boldog! Neki az is elég, ha ennyit mondhat valakinek: „Na, azért!”

Neki már megérte az a sok kemény edzés, amik miatt házibulikat, diszkókat, lányokat /vagy éppen séggel fiúkat/ szalasztott el. Élete főbb meccse a

múltkor volt, már nem pisál véreset. A visszavágó mérkőzésen úgyis megint agyonverik. Van egy Kung-fu cipője, van egy dagadt csaja, akit könnyebb átugrani, mint megkerülni.

Ez az ember boldog! Van példaképe, és az összes karate filmet látta. Van értelme az életének: a karate! A karate értelme pedig a verekedés. Ha nincs bunyó, akkor minek? Nehéz lehet titkon arra várni, hogy végre beszéljön valaki, és akkor lehessen fejeket lerugdosni.

Elpöckölöm a csikket: Karatebajnok, mi? F*szfej!

A sport az sport. Lehet szeretni, és lehet nem szeretni. A „karatebajnok” mostantól, nálam jelzőként szolgál egyfajta emberekre:

A biciklisek azért bicikliznek, hogy mindenki lássa, Ők bicikliznek! Nem mennek fel a kurva hegyekbe, inkább a forgalmasabb tereken az emberek közé hajtanak. Utazgatnak ide-oda, de vonattal. Fölpakolják rá a bicajukat, és ott ülnek szorosán mellette.

A célhoz érve aztán beöltöznek abba az utópisztikus sisakba, amit normális ember önszántából nem húzna a fejére. Óriás bögölyszemcsi és az elmarad-

hatatlan balett nadrág, térd fölött elmetélve. Útra kelnek, tekernek libasorban. Közben pedig csorgó nyállal, rejtett vágyakkal vizslatják egymás hátsóját, amint riszálva hajtanak. Némelyiknek kamera is van a sisakján, hogy az élmény maradandóvá váljon. Később leparkolnak és sunyiban szívják a fűvet. Karatebajnokok!

A kamu futók: Tömegközlekedéssel kivitetik magukat a „Szigetre”, ahol aztán lazítani, melegíteni kezdenek a lehető legdrágább és legszembeütőbb holmikban. Ha úgy vélik, már elegen látták a felkészülésüket, akkor megkezdődhet a tudományos futás. Mert, ahogyan Ők futnak, úgy nem fut senki!

Ez igaz. Ki még olyan barom, hogy kocogás közben headset-tel telefonáljon? „Nem, nem zavarasz! Beszélhetünk, éppen futok egy kicsit!”

Másnap reggel már hisztizik a megállóban, ha a villamos nem jön időben. Karatebajnok!

A testépítők: A „gyurmások”, orrba-szájba kockosznak, ezért képesek eladni a lelküket, nyakukat. Izmuk növekedésével egyenes arányban vesznek fel szűkebb pólókat, ingeket. Feszítenek, hónuk alatt képzeletbeli dinnyéket szorongatva. Szériázás után a forró gőzben, szerelmes tekintetekkel mére-

getik egymást, ki mennyit növekedett az utóbbi időben.

Még jó, hogy a súlyzóikat nem cipelik magukkal mindenhová. Karatebajnokok!

A motorosok nem hajlandóak elhagyni a város területét. Forgalmasabb helyeken zúgatják a motorjaikat, egy kerekeznek, virítanak a motoros szerkókikban. Csordában ritkán vonulnak. Főbb utakon nem lehet látni őket, mert a benzin drága, a motoron pedig hitel van. Karatebajnokok!

A túlsúlyos nő a pékségben, aki brahiból, hangoosan megkérdezi, hogy van-e teljes kiőrlésű zsömle, mert diétázik. Ha nincsen, akkor kénytelen megvenni három pizza szeletet és fél kiló sajtos pogácsát. Mindezt reggelire.

A pékség a hibás. Ezért nem tud lefogyni már tizenöt éve. Karatebajnok!

Az elmélkedést befejezem, mert megérkeztem a szigetre. Most már koncentrálnom kell. Összpontosítanom kell az energiáimat.

Leakasztom vállamról a nagyméretű, rikító és méregdrága sporttáskát. Leteszem egy fa tövébe.

A táska oldalzsebéből kivesszem a mérőszalagot és munkához látok.

A fától kimérem a megfelelő távolságot, és húzok egy vonalat a földbe. Kiveszek a táskából egy öszszetekert fehér szalagot, és a vonalra helyezem.

Még egyszer megmérem a távolságot. Centiméterre pontos! Most a fa tövétől, fölfelé a földtől, függőleges irányban is mérícskélíni kezdék.

A „Szigeten” futók, lihegve, csatakosán haladnak el mellettem. Mindegyiknek be van dugaszolva a füle. Bámulnak rám.

Nem izgat! Én is sportolni jöttem a szigetre!

Ceruzával egy íkszet rajzolók a fa kérgére. Előveszek egy hatvanötös szöget és a kalapácsot.

Az íksz közepébe beütöm a szöget. Precíz vagyok, minden stimmel! Végül előkerül a táskából a lényeg: az imádott darts táblám.

Felakasztom a szögíre. Mértani pontossággal stimmel minden. Három darab, egyedíleg gyártott darts. „Dobókák.” Így nevezik a dilettánsok, akiknek fogalmuk nincs, mi a pontos szakkifejezése, ennek a három gyönyörúségnek.

A padhoz megyek, egyik lábammal fellépek. Bemelegíték. Nyújtok párat, majd ugyanez a másík lábammal ís. Egy-két törzskörzés, egy kis helyben futás, sarokemelés.

A futók továbbra is bámulnak.

– Mit nézel, köcsög? Nem láttál még profi dartsózót, drága sportszerkóban?

Zavartan elfordítja a fejét és iszkol tovább.

Mindjárt a bokádba hajítok egy nyilat, és belefordulsz a folyóba, te gyökér! Futni mindenki tud, de, amit én sportolok, azt nem sokan tudják utánam csinálni! – teszem még hozzá gondolatban, aztán lehiggadok.

Megnyitom a csakráimat. Energiák kellene!

Törökülésben a földön, behunyt szemmel meditálok, közben az ujjait masszírozom, lazítom. Kezdődhet!

Felkelek a földről, összetekerem a márkás laticel matracot, és a táskába teszem. Kézbe veszem a dartsokat. Átszellemülve, magabiztosan dobom el őket egymás után a tábla közepe felé.

Dupla bull... rögtön az első körben! Kurvajó vagyok!

A táskából előkapom a telefonomat. A táblához megyek, és csinálok egy szelfit magamról és a dupla bullról, aztán feltolom a Facebookra.

Már érkezik is az első like és komment: „Nagyon ügyes vagy!”

Nemhiába! A sport az sport! Lehet szeretni, és lehet nem szeretni. De, amit én sportolok, azt csak imádni lehet! Semmi erőszak! Gyűlölködő „lerúgom a fejedet” nézés. Nincsenek reccsenő alkarcsontok, leszakadó lépek, lassított felvételben fröccsenő vér és izzadságcseppek. Nem lesznek tüdőt átszűrő, törött bordák. Nem kell mentőt hívni, vagy sportorvost, aki újraélesszen. Nem lesz véres vizelet.

Így kell ezt csinálni! Mert, ahogy én sportolok, úgy nem sportol senki más!

Az új munkatárs

– Gyerünk, fiam, vágd bele azt a tút!

– De hát, ez egy halott ember!

– A hozzáállásoddal van a baj! Ez valóban egy ember, de nem halott! Valószínűleg megjártssza, hogy a családja felvehesse az életbiztosítást! Mondtam már, mindenki biztosítási csaló, mindenki simliskedik!

– Nekem nem úgy tűnik. A felesége ott zokog az első sorban, és nagyon zaklatottnak látszik.

– Úgy látom, nem szeretnéd ezt az állást, fiam! Ha továbbra is hagyod, hogy az érzelmeid vezéreljenek, soha nem fogsz előrébb jutni. Nézd csak meg ezt az ártatlannak látszó arcot... milyen halottnak tudja tettetni magát, képzeletben meg már homokvárat épít a Fekete-tenger partján, ahová abból a pénzből jutna el, amit majd nekünk kéne kifizetni. Ne szarozz, döfd bele azt a kurva tút, szúrd meg végre, vagy hamarosan úgy csinálnak, mintha eltemetnék, és fizetnünk kell!

– Ez a tú nagyon réginek látszik...

– Így van, fiam! Ez a tű megdöfte már Csipkerózsikát, Hófehérkét is, és már akkor sem okozott csalódást... ejnye, fiam! Képzeld csak el, mi lenne, ha minden esetben fizetnünk kellene! Miből élne meg az igazgató, és annak a felesége? A titkárnő miből tudná fizetni azt a nagy lakást? Miből élnék én? Szerinted? Te miből kapod a fizetésed és a benzinpénzt? Mindent be tudunk bizonyítani! Nem lehet minket átverni! Szúrj oda!

Az új munkatárs nem habozott. Azonnal lecsapott a gombostűvel, egyenesen a koporsóban fekvő, halott ember kézfejebe.

Nem történt semmi, ha csak az nem, hogy a gyászoló család hangosan felsírt. A tapasztalt, régi munkatárs pedig örömmel nyugtázta tanítványa, az új munkatárs kiteljesedését ebben a gyönyörű szakmában:

– Látod fiam, így kell ezt csinálni! Most csatát veszítettünk, de háborút nem! Rajtuk tartjuk a szemünket.

Az új munkatárs, valamint a régi, elindultak a következő temetés irányába.

– Azoknak sem fizettünk, akiknek a házaik tornádó pusztította el! De hát... ez igazságtalan! – véle-

ményezte az új munkatárs, felháborodással a hangjában.

– Ugyan! Nem fura: ott építenek házat, ahol évekkel később lecsap a tornádó? Tudod, mi mindent megtesznek az emberek, csak azért, hogy könnyű bevételhez jussanak? Képesek vizet locsolni a padlásra, ledobálják a cserepeket, hogy beázást színleljenek. Hát persze, hogy a méregdrága színes tévéjük fölött. Betörik az ablakokat, aztán jégesőre hivatkoznak. Ugyan, kérem... csak be kellett volna deszkázniuk, ha látták, hogy vihar közeledik!

Az új munkatárs feltette a kérdést:

– Az emberek fölöslegesen fizetnek biztosításokat?

– Egyáltalán nem! Nézd csak meg az igazgató házát, akár egy palota! Drága autók, nyaralók itt-ott, hajó a tengerparton. A titkárnöje is luxusbundákban, autóval jár be dolgozni, saját sofőrrel!

– Oké! Értem a lényegét! Mi a következő eset? Kihez megyünk?

– Az igazgató feleségének a temetésére. Pár napja elhunyt balesetben. Igen húzós a biztosítási összeg, és a férje a kedvezményezett.

– Hogyan történt a baleset?

– Az igazgató felesége megcsúszott a fürdőszobában, majd ezt követően kizuhant a hálósobájuk erkélyéről. A gallyszecskázó pont ott volt az erkély alatt, és be is volt kapcsolva. Abba esett bele az szerencsétlen asszony! Ronda egy dolog.

– Nekem gyanús egy kicsit! Kivizsgáljuk az esetet?

– Francokat! A tények már alátámasztották, hogy baleset történt! A biztosító fizet, mindent a titkárnő intéz. Mi csak lerójuk a tiszteletünket, aztán megyünk az árvízkárosultakhoz. Kutakodunk egy kicsit! Elképzelhető, hogy a károsultak terelték a folyót a vályogházaikhoz, hogy újat építhessenek téglából, a biztosítás összegéből? Mindenki simliszkedik, csak be kell bizonyítanunk!

Te normális vagy?

Mi az, amiket nem mertél, nem mersz megtenni, amikor vesztésként kerülsz ki, mert nem mertél szembeszállni.

Ezt később bánod meg, amikor a helyszínt elhagytad? Utána magadnak nyavalyogsz, hogy milyen hülye voltál, mert hagytad magad lenyomni? Azután, képzeletben nemegyszer kitalálod, hogyan oldottad volna meg a problémát.

Már késő! Vesztettél! Még egy méregpirula, egy újabb béka, amit legyömösöltek a torkodon, és most ott kuruttyol a sértett önérzetteddel együtt. Olyan emberek hoztak kellemetlen helyzetbe, akik azt sem tudják, ki vagy. Az is lehet, hogy a bűdös életben többet nem látnak téged. Hagytad magad!

Megérte? Most ezen rágódsz, vagy tudomást sem veszel róla, mert naponta előfordul veled ilyesmi, és részedről már megszokottá vált. Miért nem keveredtél konfliktusba? Miért nem oldottad meg a helyzetet ott és akkor? Mivel magyarázod a gyen-

geségedet? Miért akarsz minden helyzetben, kény-
szeresen megfelelni a környezetednek? Mert nem
akarsz kínos helyzetbe kerülni?

Hiszen, te is irányíthatnál. Pozitív gondolkodó
vagy? Ilyen dolgokon nem akarod felhúzni magad?
Értelmesebbnek tartod magad? „Okos enged?”

Akkor, mi késztet mégis arra, hogy meghátrálj?
Miért nem veszed fel a kesztyűt? A kínos helyzet
megalázóvá válik, és ezt magadnak köszönheted.
Miért? Mert gyenge vagy? Szerinted, a pillanatnyi
környezetedet mennyire érdekli, hogy te, hozzájuk
akarsz igazodni?

Vasútállomáson vagy. Úgy döntesz, a vonatindu-
lásig benyomsz egy kávé. Odasétálsz a legköze-
lebbi büféhez, a következő kép fogad: az alkalma-
zott magasról tesz rá, hogy te ott ácsorogsz, éppen
a közösségi oldalon lóg, és kedveli ismerősei ba-
romságait, vagy mosolyog a telefonra, mert az al-
kalmi numera mégis bejelölte őt ma reggel.

Zsebedben a kezed, matatsz a pénz után. Várod,
hogy a csaj végre meg kérdezze, miért vagy ott.

Nem történik semmi. Ő a francba kíván téged.
Ezt nyomatékosítva a képedbe ásít, és arra sem
hajlandó, hogy a tenyerét a szája elé tegye.

Neki tök mindegy. Fix pénzt kap. Nem kell, hogy szeressen téged, ennek megfelelően bámul rád, azzal árulkodóan bamba tekintettel.

Nagy nehezen megszólít, úgy néz ki, beszél a nyelvedet.

Elmagyarázod neki, mit és hogyan kérsz. Ő végül eléd hajítja a kávédat, arcán ugyanazzal a haragos, életunt pofával, amiért kiszakítottad őt a virtuális közösségből, és most nagyon fontos dolgokról maradhat le miattad.

Mögéd is beáll pár ember, akik szintén akarnak valamit a büfés csajtól. Mit teszel, mi az első gondolatod és reakciód?

„Tök mindegy. Adja ide a kávémat, és itt sem vagyok!”

„Rohadjon meg, legalább köszönhetne!”

„Hülye picca! Ha te lennél a főnök, már rég nem dolgozna itt! Úgy rúgnád ki, hogy a lába nem érné a földet! Hacsak nem...”

Vagy pedig: tisztában vagy vele, hogy ő van te érted, és nem fordítva. A kávé sem adja ingyen. Szélesen mosolyogsz, köszönsz neki a napszaknak megfelelően, és megkérded tőle, szereti-e a munkáját. Tanácsokat adsz neki az alapvető kultúrát illetően. Felhívod a figyelmét, hogy ilyen kelletlen

hozzáállással, akár otthon is maradhatott volna, és ez a rohadt bazár lehetne önkiszolgáló. És nem kellene attól tartanod, hogy jó szándéka jeléül, belefújja az orrát a kávédba.

Közben egyáltalán nem érdekel, mit gondol a büfés ribanc, vagy a mögötted állók...

Van egy sörösüveg az asztal közepén, amit körbeülünk. Te el tudod olvasni, mi van a címkére írva, de szerinted az üveg üres.

Én nem látom a címkét, de tudom, hogy a sör félig van, mert hátulról látom azt a kurva üveget, te viszont a címkétől nem látod, meddig van.

Neked üres üveg, nekem egy fél sör. Te szemből nem látod a lényegét, én hátulról látom, hogy lassan hozni egy kell másikat. Ha úgy fordul az üveg, legközelebb te is megláthatod a lényegét.

Minden nézőpont kérdése. Ha megalkuvó vagy, netán pozitív gondolkodónak képzeled magad, akkor nem érted a lényegét.

Az a bizonyos szem, ott belül, még nem nyílt ki. Nekem azért működik jól, mert én találtam magamban valamit, ami esetleg másnak nincs, ami megkülönböztet másoktól, mert utálok egyforma lenni.

Gyakran ezért illetnek a „hülye paraszt” jelzővel, vagy azt mondják: „Ez az ember nem normális”!

Akkor valaki magyarázza el nekem végre: hogyan kell normálisnak lenni? De úgy, hogy mégse legyek olyan hülye, mit a többi.

Ne állj szóba idegenekkel

I.

Eljutottam Budapest egyik párhuzamos dimenziójába. Az emberek itt is ugyanúgy hömpölyögtek, mint máskor, csak az arcukon most döbbenet és rémület tükröződött. Nem volt tömegközlekedés, de valami más is nagyon megrémítette őket.

Azután láttam meg azokat a furcsa formájú, lebegő izéket, amikből még furább kinézetű lények lövöldöztek a tömegre.

Azok a bigyók hasonlítottak a szitakötőre, csak nagy kék szárnyuk volt, és lassan csapkodtak velük a levegőben. A puskájuk csöve úgy mozgott, mint ahogy a giliszták szoktak, mégis eltalálták vele az iszkoló népeket, akik utána felbuktak. A meglőtt emberek szinte azonnal talpra is álltak, és katonai alakzatba fejlődve, menetelve indultak el, mint a robotok. Én meg csak álltam ott értetlenül...

Az egyik ilyen gépen ülő valami, engem is célba vett olyan közről, hogy a tekintetük találkozott. Az övé sötét volt és üres, az enyém enyhén meglepődött.

Nem ijedtem meg tőle. Addigra én már egy nagyon magas oszlop tetején ültem, ami ingott velem ide-oda, széles ívben, és már majdnem érintette a földet.

Itt már egy picit paráztam, de nem akartam, hogy a megszálló, nem tudom, kicsodák ezt lássák rajtam. Elkezdtem erősen koncentrálni, és az akarat-erőmmel képzeltem magamra egy szénszálas kevlárt, amin a lövedékük biztosan nem tud majd áthatolni.

De a kevlárom valószínűleg szart sem ért! Eltalálhattak, és hibernálhattak is, mert időugráson voltam.

Mire hazaértem, minden megváltozott. Az a hely volt ahol előtte is laktam, csak most sokkal nagyobbak, magasabbnak tűnt. Gondoltam, biztos a kőműves haverom lepett meg azzal, hogy átépítette a kecómat, amíg távol voltam.

Amikor beléptem, a falak imbolyogni kezdtek és a mennyezet is vészjóslóan hullámzott. Az ablakon

kinézve láttam, hogy irdatlan magas házak épültek a kertem végében. Ott volt a kőműves haverom is, éppen falat rakott. Füttyentettem neki, megfordult, rám nézett.

Az ő tekintete is sötét volt már, és olyan üres. Aztán rám szegezte azt a fura fegyvert, majd zúgó-pittyegő hangon ennyit mondott, ami nagyon mesziről hallatszott:

„Kérjük, vigyázzanak, az ajtók záródnak! A Pilangó utca következik.”

II.

Kiittam a poharam, cigire gyújtottam... majd útnak indultam...

Hamarosan felértem egy hegy tetejére, aminek a csúcsa a felhők fölött volt. Mégsem lepte hó, és nem volt hideg, mint a filmekben. Ide nem járnak fel napszemüveges csávók kötelekkel, csákányokkal,

szöges bakancsokban, és nem rázza süvítő szél azt az óriás szatyrot, amiben alszanak.

Ahová én jutottam el... Ott is ragyogóan fehér volt minden, mégsem fáztam. Vibrálást láttam mindenfelé, és káprázó csillogást. Aranyló hajú nők táncoltak, nevetgéltek áttetsző ruháikban. Kezüket nyújtották felém, csábos mosolyukkal táncba invitáltak, mámorítóan édes nedűvel itattak.

Felvettem a ritmust és az andalító muzsikára lebegni kezdtem. Emelkedtem felfelé, könnyedén, mint egy tollpihe. A lányok körbetáncoltak hangosan kacarászva, buja pillantásaik azt sugallták: megérkeztem.

Emelkedtem tovább a meleg fényben. Már majdnem megláttam Istent.

Szám szélén csorgó nyállal ébredtem.

– Uraim! Kérem, fogyasszák az italaikat! Záróra!

III.

Szilveszterkor ufót láttam az égen. Leszállt a kertünk végében, és fura kis szerzetek léptek ki belőle, olyan gülü szemekkel.

Megkérdezték telepatikus úton, nincs-e kedvem velük tartani egy kis bolygóközi utazásra. Velük van Michael Jackson, Elvis Presley, és néha Pataki Attila is.

Érthetően elmagyaráztam nekik, hogy reggel mennem kell dolgozni, így aztán vettek tőlem egy kis DNS-t, és tovább repültek a sötét égen, a Hold irányába.

Én akkor nem kérdeztem, ők meg nem mondták meg, mire kell nekik a DNS-em.

Tegnap egy hologramos üzenetet várt otthon. Az idegeneknek sikerült engem klónozniuk, és ufólányok hordták ki az ottani „engem” illetve „minket.”

Az üzenet szerint az első eresztés jól sikerült, szépen fejlődünk! Mutatták is azokat az izéket. Aranyosak, csak randák, nem úgy, mint én!

Megkérdeztem tőlük telepatikus úton: „Lehetséges-e, hogy véletlenül elcserélték a DNS-t, mivel itt a földön is szoktak összekeverni újszülötteket.

Azt válaszolták hangokkal a fejemben: „Azért, annyira ne legyek már elszállva magamtól! Ha tesszik, ha nem, azok az izék mind tőlem vannak!”

Azt is mondták még, hogy kezdenek kifogyni a cuccból, ezért hamarosan újra meglátogatnak.

Italt öntöttem a poharamba, rágyújtottam, és örömmel konstatáltam: apa lettem!

IV.

Egyik éjjel megint meglátogattak a földönkívüliek. Két-három borus kóla közt, hosszasan elmélkedtünk a Föld jövőjéről, és kérdezték tőlem, hogy az emberiség miért nem kezd el áthurcolkodni a Marsra, vagy akármelyik közeli bolygóra?

Elmondtam nekik, hogy azért, mert nem alkalmasak emberi populáció kiszolgálására.

Megértően mosolyogtak. Nem értették, honnan tudhatnám, amikor a jelenkori civilizációnak még a Holdig sem sikerült eljutnia, hiába hagytak nekünk különféle térképeket, műszaki rajzokat, lásd: piramisok, barlangrajzok, gabonakörök...

Azt hittem tréfálnak. Meséltem nekik a Holdra szálló nyugatról és a velük versengő keletről, az űrben egyedül repkedő kutyákról, majmokról.

Megint mosolyogtak, és tudni akarták, ittam-e valami tudatmódosítót.

Meg sem várták a választ, hanem a kezembe nyomtak egyfajta űrlöttyöt. Útravalóul annyit tettek hozzá, ha azt megiszom, nem csak hogy tisztán

fogok látni, de megtudhatom a jövő heti lottószámokat is.

Reggel felébredtem, és azt hittem, az egészet csak álmodtam. Nem voltak itt az Ufók, és akkor tényleg jártak emberek a Holdon, sőt még kutyák és majmok is.

Kávét főztem. A bárpultomon ott voltak az üres poharak és az a bolygóközi-trutymó is...

Most már tisztán látok: tehát mégsem jártak emberek a Holdon.

V.

Egy újabb idegennel ismerkedtem meg. Amikor a Földre látogat, Laurának nevezi magát. Én is így szólítom.

Laura az „idegen”, gondolatközvetítéssel foglalkozik, de nem szereti, ha kritizálják. Személyes sértésnek veszi, és lejáratásnak véli abban a környezetben, ahol ő lenni szokott.

Éppen gondolatközvetített, ami nagyjából sikerült is, csak én másképp értelmeztem. Telepatikus hiba okozhatott valamilyen interferenciát.

Úgy gondoltam, ne nyom le a kommunikációs hézag, ezért a magam módján pótoltam ki a nehezen értelmezhető részeket.

Laura ezen felhúzta az orrát, és azóta is duzzog. Üzeneteket hagyott nekem a virtuális postaládámban, melyekben csalódottságának ad hangot. Sajnálatlaltal közölte velem megalomán hangnemben, hogy a társaságom az ő számára kényelmetlenné, kínossá vált!

Én egy törvénytisztelő állampolgár vagyok, és egyben úrlény-barát beállítottságú is. Soha nem fordítottam hátat az idegen bolygóról idelátogatóknak. Most azonban értetlenül állok az események középpontjában.

Laura fogyasztott valamilyen Földi-bájitalt, mely hatására az önképe egy kicsit torzulhatott. Később azonban, ahogy a szerek hatása elmúlt, ismét elkezdte keresni a társaságomat. Esméket szeretne cserélni velem.

Nem haragszom rá, szimpatizálok vele, de az én atmoszférámban a dolgok nem így működnek! Laurát /az idegent/ barátként kezeltem. Egy darabig azonban nem nyitok neki ajtót! Várja meg, amíg letelik az általam kiszabott büntetése! Közben pedig a szívem szakad meg.

Bekapott légy

*Volt egy álmom, amiben kismamák toltak felém
babakocsikat. Engem vettek célba!*

*Mindenfelé lépcsők, amik egészen a felhők fölé
nyúltak...*

Virtuális világunk tele van ragadós és kezelhetetlen kórságokkal. A közeli és megfizethető turistahelyek felkeresése, valamint azoknak az agyon posztolásán túl, a mézes-mázas látkép szintén csak korhű ábrázolása, másokba sulykolása.

Az idilli családképek látványa engem először mindig kétségekkel tölt el, majd pedig elborzaszt. Sokszor volt alkalmam belátni a színfalak mögé. És, ott bizony, már teljesen más, mint a meghittséget sugárzó fotókon.

Az emberek többsége elszigetelődött, gyakran még attól is, akivel annak idején egy fedél alá kötözött. Ellentmondásban élnek, betakaróznak a szerepkörükkel, közben elhitetik másokkal, hogy minden mennyei.

Mindenki megtalálta már a nagy szerelmet: „Kicsimet, Életkémet, Apucit”. (Utóbbtól frászt kapok, ha egy nő így szólítja, ki tudja, hányadik párját.) Megcsillant egy jobb, kiszámíthatóbb élet reménye. Amit előtte kimondott, az a későbbiekben frusztrálóvá, hova tovább, kínossá válhat.

Lényegtelen, hogy melyikük mennyi zabi gyereket hozott a kapcsolatba, ki bútorozott kihez, általában az olcsóbb rezsivel rendelkező lakásokat, albérleteket részesítik előnyben. A másik, rogyantabb kecóba el lehet garanzsírozni a lomot, vagy éppen az előző faszi ott maradt holmiját, amit már képtelenség pénzzé tenni.

Javul az önérzetük? Francokat! Tovább játszhatják szerepüket az „ismerőseiknek”. Megvolt már „Olasz, Görög, Horvát is...” az autó csomagtartójában az itthoni ásványvizekkel, zacskós levesekkel, konzervekkel megtöltve.

Mindenki azt vesz észre, azt lát meg, amit csak akar. Senki nem szeretné megtapasztalni, látni a nyers és gyakran durva valóságot. Átélni, szerepelni benne? Azt pláne nem!

Tökéletesség jegyében stagnáló párkapcsolati idillek: jelentős hányada csak illúzió! A közös kö-

zösségi oldal, és annak kényszeres ábrázolása nem feltétlen jelenti azt, hogy előző napon nem rontottak egymásnak, ne csattant volna el egy-egy nevelő célzatú pofon.

A romantikával átítatott történések mindezek ellenére forognak tovább. Bugyog a nyál, fröcsögnek a szerelmes idézetek, nekem meg forog a gyomrom.

Mindig abból indulok ki, hogy a nők védik egymást a feminizmus jegyében. Mindenkinek van valahol egy „Kicsije”, a fene tudja, mettől-meddig. Csak, amíg nincs meg, addig nem lehet körbehorodni, mutogatni, büszkélkedni vele: „Megtaláltam az igazit! Örökké együtt!”

Ezt muszáj közölni mindenhol, még akkor is, ha nem kérdi senki, ha abszolút nem a témába vág.

Persze, amikor én érdeklődöm, mint antiszociális elem: Hányadikat is? Mennyi „Kicsim” van még hátra, hogy boldogan, amíg meg nem?

Már a párkapcsolat fogalmától is émelygek, hiszen az utóbbi időben teljesen más értelmet nyert. Kirakati együttlét? Az már inkább! Kinek szebb, kinek drágább, ki kapott több Like-ot.

Partner ide, partner oda: a pucsítás, a dekoltázsok mutogatása észvesztő méreteket öltött, már az élte-
sebb korosztályban is.

Az pedig szintén feltolja a gyomorsavam, amikor valaki az átmeneti ól melegéből magyarázza nekem, mi az a sok minden, aminek én nem érthetem a láthatatlan lényegét.

Manapság egyre-másra kezdenek el hinni a tiszta szerelemben, sőt még át is élük! A puncinak nem feltétlen velejárója a lóvé, vagy akár fordítva.

(Vannak kivételek, de sajnos nem erősítik a szabályt.)

Megint rosszul látom a dolgot, tévesek a megítéléseim, fogalmam nincs a párkapcsolatok igazi értékéről?

Minden nő így reagál. Ki miatt borult ki a jól eldugott bili? Ki a hibás? Pontosan az ilyen nyállal összeragasztott kapcsolatok szoktak rövid ideig tartani, éppúgy, mint a következő társ megtalálása. Amikor frissül az adatlap, az előző boldogság megszűnik létezni.

Ezek tükrében állíthatom, hogy a „kapcsolatok” nagyobb hányada csak ágyrajrás.

Más kérdés, hogy milyen áron, és bármelyikük képes lesz-e a tükörbe nézni.

Számos alkalommal adtam már hangot a vélekedéseimnek, melyek a mai - igencsak hanyatló ágban tendáló intelligenciájú - társadalmunkat jellemzik. Kivételesebb esetekben, enyhén még bírálják is.

Miért látok én mindent másképp, mint mások? Nem vagyok képes kellőképpen azonosulok a hétköznapi környezetemmel? Velem van a baj?

Nézzük csak meg közelebbről, mi is zajlik a színpalak mögött, az álságosan virtuális világunkban.

Sokan csak azt az orcájukat mutatják, ami divatos, amit elvárnak tőlük? Ha mindenki olyan rohadatul „boldog párkapcsolatban él”, miért látok mégis tucatszám anyukákat, akik egyedül vesződnek a kölkeikkel a nagyváros forgatagában?

Haladok le a lépcsőn, sodrom a cigimet, és már érzem, hogy az egyik ilyen kiszúrt magának.

Az én jó szándékomat akarja felhasználni a céljai eléréséhez? Mi közöm hozzájuk? Lépcsők aljában - vagy épp a tetejükön - rendszeresen engem szemelnek ki a nemes feladatra?

Elfordítom a fejem. Hagyjon engem békén! Ő is, meg a naivan, fogatlanul vigyorgó gyereke is!

Nem álltam meg segíteni. A mosolyt szinte azonnal felváltja a csalódottság, majd pedig azt olvasom az anya tekintetében: „Akkor fordulj fel, te bunkó!”

Felháborodik, mert én nem azért vagyok a városban, hogy egyedülálló anyukák porontyait hurcoljam? Ha valakinek nem teszek szívességet, akkor már egy dürgő paraszt vagyok, aki majd megtudja, ha neki is lesz gyereke! De inkább ne is legyen!

Jaj, annak a szegény utódnak, akinek éppen ilyen apa jutna, mint jómagam?

Én lennék az elrettentő példa? Pedig a kérdésem egyszerű volt: Miért pont én? Hol a kislány apja?

A tippem nem jött be, mert a bosszúszomjas anyuka még hozzáteszi: Amúgy meg... kisfiú, maga tahó!

Ha minden anyyira rózsaszín, miért van olyan sok egyedülálló anya és megannyi apátlan gyerek a játszótereken? Miért nekem kellene cipelni a baba-kocsikat? Nem én csináltam a kölköket!

Az ilyen szülők szokták rólam azt állítani, hogy súlyosan antiszociális vagyok, nem kevés társadalmi ellenszenvvel vegyítve! Meg sem érdemlem, hogy majd egyszer családom legyen! És, mivel

előreláthatólag nem fogok megszorodni, már nem is vagyok hasznos tagja a társadalomnak! Tehát, a legjobb megoldás - magányos végnapjaimat megelőzendő -, ha itt helyben elásom magam.

...Mondja nekem ezt nekem egy olyan nő, aki egyedül neveli a kölykét, kölykeket, esténként meg a neten vadászik új apuka után.

Közelítsük meg az esetet egy utópisztikusabb perspektívából, ahol is egy átlag feletti empátiával rendelkező állampolgár vagyok, és van időm, kedvem, indíttatásom, hogy átcuccoljam a kölkét ából bébe.

Vajon elmondaná otthon, vacsora közben?

– Képzeld, szívecském, ma egy rendkívül sármos és intelligens férfi segített nekünk feljutni a lépcsőn, miután anyámtól hoztuk haza az ünnepekről lefagyasztott töltött káposztát és bejglit!

Apuci, Életkém, soron kívül díjazná a megindítóan emberséges tettemet?

Francokat! Tömné magába a két hetes ételt, és a lényeg érdekelné:

– Anyád küldte a pénzt, amit kértünk tőle?

Itt a magyarázat! Ezért nem bővítem ki a tevékenységi körömet, ezek miatt nem leszek szociális

munkás! A kőbányai vasútállomáson egy ilyen képmutató anyuka játszott a mártírt, mert éppen akkor nem volt szüksége segítségre! Sík terepen tartózkodott, környezeti akadályoktól mentesen. Adhatta a törvénytisztelő polgárt, akit mélységesen felháborított az én szembehelyezkedésem egy falra csavarozott tábla tilalmával.

Sok az elvált szülő, az apa nélkül nevelt gyerek, csak az a Facebookon nem látszik. Én cipeljem a puttyerkát?

Nem-nem, kedves anyukák! Másnap meg engem lehessen fikázni a zárt kis csoportokban, ha éppen nem teszem? Az élet téged is hadrendbe szólított, fakanalat nyomott a kezedbe, plusz egy-két kölköt is. Jobb esetben az Apuci melózni van, rosszabbikban már régen lefalcolt.

Nekem ahhoz semmi közöm! Nem lehetek a kényszeredett vetülete senki elhagyatottságának, magára utaltságának, nem fogdosom senkinek a babakocsiját! Ha ugyanezt kérés nélkül tenném, valószínűleg rendőrért kiáltana.

Zaklatás vagy segítség? Inkább nem keveredek bele!

Százas

Benyitok a vagonba, felmérem a terepet. Alig vannak bent. Elhaladok a sorok közt. Négyes ülésben szeretek tespedni, mert van az a műanyag vacak, bőven jut hely mindennek.

Lecuccolok, elővakarászom a szükséges holmit a szatyorból: dobozos sörök.

A kiruccanásra szükség volt. Napok óta nem akadt egy épkézláb gondolat, nem volt egy értelmes ötlet sem a fejemben a megszokott hangokon kívül.

Bontom az első sört, nézelődöm. Nincs semmi érdemleges... Ketten ülnek a másik sorban: egy középkorú férfi és egy fiatal srác, aki fura, magzatszerű pózban hempereg, lábai felhúzva, taknyanyála egybefolyik.

Végre valami! Első körben levágom, hogy a kölyök frankón nem százas. Másodikban a vele utazó kísérőt veszem górcső alá: semmi különös. Régen belefáradt.

Nyílik az ajtó, belép a kalauzcsaj. Ismerem. Mosolyogva köszöntjük egymást, a jegyem nem is érdekli.

Bizalom a köbön! Ellenben a gyépés teli torokból üvöltöni kezd. Fűlsértő. Nem kíméli az idegrendszeremet sem.

A tolerancia szintem mostanság eléggé képlékeny lehet.

– Levi! Hol vannak a jegyek? Levi! Hol vannak a jegyek? (Az „i” betűt valamilyen érthetetlen okból jó hosszan, és még annál is idegesítőbben húzza el.)

Kezemben megremeg a sör. Ki bírhat ezzel a sráccal akár egy napnál is többet, ráadásul egy fedél alatt? Jobb esetben: most viszik vissza az intézetbe. Rosszabbik? Na, még csak az kéne!

Mire felveszem a kalauzzal a szemkontaktust, már sokadszorra halljuk a kölyöktől ugyanazt a kérdést, ugyanabban a retardált és erőszakos tónusban. A vonatjegy persze a kezében van.

Fel is fogja, persze nem ép ésszel. Még randább vigyor kíséretében nyújtaná át, a kalauz higgadtan utasítja vissza. Nem kér belőle.

Anyai ösztönök? Bágyadt és megértő a tekintete:

– Kösz! Rendben van!

A srác, mint egy gavallér udvarló, továbbra is

elszántan, csak most erőszakosabban tolja a jegyet.

Levi, a kísérő – ha nem éppen az egyik szülő –, oda sem néz, mit művel a nem tudom kije. Ő már megszokhatta ezeket a bájos és meghitt együttléteket.

Kalauzcsaj tekintetében ott a száanalom, picit un-szimpatia és némi félelem is, mintha attól tartana, hogy a kölyök véglegesen rácsimpaszkodik.

Hogyan utasítaná vissza fájdalommentesen és a sorok közt olvashatóan, hogy kettejük közt sajnos nem lehet semmi. Pláne nem fogja lekezelni, egyáltalán átvenni sem azt a darabka nyomtatott papírt, mivel már átítatódott a vehemens kis gyökér mindenféle váladékával, ami az orrából, szájából ez idáig csak távozható.

A sügér nem adja fel. Még hangosabban óbégat, próbálja kezelésre átadni a jegyét, közben dobálja magát, fejét hátracsapkodva az ülés támlájának.

Ingyen cirkusz! A jegyem árában ez is benne foglaltatik. Vigyorgok, mert tetszik, de azért én szívesen lezavarnék neki egy intő jelleggel bíró kisebb sallert, hogy nyugodjon le végre.

A hiszti folytatódik, fröcsög a takony, nyúlik a nyál. Impozáns látvány, de Levi még csak fel sem néz a telefonjából. Valószínűleg azért hozta magá-

val a mesügét, hogy majd valahol szándékosan ott-felejthesse.

A sérült gyerekek megítélése minden szemszög-ből más és más értékkel bír. Most még sajnálni illő, hiszen mégis csak egy majdnem teljes értékű izéről van szó. Kezelés, elzárás hiányában előfordulhat, hogy később már a környezete ellen fordul. Ha teszem fel, egy kéjenc sorozatgyilkos válik belőle „felnőtt” korára? Én azt mondanám: Tudtam előre! Már ott és akkor meg kellett volna tenni bizonyos lépéseket!

A jegyvizsgáló araszol az ajtó felé, többször tudtára adja az egyértelműnek, hogy minden rendben, és további jó utat, csak kopjál már le végre!

A szefós sértődötten ugrik fel a székéből. Átül máshová.

Félő, hogy a bosszúszomjas kasuk nem bír egy helyben maradni. Óvón tekintek a söreimre. Ha a közelemben tombolna tovább, úgylis a bakancsom talpával készíteném azonnali megállásra, függetlenül attól, hogy Levi a gondozója, mit reagálna válaszul.

Nem értek a jelrendszerhez. Valahogyan tudatnom kellene a kölyökkel, mit is gondolok róla és a rögtönzött műsoráról, és hogy legszívesebben kipréselném a csak harmadáig lehúzható ablakon.

A vonatajtók automatikusan záródnak? Felejtős. De közeledik egy újabb állomás. És, ha nem fejezed be...

Mutogatni kezdek, alakokat rajzolgotok a levegőbe, mások számára könnyen érthetően gesztikulálok.

Levi /a kísérő/ mérhetetlenül boldog, hogy akadt végre egy naiv szamaritánus, aki elszórakoztatja az érzéki zsibbadást keltő utastársát.

Megakadok egy pillanatra. Hogyan tovább? Hiányzik a lényeg, a srác vigyorog. Nagyon tetszik neki, pedig nem képes a mondanivalóm egyetlen töredékét sem értelmezni.

Az ablak felé fordulok, kipillantok. Semmi! Sötét van, már beesteledett. Viszont látom a boldogságtól sugárzó arcomat, vele együtt a perverzen győztes mosolyt: Végre, megjöttél! Most már be tudom fejezni, amit elkezdtem.

Tovább rajzolólok a levegőbe mindenféle jeleket. Ilyeneket még az égnek álló hajú, megszállott karmester sem tud!

Ma bölcs is vagyok, nem pusztán csak egy jó szándékú utastárs! Az irritáló viselkedésű kölyöknek le tudom kötni a figyelmét. Teljesen le van nyugózva. Üzenetem minden „szavát” követi a tekintetével, bárgyú vigyorával és a továbbra is taknyos ábrázatával.

Boldog vagyok, mert közös nevezőre jutottunk, de a gyengébbek kedvéért még egyszer eljátszom neki:

„Most már érted, húgyagyú, ez történik, amikor az anyu és az apu édestestvérek.”

Hazafelé

I.

- Te mi a picsának lájkolgatsz az autókat?
  - Stoppolok, te hülye!
  - Úgysem állnak meg! Te felvennél három ilyen rosszarcú fickót?
  - Ne izgulj, meg fognak állni!
  - Persze, kilométerekkel odébb, hogy pisáljanak vagy dugjanak. Figyelj! Legutóbb, amikor szintén haza kellett gyalogolnom, senki nem állt meg! Nem is akartam, hogy felvegyenek! Tudod, miért?
  - Halványlila dunsztom sincs.
  - Azért, mert nem akarok senkinek sem tartozni!
- Rám ne nézzenek úgy, mint egy csövesre, akinek még egy lízingelt autóra sem telik. Senki ne vegyen fel, hogy azután egy életen át köszönnöm kelljen neki! Ha netán, olyan valaki száguldana el melletttem, aki egy kicsit is ismer, de attól azért jobban

rühell, akkor meg az lenne: „Jaj, te voltál az? Ne haragudj, de nem vettelek észre!”

– Na, baszd meg!

– Úgy van, baszd meg! Egyik alkalommal, útközben felhívtak, hogy láttak engem a két település között sétálni. Erre mit mondasz? Pontosan ezért ne vegyen fel senki! Gyalogolni fogunk! Dacolunk az elemekkel, szembenézünk a hideggel és az éhséggel. Ha kell, farkasokkal táncolunk, medvékkel suttogunk, de mindenki haza fog térni, lehetőleg egészben!

II.

– Mi újság van? Merre jártok?

– Még kérde? Köszí, hogy otthagytál minket ebek harmincadjára! Ha most csak azért hívtál fel, hogy tompítsd a büntudatod, akkor ez nem jött össze! Miközben hazafelé hajtasz a fűtött autódban, jusson eszedbe, hogy mi idekint vagyunk a zord hidegben és sötétben! Amikor beleharapsz a

sajtburgeredbe, gondolj arra, mi mennyi ideje éhezünk. Amikor a szádhoz emelnéd a szívószálat, ami egy egészségtelen, túlcukrozott üdítővel töltött papírpohárból kandikál ki, akkor majd remélem, felötlik benned, ahogyan elváltunk a külvárosban. Gyalog kellett nekivágnunk ennek az ijesztő túrának. Azt sem tudjuk, hol vagyunk. Teljesen elveszett az időérékünk, és régóta koplalunk. Egyáltalán nincs mit ennünk. De nem csak mi éhezünk, hanem azok a vérszomjas farkasok is, akik körülötünk ólálkodtak. Akkor törtek ránk, mielőtt felhívtál... Csak hárman vagyunk. Egyikünk az előbb nyomta le az utolsó farkast, pusztakézzel. Éppen ebben a pillanatban teríti magára a bőrét, amit a fogaival kellett megnyúznia, csak hogy ne fagyjon meg! És tudod, miért? Mert még egy kurva késünk sincs! Veled beszélgetek telefonon, a másikunk meg eliszkolt a félszatyornyai megmaradt sörrel. Menti az irháját, de úgysem jut messzire ebben rohadt nagy ködben! Most le kell tennem, megindult felénk egy lavina!

III.

– Jó estét kívánok! Hová lesz a séta ilyen késői órán?

– Szeretnénk épségben eljutni hazáig, mielőtt még ideérne a hóvihár.

– Aha, vihar... Ittak, ugye? A barátjuddal mi van, miért tántorog?

– Nem részeg! Csak kimerült, le van gyengülve. Hosszú ideje menetelünk már étlen-szomjan.

– Mit vonszol abban a szatyorban?

– Ellátmányt. Néhány doboz sört. De nem bírja már sokáig. Ha továbbra is lassítani fog minket, akkor feldaraboljuk és megesszük. Régóta éhezünk, és mi ketten legalább hazajuthatunk a sok viszontagság után. Apropó... nincs véletlenül egy zsebké-se kölcsönbe?

– Maga szerint ez vicces?

– Egyáltalán nem az! Mit mondunk majd a srác családjának?

– Jó lenne, ha a balesetveszély elkerülése érdekében az útszélén haladnának, libasorban, az ellenkező oldalon!

– Idáig elverekedtük magunkat, most meg visszaküldene minket?

– Ha átmennének az út másik oldalára, még nem jelenti azt, hogy meg is kell fordulniuk, tudja?

– Vadkan rőfögését hallottam a közelben. Akár többen is lehetnek! Kezdek félni, nincs egy fölösleges pisztolya vagy egy puskája, amit tudna nélkülözni? A társunknak sem kellene szenvednie, amikor...

– Viszlát, Uraim!

A szerv megnyomja a gombot, az ablak automatikusan felhúzódik.

A rendőrautó távolodik a sötétben.

– Egy, kettő... a második vonalnak csak a felét látom. Szerinted is sűrű ködnek számít?

– Ja! Ezért hisztizett a fakabát? Mégis simán itt hagyott minket az útszéli éjszakában. Igazán elvihetett volna hazáig... a balesetveszély elkerülése érdekében.

– A vadkanokat sem hitte el.

– Milyen vadkanokat?

– Amiket hallottam rőfögni, amikor félrevonultál.

– Nem volt semmilyen vaddisznó! Csak büfiztem párszor.

Érintés

A villamosra felszáll egy csaj. Még az ajtó nyitódása közben is a buzis kinézetű barátjának szájában van a nyelve. Nem bírnak elszakadni.

Hogy ragadnátok össze a nyelveteknél fogva! De nagy a szerelem! Meddig? Az ilyen nyálás szarokról mindig a kutyák ugranak be, amiket megzavartak aktus közben, és vicces nézni, amikor az egyik erre, a másik meg ellenkező irányba szeretne menni.

A ribi a színes hajával, le nem veszi tekintetét a „barátjáról”, de már a kezében az a kurva telefon.

Most, mi lesz? Gépelni kezdi neki, hogy máris mennyire hiányzik?

Hányok töletek, és a fene nagy szerelmetektől is! Tinder vagy valamelyik tini diszkó volt a nagy egymásra találásotok helyszíne?

Indul a tuja. A vékonydongájú, elől deszka-hátul léc, természetesen a jelen divatnak megfelelő for-

maruhában, máris bele van merülve a telefonjába. Észre sem veszi, amikor nem véletlenül nekimegyek. Telefonja egyre-másra csak pittyeg. Nem tudja, hogy azon a szaron van némítás funkció is?

Akkor nem hallhatnák mások, hogy mennyire fontos valakinek?

Bajban van, mert egyik kezében energia ital, a másikban a „telcsi”, ami összeköti imádott Kicsijével. És még kapaszkodni sem ártana.

Nem tud egyből reagálni, most mi lesz? Hogyan oldja meg?

Érintőlegesen érintjük egymást. Éppen, hogy a csaj felpillant, és már alázom is, lehetőleg hangoosan, hogy ne csak kettőnk közt maradjon a dolog:

– Ne haragudj, de van barátnőm! Az utcán amúgy sem ismerkedem, pláne nem tömegközlekedés közben!

Erre a mondatra a leányzó szemei azonnal vérbe futnak és befordulnak, mint az ingerült Pitbulloknak. Olvasom a tekintetéből, mennyire zokon vette, hogy én mondtam ki előbb. Nem tudott lenyomni. Nem tudta éreztetni velem, mennyire szerencsés, mert van barátja, és nekem biztosan nincs, de erről már sajnos nem tehet. Epekedjek más után, bízzak a jó szerencsében! Ha nem lennék ilyen/amilyen,

tuti rám talált volna már az igaz szerelem, akár már két és fél hónapja... örökké!

A vasútállomás felé tartok, zsebemben könyvek. Vennem kell sört! Lepukkant a krimó, de van konzerves.

Mellette a pékségben konstatáltam, hogy ott csak buzivizeket és mindenféle magzatelhajtókat árusítanak, ami a normál emberszabásúak fogyasztására teljesen alkalmatlan.

A pékség szedett-vetett padlózata alatt elosonó patkányról nem tettem említést sem a kiszolgáló személyzetnek, sem a sorban állóknak.

Nagyon rendes faszi vagyok! Nem tettem tönkre a jó híriket, pedig a gúnyos mosoly már akkor kiült a búrámra.

A kocsmában pár vendég ücsörög, előttük fröccs! Alig múlt nyolc, ráadásul hétköznapi van. Bravó!

Kérem, kapom, fizetek, elköszönök. Az alkalmazott természetesen nem mond semmi kedveset, nem is köszön el. Biztosan zavarná, ha minden vendég visszajárna.

Még jó, hogy nem adtam neki jattot, mert most büntudatom lenne.

„Az állomás területén tilos a dohányzás!”

Ez van a falakon, nagybetűkkel, plusz még a „hangos” is elmondja bizonyos időközönként.

Szívom a cigimet. Ha paranoiás lennék, azt gondolnám, miattam nyomatják annyiszor a figyelmeztetést. Felkeccintem a sörömet, és fújom tovább a füstöt.

Mellettem bóklászik egy pali. Látja rajtam, hogy én milyen magasról teszek a szabályokra. Érezteti velem: neki ez rendszeridegen viselkedés, és zavarja cigarettafüst.

Töltöm magamba az italt. Mi nem tetszik ennek a köcsögnek? Az, hogy cigizek, vagy az, hogy délelőtt nyolckor sört iszom.

Felhúzza az orrát, és tovább áll, közben figyeli a többi peronon tartózkodót, hogy őrajta kívül akadna-e még valaki, aki a nemtetszését szeretné kinyilvánítani ilyen-olyan formában.

Egyedül van. Mindenki mást hidegen hagy, ahogy engem is, pontosan az, ami őt frusztrálja. Ha lenne egy-két akadémikus vele egyetemben, valószínűleg tenne is rám megjegyzéseket, hogy én mekkora tahó vagyok, és sajnos ezért tart itt az ország, ahol most!

Pontosan az ilyen alattomos, sunyi szarháziak szokták generálni a lincshangulatot. Mit reagálhatnék? Bocs, másnapos vagyok! Sajnálom, de fontos utaznivalóm van. Nem tehetek róla, hogy nekem nem jutott hely a futószalag mellett. Egyébként, részvétem neked is, és a sorstársaidnak is. Kőbánya-alsón vagyunk. Te befelé tartasz a városba, én pedig kifelé. Elég ennyi?

Megszólít egy fiatalabb suhanc:

– Ne haragudj, tudnál adni egy füstsűrőt?

Ma mindenki engem talál meg? Benyúlok a bőrkabátom zsebébe, szórok a markába pár darabot. Megköszöni, sodorni kezdi a cigarettáját. Géppel?

Megkérdézem tőle, miért jobb az a vacak, mint kézzel „meggyúrni”?

– Próbáltam, de nem álltak rá az ujjaim.

– Nekem is eltartott egy darabig, míg rájöttem a csínjára-bínjára. A cellatársam mutatta meg, hogyan a legegyszerűbb...

Nosztalgikusan bámulok magam elé:

– Így visszagondolva, gyorsan eltelt az a néhány év. Ő egy kicsivel korábban szabadult...

Mire ocsúdok? A kölyök már felszívódott. Most egy két gyermekes anyuka közelít felém. Remélem,

megvan mindene, és nem kér meg, hogy vegyem át a kölkét, amíg a másikat bepelenkázza.

Ma valahogy félreismerem az embereket, tévesen olvasok bennük. Az anyuka, első ránézésre pontosan az a kissé eldeformálódott önképpel rendelkező szülő, aki várja a legtökéletesebb pillanat bekövetkezését. És pedig: férjével kéz a kézben, egymás vállára hajtott fejjel, mosolyogva bámulni a sarjakat, amint azok a játszótéren hintáznak, vagy éppen a kutyaszarral aláaknázott fűben hemperegnek.

Csakhogy, ez a mézes-mázás, csöpögősen meghitt összkép nem akaródzik összejönni. Valami mindig hiányzik az idilli és megismételhetetlen látványhoz, az pedig éppen: Apuci!

Ő az, aki miatt nem lehet átélni és megosztani a közös Facebookon! Mert állandóan dolgozik, so-sincs otthon! Gürcöl, hogy bírják fizetni a közös költségeket, az autó hitelt, ami garázsban áll, mert a bérlet olcsóbb. Ott van még a rezsi, az anyóstól is meg kéne szabadulni végre, mert állandóan belepofázik mindenbe, és kicsit sem látszik rajta, hogy határos idő alatt készülne beadni a kulcsot. Így hát, még jó pár évig nyomorogni kell a másfél szobás panelben. Amikor végre ki tud szabadulni a gyer-

köcökkel, hogy jó nagyokat harapjon Budapest X. kerületének üdítően friss és tiszta levegőjéből? Mindig akadnak ilyen parasztok, mint köztük én is, aki belerondít a csodás kirándulásba, megerősztolva ezzel az egészségügyi sétájukat!

A picinek kell a friss levegő? Miért pont itt? Mi olyan kurva érdekes ezen a koszlott állomáson?

A mindenre figyelmes anyuci óvón teszi a kisedd fejére a tenyerét, mintha én ciánnal szennyezném a közvetlen környezetüket.

Mit játszod meg magad? Gázmaszkot nem akarsz a fejére húzni? Nem is hasonlít egymásra a két kölk! Nem vagyok genetikus, de fix, hogy ezek legalább két apától vannak!

A hangos bemondó megint rázendít. Most nem engem kóstolgatnak burkolt célzásokkal, amiért a tilosban dohányzom. Nem! Tájékoztatásul közlik, hogy a vonat – és persze, hogy az, amivel utazni óhajtok –, előreláthatólag késni fog, nem is keveset.

Társadalmunk ingázó-zónázó rétege máris elégedetlen. Engem nem zaklat fel a hír, én ráérek. Nem kell beérnem a munkahelyemre.

Belekortyolok a sörömbe. Hideg komlós. Végül is tökmindegy, milyen. A lényeg, hogy jótékony hatással van a szervezetemre. Csak azt nem értem, hogyan tud ilyen gyorsan elfogyni fél liter? Alig párszor emeltem a csacsogómhoz...

Befut egy vonat, a kalauzát látásból ismerem. Jó fej! Unott képpel áll. Az egyszerűbb népek természetesen mind csak egy ajtónál szeretnének felnyomakodni.

Mivel a vonat már így is késésben van, a bátor és szókimondó jegykezelő adja az instrukciókat rezzenéstelen arccal, de némileg azért nyomatékosan felemelt hanghordozással. A gyengébbek kedvéért még gesztikulál is hozzá. Nyilvánvaló tény szeretne demonstrálni, ami egyben utal a tanulásra is: Nocsak, csoda történt? A másik ajtók is nyithatóak? Nézzenek oda! Hogy mik vannak? Tényleg meg kell nyomni azt a zöld gombot?

Nagyon jól tudom, hogy csak egy töltött pisztolyt kellene a kezébe adnom, akár szamuráj kardot, és pillanatokon belül megkezdődne a brutális mészárlás és vérfürdő.

Képzületben látom, amint az utolsó kivégzések befejeztével, vértől áztatottan, megroggyant elmé-

vel, kacagva táncol a tetemek közt, majd a dramaturgiai és a nagyon valószínű következményeket figyelembe véve, egyben megelőzve is azokat, az állomáson átszáguldó gyorsvonal alá vetné magát.

Legbátrabb és egyben utolsó, Földi tevékenysége a mindkét kézzel bemutatott egyezményes jel lenne a széles, és még akkor is szolgálatkész mosoly kíséretében:

– Nem bántam meg semmit! A kurva anyátokat!

A vonatom később megérkezett, azt hiszem a harmadik, vagy a negyedik söröm közben, és útnak indulhattam. De az már nem tartozik rátok.

Tartalom

Troll kárhozat	5
A pesti ember balladája	9
Tanulságos pesti mese	12
Nézését meg a járását	22
Utasverés pro és kontra	24
Egy bliccelő lelkigyakorlata	32
Dimenziók	35
Milyen Budapest, valójában	38
Rögtön jövök	42
Segítségnyújtás	48
Nyakig földbe ásott ember	53
Budapesti tragikum	56
Budapesti édesanya	64
Szombat esti dilemma	69
Szerelem a hatodikon	70
Szárazpart	72
Névtelen Nulla és a műmellek	74
Ne félj, te kis bolond	80
Karácsonyi értékrend	84

Válaszlevél karácsonyról	88
Mítoszok és legendák	90
Egerek karácsonya	96
A sárga Babetta	102
Leszámolás	104
Véres malacpersely	106
Leszámolás: a második	110
Banyatank	113
Fű és fröccs	123
X-faktor hatás	133
Karatebajnok	137
Az új munkatárs	152
Te normális vagy?	154
Ne állj szóba idegenekkel	159
Bekapott légy	169
Százás	177
Hazafelé	183
Érintés	188

A történetek folytatódnak!

Eddig megjelent „*Clever*” könyveink:

Sid Clever – Ezek a pesti népek

Ted Clever & Sid Clever – Feketeleves

Ted Clever & Sid Clever – Kézműves novellák

Eva G. Smith & Sid Clever – Szigetfestő

Ted Clever – Az örület szigete

Kiadó: Fekete József, Fekete Zsolt

Minden jog fenntartva

Copyright © Fekete Zsolt

Borítómunka: Fekete Bernadett

Sid Clever

Ismerősnek jelölöm

Magamról:

Sokan bélyegeztek meg, hogy a stílusom cinikus, szarkasztikus, senkire és semmire nem vagyok tekintettel.

Ez igaz lenne? Írásaim lényege és hangvétele azokat sérti, akikről szól.

Nem velem van a baj! Én csak tükröt tartok eléjük.